

WOJEWÓDZKI SĄD ADMINISTRACYJNY W GORZOWIE WIELKOPOLSKIM

I N F O R M A C J A

o działalności
Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego
w Gorzowie Wielkopolskim w roku 2016

Gorzów Wielkopolski, styczeń 2017r.

Spis treści

	Strona
Wstęp	2
I. Wprowadzenie . informacja o Sądzie	3
II. Wpływ skarg i wyniki postępowania sądowego	5
III. Postępowanie sądowe	6
1. Postępowanie sądowe	6
2. Postępowanie mediacyjne i uproszczone	7
3. Zagadnienia związane z prawem pomocy	7
4. Grzywny	8
IV. Wybrane sprawy i zagadnienia z orzecznictwa Wydziału I	9
1. Podatek od towarów i usług (VAT)	9
2. Podatek akcyzowy	15
3. Podatek dochodowy od osób fizycznych	17
4. Podatek dochodowy od osób prawnych	21
5. Indywidualne interpretacje przepisów prawa podatkowego	27
6. Podatek od nieruchomości	46
7. Ordynacja podatkowa. Inne sprawy	49
V. Wybrane sprawy i zagadnienia z orzecznictwa Wydziału II	54
1. Sprawy z zakresu rozstrzygnięć nadzorczych Wojewody oraz aktów organów jednostek samorządu terytorialnego	54
2. Sprawy z zakresu pomocy społecznej	59
3. Sprawy z zakresu zagospodarowania przestrzennego	61
4. Sprawy z zakresu ochrony przyrody	62
5. Sprawy z zakresu postępowania w przedmiocie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej	63
6. Sprawy z zakresu prawa o ruchu drogowym	63
7. Pomoc finansowa z Unii Europejskiej	65
8. Sprawy z zakresu dostępu do informacji publicznej	68
9. Sprawy z zakresu gospodarki mieniem	70
10. Sprawy z zakresu aktów stanu cywilnego	71
11. Sprawy z zakresu o wiaty	72
12. Sprawy z zakresu bezczynności organów administracji publicznej	73
VI. Działalność pozaorzecznicza Sądu	78
1. Działalność Wydziału Informacji Sądowej	78
2. Konferencje i szkolenia	79
VII. Tabele statystyczne	83

WST P

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gorzowie Wielkopolskim, utworzony dla województwa lubuskiego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13 sierpnia 2004 roku (Dz.U. Nr 187, poz. 1927 ze zm.), ma za swój rok działalności polegający na sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej.

Opracowanie stanowi zbiorcze przedstawienie danych o działalności Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim w 2016 roku, obejmujące przede wszystkim realizację zadań ustawowych i działalność orzeczniczą Sądu w tym okresie. Informacja zawiera przedstawienie wybranych spraw i zagadnień z orzecznictwa Sądu z 2016 roku oraz danych statystycznych i pozaorzeczniczej działalności Sądu.

W roku 2016 do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim wpłynęło 1779 spraw (w roku 2015 . było to 1775 spraw). Wskaźniki szybkości postępowania oznaczające czas oczekiwania na rozpoznanie sprawy przez WSA w Gorzowie Wielkopolskim w 2016 roku wyniosły 2,4 miesiąca (2015- 2,5).

W ramach działalności w siedzibie WSA w Gorzowie Wielkopolskim Regionalnego Ośrodka Szkoleniowego Sądów Administracyjnych (ROSSA), w 2016 roku odbywały się Warsztaty Sędziowskie, służące podnoszeniu kwalifikacji zawodowych sędziów. W działalności ROSSA nadal intensyfikowano rozszerzone szkolenia referendarzy sądowych i asystentów sądowego, w których uczestniczyli przedstawiciele wszystkich wojewódzkich sądów administracyjnych.

Wzorem lat poprzednich kontynuowano wydawanie Biuletynu Warsztatów Sędziowskich.

I. Informacje o S dzie

Wojewódzki S d Administracyjny w Gorzowie Wielkopolskim dzieli si na dwa wydziały orzecznicze i Wydział Informacji S dowej.

Do Wydziału I nale sprawy obj te symbolami: 611 . zobowiazania podatkowe oraz 630 . cja.

Do Wydziału II nale pozostaje sprawy z zakresu wja ciwo ci rzeczowej S du.

Sprawy dotycz ce egzekucji administracyjnej wiadcze niepieni nych (638), skargi na uchwały organów jednostek samorz dowych (639), skargi organów nadzoru na uchwały organów jednostek samorz dowych (640), rozstrzygni cia nadzorcze (641), prawo miejscowe organów rz dowych (542), spory kompetencyjne (643) i wykonania orzecze S du (644), interpretacji podatkowych (656), innych interpretacji (657), bezczynno ci organów administracji publicznej (658) i przewleklo ci post powania administracyjnego (659) nale do Wydziału I lub Wydziału II, je eli ich przedmiot dotyczy dziedzin obj tych symbolami przypisanymi poszczególnym wydziałom orzeczniczym.

Prezesem Wojewódzkiego S du Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim jest s dzia NSA Jan Grz da, pełni cy jednocze nie funkcj Przewodnicz cego Wydziału I.

Wiceprezesem i Przewodnicz cym Wydziału II jest s dzia WSA Sławomir Pauter.

Funkcj Przewodnicz cego Wydziału Informacji S dowej i Rzecznika Prasowego S du pełni ją do 30 wrze nia 2016 roku s dzia WSA Krystyna Skowro ska . Pastusko, a od 1 pa dziernika 2016 roku s dzia WSA Michał Ruszy ski.

W 2016 roku WSA w Gorzowie Wielkopolskim nominalnie liczy 14 s dziów.

Prezes WSA w Gorzowie Wielkopolskim s dzia NSA Jan Grz da orzekał w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 2016 roku w ramach delegacji do Izby Finansowej NSA, w wymiarze jednej sesji w miesi cu.

W 2016 roku delegowani do orzekania w Izbie Finansowej NSA byli tak e :

- s dzia WSA Dariusz Skupie od 1 kwietnia do 30 czerwca - w pełnym wymiarze;

- s dzia WSA Jacek Niedzielski od 1 lipca do 30 września . w wymiarze trzech sesji miesi cznie;

- s dzia WSA Alina Rzepecka od 1 października do 31 grudnia - w pełnym wymiarze.

W Izbie Gospodarczej NSA :

- s dzia WSA Stefan Kowalczyk do 1 stycznia do 31 marca - w wymiarze trzech sesji miesi cznie, w kwietniu . jednej sesji miesi cznie, od 1 maja do 31 grudnia . trzech sesji miesi cznie.

W Izbie Ogólnoadministracyjnej NSA:

- s dzia WSA Grażyna Staniszevska od 1 stycznia do końca marca . w wymiarze trzech sesji miesi cznie,

- s dzia WSA Jacek Jakiewicz w lipcu i wrześniu . w wymiarze dwóch sesji miesi cznie, a w sierpniu w wymiarze jednej sesji miesi cznie.

S dzia WSA Mirosław Trzeciak z dniem 1 stycznia do 31 marca 2016 roku zostają delegowany do orzekania w Izbie Gospodarczej Naczelnego Sądu Administracyjnego; z dniem 11 lutego 2016 r. zostają powoływani do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego NSA.

S dzia WSA Barbara Rennert delegowana do orzekania w Izbie Finansowej NSA od stycznia do marca 2016 r. w pełnym wymiarze, z dniem 1 lipca zostają przeniesiona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu.

Dwoje sędziów WSA w Gorzowie Wielkopolskim . s dzia WSA Maria Bohdanowicz oraz s dzia WSA Marek Szumilas z dniem 31 stycznia 2016 roku przeszły w stan spoczynku.

Reasumując powyższy opis należy zauważyć, że w 2016 roku tylko 5 sędziów WSA orzekają w pełnym wymiarze w siedzibie Sadu, 7 sędziów delegowano do orzekania w NSA w różnych wymiarach (od pełnego do jednej sesji w miesiącu, a 2 odeszły z początkiem roku w stan spoczynku)

Tak jak dotychczas w WSA w Gorzowie Wielkopolskim jest zatrudnionych 2 referendarzy sądowych. Wykonują oni czynności przewidziane ustawą . Prawo o

post powaniu przed sądami administracyjnymi, przede wszystkim z zakresie przyznawania prawa pomocy. Od 15 sierpnia 2015 na podstawie zarządze przewodniczących wydziału, wykonują również czynności procesowe, do których obecnie są uprawnieni (art. 49 §4, art. 79 § 4, art. 128 § 2, art. 169 § 2, art. 234 §4, art. 286 § 1 P.p.s.a).

W dalszej części opracowania przedstawione są szczegółowe dane dotyczące wpływu skarg, post powania sądowego oraz wybranych problemów orzeczniczych.

II. Wpływ skarg i wyniki post powania

W 2016 r. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim wpłynęło ogółem 1565 skarg na decyzje administracyjne i inne akty oraz 196 skarg na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie post powania, o których mowa w art. 3 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o post powaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2012 r., poz. 270 ze zm.). W 2016 r. w repertorium SO zarejestrowano 18 wniosków.

średni miesięczny wpływ wyniósł 148 spraw.

Większość skarg złożonych w 2016 roku do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim pochodziła od osób fizycznych (1040). Osoby prawne wniosły 618 skargi, organizacje społeczne 21 skarg, prokurator 36 skarg. Rzecznik Praw Obywatelskich wniosł jedną skargę.

1565 skarg na akty administracyjne w podziale na wydziały orzecznicze wpłynęło:

- do Wydziału I - 466 skarg,
- do Wydziału II - 1099 skarg.

Na 196 skargi na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie post powania wpłynęło:

- do Wydziału I - 15 skarg,
- do Wydziału II - 181 skargi.

W roku 2016 zajęto 1569 spraw ze skarg na akty administracyjne, w tym:

- w Wydziale I - 458 sprawy,
- w Wydziale II - 1111 spraw.

Spraw w przedmiocie bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania zajęto 198, w tym:

- w Wydziale I - 15 spraw,
- w Wydziale II - 183 sprawy.

III. Postępowanie sędziowskie

1. Postępowanie sędziowskie

W 2016 r. zostały zajęte ogółem 1569 skargi na akty i czynności oraz 198 spraw w przedmiocie bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania organów administracji publicznej.

Terminowo zajęte sprawy zarejestrowanych w repetytorium SA i SAB były następujące:

- do 2 miesięcy od daty wpływu - 882 spraw
Wydział I - 307 spraw,
Wydział II - 575 spraw.
- powyżej 2 - 3 miesięcy od daty wpływu - 409 spraw
Wydział I - 107 spraw,
Wydział II - 302 spraw.
- powyżej 3 - 4 miesięcy od daty wpływu - 193 spraw
Wydział I - 30 spraw,
Wydział II - 163 spraw.
- powyżej 4 - 6 miesięcy od daty wpływu - 188 spraw
Wydział I - 19 spraw
Wydział II - 169 spraw

Sprawno postępowania w 2016 r. wyniosła 2,4.

Pozostało do zajęcia 338 skargi na akty i czynności oraz 21 skargi na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania. Do zajęcia pozostały dwie sprawy z repertorium SO.

W postępowaniu sędziowskim wystąpiło 296 pełnomocników działających ze strony organów administracji. Jako pełnomocnicy stron lub uczestników postępowania w 128 sprawach wystąpili adwokaci. Radcowie prawni, jako

pełnomocnicy skarżących lub uczestników postępowania wystąpili w 148 sprawach. Pełnomocnikami były te 61 doradców podatkowych i 2 prokuratorów. Rzecznik Praw Obywatelskich w żadnej sprawie nie brał udziału w toczącym się postępowaniu. W 2016 r. – podobnie jak w latach ubiegłych w postępowaniu przed WSA w Gorzowie Wielkopolskim nie uczestniczyli rzecznicy patentowi.

W omawianym okresie od orzeczeń kasacyjnych postępowanie WSA w Gorzowie Wielkopolskim wniesiono 596 skargi kasacyjne. Do rozpoznania Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu przedstawiono 532 skargi kasacyjne. 38 skarg kasacyjnych odrzucono. Wskaźnik zaskarżenia w roku 2016 wyniósł 33,40 % ogółu zażądanych spraw.

2. Postępowanie mediacyjne i uproszczone

W 2016 r. w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gorzowie Wielkopolskim nie prowadzono postępowania mediacyjnego, ani nie rozpoznano spraw w trybie uproszczonym (art. 115 i 119 ppsa)

3. Zagadnienia związane z prawem pomocy

Do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim wpłynęły ogółem 298 wnioski o przyznanie prawa pomocy. Skarżący w 88 sprawach wnioskowali o przyznanie prawa pomocy w całości, tj. zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika procesowego (adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego). W przeważającej większości, tj. 192 wnioski dotyczyły przyznania prawa pomocy w zakresie zwolnienia od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych. Skarżący zgłoszyli także 18 wniosków tylko o ustanowienie pełnomocnika procesowego. Wnioski o przyznanie prawa pomocy w pełnym zakresie rozpoznano pozytywnie w 80 przypadkach. W 63 sprawach przyznano prawo pomocy w zakresie częściowym, a w 96 wnioskach o przyznanie prawa pomocy zostały rozpoznane odmownie. Wnioski o udzielenie prawa pomocy były składane zarówno przez osoby fizyczne, jak i osoby prawne.

4. Grzywny

W 2016 r. organom zostały wymierzone grzywny na podstawie art. 55 § 1, art. 149 § 2 i 154 § 1 ppsa.

Z 11 wniosków w trybie art. 55 § 1 ppsa S d wymierzył grzywn w 8 przypadkach, w jednym przypadku oddalono wniosek o wymierzenie grzywny a 2 sprawy zajęto w inny sposób. Na ogóln liczb 50 wniosków w trybie art. 149 § 2 ppsa S d wymierzył grzywn w 6 przypadkach, oddalił 36 wniosków a 8 spraw zajęto w inny sposób. Natomiast w trybie art. 154 § 1 ppsa na ogóln liczb 13 wniosków wymierzono grzywn w 1 przypadku, oddalono 4 wnioski, 8 spraw zajęto w inny sposób.

IV. Wybrane sprawy i zagadnienia z orzecznictwa Wydziału I.

1. Podatek od towarów i usług (VAT).

W sprawie I SA/Go 471/15 istotnym sporu stanowią kwestia, czy czynności dwóch trenerów wykonane w 2009 r. w ramach kontraktów zawartych ze skarżącą spółką miały charakter samodzielnej działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów ustawy o podatku od towarów i usług a co za tym idzie, czy czynności te podlegają opodatkowaniu tym podatkiem, a w związku z tym, czy skarżąca spółka miała prawo obniżyć podatek należny o podatek naliczony z faktur VAT dokumentujących wypłacone trenerom wynagrodzenie z tytułu zawartych kontraktów.

Sąd wskazuje, że na gruncie przepisów ustawy o podatku od towarów i usług podatnikami są m.in. osoby fizyczne, wykonujące samodzielnie działalność gospodarczą, bez względu na cel lub rezultat takiej działalności oraz działalność gospodarczą obejmuje wszelką działalność producentów, handlowców lub usługodawców, w tym podmiotów pozyskujących zasoby naturalne oraz rolników, a także działalność osób wykonujących wolne zawody, również wówczas, gdy została wykonana jednorazowo w okolicznościach wskazujących na zamiar wykonywania czynności w sposób czystoлиwy - miały również na względzie przepis art. 15 ust. 3 pkt 3 tej ustawy wyłącza z zakresu samodzielnie wykonywanej działalności gospodarczej, stanowicej podstawę przypisania statusu podatnika VAT, czynności, z tytułu których przychody zostały wymienione w art. 13 pkt 2-9 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (u.p.d.o.f.), jeżeli z tytułu wykonywania tych czynności osoby te są związane ze zlecającym wykonanie tych czynności prawnymi więzami tworzącymi stosunek prawny pomiędzy zlecającym wykonanie czynności i wykonującym zlecone czynności co do warunków wykonania tych czynności, wynagrodzenia i odpowiedzialności zlecającego wykonanie tych czynności wobec osób trzecich. Sąd podkreślił, że odesłanie do ww. przepisów u.p.d.o.f. nie oznacza, że automatycznie tego rodzaju przychody nie mogą być zaliczone do uzyskiwanych z tytułu samodzielnie wykonywanej działalności gospodarczej w rozumieniu art. 15 ust. 2 ustawy o VAT. W art. 15 ust. 3 pkt 3 tej ustawy zostały bowiem ustanowione dodatkowe przesłanki, przy zaistnieniu których następuje, a więc ciwie dopuszczalne jest - ze względu na tak szeroki zakres definicji działalności gospodarczej na gruncie ustawy o VAT - wyłączenie z opodatkowania podatkiem od towarów i usług. Z tego

względnie w mających zastosowanie w niniejszej sprawie przepisach ustawy o VAT jest bezpośrednio odwołanie do art. 13 ust. 2-9 u.p.d.o.f., Słowa swojej argumentacji wspierające wydaną w dniu 22 maja 2014 r. interpretację ogólnej Ministra Finansów dotyczącej ww. przepisów u.p.d.o.f. Ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych nie definiuje działalności wykonywanej osobiście przez określenie jej cech, lecz wskazuje w art. 13, jakiego rodzaju przychody kwalifikują się do tej działalności. Są to m.in. przychody z działalności wykonywanej działalnością artystyczną, literacką, naukową, trenerską, oświatową i publicystyczną, przychody z uprawiania sportu, przychody z tytułu prowadzenia zawodów sportowych, przychody z tytułu wykonywania usług na podstawie umowy zlecenia lub umowy o dzieło (przy spełnieniu dodatkowych warunków), przychody menedżerów z tytułu umów o zarządzanie przedsiębiorstwem, kontraktów menedżerskich lub umów o podobnym charakterze. Skonfrontowanie powyższej regulacji z art. 5a pkt 6 oraz art. 5b ust.1 u.p.d.o.f. dotyczący zdefiniowania działalności gospodarczej prowadzi do wniosku, że pierwszy z wymienionych przepisów zawiera pozytywną definicję określającą, że za działalność gospodarczą uważa się działalność zarobkową wytwórczą, budowlaną, handlową lub usługową, jak również polegającą na poszukiwaniu, rozpoznawaniu i wydobywaniu kopalin ze ziemi a także polegającą na wykorzystywaniu rzeczy oraz wartości niematerialnych i prawnych. prowadzoną we własnym imieniu bez względu na jej rezultat, w sposób zorganizowany i ciągły, z której uzyskane przychody nie są zaliczane do innych przychodów ze źródeł wymienionych w art. 10 ust. 1 pkt 1, 2 i 4-9 u.p.d.o.f. Uzupełnieniem powyższej definicji są przesłanki negatywne, określone z kolei w art. 5b ust. 1 cyt. ustawy, których ścisłe spełnienie wyklucza możliwość zaliczenia przychodów z działalności do przychodów z tytułu działalności gospodarczej. Za działalność gospodarczą na potrzeby podatku dochodowego od osób fizycznych nie uznaje się zatem czynności, jeżeli ściśle spełnione są następujące warunki: zlecający wykonywanie tych czynności ponosi odpowiedzialność wobec osób trzecich za rezultat tych czynności oraz ich wykonanie, z wyłączeniem odpowiedzialności za popełnienie czynów niedozwolonych; są one wykonywane pod kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonych przez zlecającego te czynności; wykonujący te czynności nie ponosi ryzyka gospodarczego związanego z prowadzoną działalnością. Jak wskazał interpretator, w tym miejscu pojawił się w zakresie kwalifikacji przychodów do wyjątkowego rodzaju w sytuacji, gdy przychody uzyskiwane przez podatnika są wymienione w katalogu przychodów z działalności wykonywanej osobiście i jednocześnie nie

prowadzona działalność spełnia warunki określone w definicji działalności gospodarczej. Były to przypadki dotyczące m.in. przychodów uzyskiwanych przez artystów, sportowców, sędziów sportowych, czy pełnomocników z urzędu. Minister Finansów stwierdził, że analiza przepisów u.p.d.o.f. pozwala na uznanie, że podatnik może, jeżeli uzyskuje przychody w warunkach spełniających przesłanki działalności gospodarczej, zakwalifikować te przychody do ródzaju działalności gospodarcza, nawet w sytuacji, gdy wymienione są w katalogu przychodów z działalności wykonywanej osobiście. Powyższa argumentacja daje asumpt do sformułowania przez Ministra Finansów ogólnej reguły interpretacyjnej następującej treści: §(6) nie znajdując uzasadnienia do odmiennej wykładni tych samych przepisów wobec różnych grup zawodowych, stwierdzam, że podatnik uzyskujący przychody z tytułów wymienianych w art. 13 ust. 2-8 u.p.d.o.f. może dla celów podatku dochodowego zaliczyć te przychody do działalności gospodarczej, pod warunkiem, że uzyskuje je w ramach działalności gospodarczej, zdefiniowanej w art. 5a pkt 6 tej ustawy i jednocześnie nie zachodzący czynnie przesłanki negatywne, o których mowa w jej art. 5b ust. 1+.

Ponadto Sąd odwoławczy się do uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 czerwca 2015 r., sygn. akt II FPS 1/15, w której przyjęto, że „Przychody sportowców mogłyby zaliczone do ródzaju przychodów z pozarolniczej działalności gospodarczej (art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych . Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176 ze zm.), jeżeli działalność sportowca spełnia kryteria określone w art. 5a pkt 6 tej ustawy i nie spełnia kryteriów z art. 5b ust. 1 tej ustawy+.

Kierując się ww. uchwałą NSA Sąd wskazał, że w rozpoznawanej sprawie sporne zagadnienie powinno być rozstrzygnięte według następującej zasady: usługi w zakresie działalności trenerskiej są opodatkowane podatkiem od towarów i usług, jeżeli działalność ta spełnia kryteria określone w art. 15 ust. 2 ustawy o VAT i nie spełnia kryteriów z art. 15 ust. 3 pkt 3 tej ustawy.

W myśl art. 15 ust. 3 pkt 3 ustawy o VAT czynności wymienionych w ust. 2 tego artykułu nie uznaje się za wykonywane samodzielnie działalność gospodarczą, jeżeli z tytułu wykonania tych czynności osoby są związane ze zlecającym ich wykonanie prawnymi wiązaniami tworzącymi stosunek prawny pomiędzy zlecającym wykonanie czynności i wykonującym zlecane czynności co do warunków wykonywania tych czynności, wynagrodzenia i odpowiedzialności zlecającego wykonanie tych czynności wobec osób trzecich. Powyższe warunki, jeżeli mają powodować wyeliminowanie czynności

z opodatkowania VAT musz by spejnione y cznie. S d zauwa yyprzy tym, e sposob ich sformuowania nie jest zbyt przejrzysty oraz jasny, utrudniaj c dokonanie prawidowego zakwalifikowania.

S d uznaj e skar ca zasadnie wskazywaja, e wyja niaj c istot i cel wprowadzonych warunkow, nale aby mie na uwadze przepisy Dyrektywy 112/2006, tj. jej art. 10, ktorego implementacj stanowi cyt. przepis art. 15 ust.3 pkt 3 ustawy o VAT. W my l art. 9 ust.1 Dyrektywy warunek przewiduj cy samodzielne prowadzenie dzialalno ci gospodarczej wyklucza opodatkowanie VAT pracownikow i innych osob, o ile s one zwi zane z pracodawc umow o prac lub jakimikolwiek innymi wi zami prawnymi tworzcymi stosunek prawny mi dzy pracodawc a pracownikiem w zakresie warunkow pracy, wynagrodzenia i odpowiedzialno ci pracodawcy. S d zgodziysi te ze skar c , e przepis art. 15 ust. 3 pkt 3 polskiej ustawy o VAT nie uwzgl dnia kluczowej kwestii, e ow stosunek prawny, eliminuj cy czynno ci z uznania ich za samodzielnie wykonywan dzialalno gospodarcz , a tym samym z opodatkowania VAT, ma by stosunkiem typu spracodawca-pracownik+. Zasadniczym celem omawianego przepisu Dyrektywy byo wyyczenie z zakresu opodatkowania wszelkich stosunkow prawnych nazwanych inaczej ni stosunek pracy, ale maj cych analogiczne cechy charakterystyczne.

W zwi zku z powy szym S d wskazaaj e w takim te rozumieniu warunkow z art. 15 ust. 3 pkt 3 ustawy o VAT powinna by przeprowadzona analiza kontraktow trenerskich, na podstawie ktorych byy na rzecz skar cej spoki wykonywane czynno ci z tytulu dzialalno ci trenerskiej. Stwierdziy e aby uzna warunki wykonania umowionej czynno ci, a tak e zasady wypjaty wynagrodzenia, za spejnaj ce przesanki, o ktorych mowa w art. 15 ust. 3 pkt 3 ustawy o VAT, musz one by oparte o zasady zbli one do stosunku pracownik-pracodawca.

W rozpatrywanej sprawie zdaniem S du organy nie dokonaaj takiego zbadania stosunkow wynikaj cych z zawartych spornych kontraktow trenerskich. Oceniaj c stosunek prawny pomi dzy zlecaj cym wykonanie czynno ci i wykonuj cym zlecane czynno ci nale y zbada wnikliwie, jaki jest ksztal wzajemnych relacji, praw i obowizkow, by mo liwe bylo stwierdzenie, czy mamy do czynienia, czy te nie, z samodzielnie wykonywan dzialalno ci gospodarcz w rozumieniu ustawy o VAT. Zwrociy uwag , e dokonuj c oceny kontraktu trenerskiego (umowy cywilnoprawnej) nale y bada nie tylko literalne brzmienie postanowie tej umowy, ale tak e jaki bylo zgodny zamiar stron i cel umowy (art. 65 § 2 kodeksu cywilnego). Obowizek taki

wynika również z art. 199a § 1 Ordynacji podatkowej, zgodnie z którym organ podatkowy dokonuje ustalenia treści czynności prawnej, uwzględnia zgodny zamiar stron i cel czynności, a nie tylko dosłowne brzmienie o wiadczeniach wykonanych przez strony czynności.

Sąd stwierdza, że w rozpoznawanej sprawie zastrzeżenia mogą mieć co do ustaleń i oceny organu w zakresie kadej z przesłanek określonych w art. 15 ust.3 pkt 3 ustawy o VAT, warunkujących odmowę uznania czynności, realizowanych przez trenerów w ramach zawartych ze spółką kontraktów, za wykonywane samodzielnie działalność gospodarczą. Brak było dostatecznych podstaw, aby przyjąć, tak jak organy, że postanowienia kontraktu wskazują na wystąpienie bezpośrednio zależnośc i podporządkowania się spółce (zlecającemu czynności) w ramach zawartej umowy. Sąd zwrócił uwagę, że wykonywanie czynności przy wykorzystaniu infrastruktury i organizacji wewnętrznej podmiotu zlecającego nie może być elementem przedsięwzięcia.

Ponadto Sąd uznaje, że odnośnie warunków wykonywania czynności znaczenie mają również okoliczności związane z ponoszeniem ryzyka ekonomicznego. Według organów trenerzy nie ponosili żadnego ryzyka z tytułu wykonywania kontraktu zawartego ze skarżącym. Otrzymywali bowiem stałe wynagrodzenie, niezależne od rezultatów drużyny u siebie. Organy formowały taki pogląd dodatkowo w przeciwwadze do oceny działalności zawodników w ramach kontraktów o profesjonalne uprawianie sportu u siebie, uznanej za samodzielnej i prowadzonej na własne ryzyko m.in. dlatego, że zawodnicy muszą stworzyć swój zespół techniczny, mieć sprzęt. Według Sądu powyższe czynniki nie mają zasadniczego znaczenia, a wynika to z istoty wykonywanych czynności. Trenerzy (również niektórzy sportowcy, np. siatkarze, koszykarze) często nie mają potrzeby tworzenia zespołu do wykonania zlecenia. Wykorzystują bowiem przede wszystkim (a mogą i wyłącznie) swoje umiejętności, wiedzę, do wiadczenia, jak również talent. Dlatego też niezasadne było podkreślanie przez organy, że trenerzy wykonywali czynności wyłącznie osobiście, bez udziału podwykonawców, czy zatrudniania pracowników. Ta okoliczność nie świadczy o nieponoszeniu ryzyka. Sąd zauważa również, że oba kontrakty trenerskie zostały zawarte z osobami fizycznymi prowadzącymi działalność gospodarczą. W trakcie postępowania podatkowego nie było natomiast w ogóle badane, czy i jakie koszty były ponoszone w ramach tak zorganizowanej działalności, np. dotyczące obsługi

rachunkowej lub prawnej, usług telekomunikacyjnych, które potwierdzałyby działanie na własne ryzyko.

Zdaniem S du nie zostały prawidłowo zbadany również warunek dotyczący ponoszenia odpowiedzialności wobec osób trzecich. Ograniczono się do zeznań trenerów, a w 2009 r. nie byli oni ubezpieczeni z tytułu odpowiedzialności cywilnej. W ocenie S du brak polisy OC nie stanowi dowodu, że trenerzy nie ponosili takiej odpowiedzialności a tak też, co istotniejsze, nie oznacza, że w takiej sytuacji odpowiedzialność wobec osób trzecich za czynności trenerów ponosił skarżąca spółka. Będnie jest również mniemanie o braku odpowiedzialności trenerów wobec osób trzecich za wykonywane przez nich czynności tylko z tego powodu, że jak przyjął organ - swobodnym postanowieniem umowy nie wyznaczono odpowiedzialności w stosunku do zlecającego klubu. Aby mówić o nieponoszeniu odpowiedzialności przez trenerów (wobec osób trzecich a nie skarżącej spółki), w kontrakcie powinno znaleźć się wyraźne postanowienie o wyłączeniu odpowiedzialności trenera wobec osób trzecich. W spornych kontraktach postanowienia takie nie występują, zatem twierdzenie, że to skarżąca spółka, a nie trenerzy, ponosi tego rodzaju odpowiedzialność jest pozbawione podstaw.

Mając powyższe na względzie S d uchylił zaskarżoną decyzję stwierdzając, że organy nie wykazały spełnienia przesłanek określonych w art. 15 ust. 3 pkt 3 ustawy o VAT, aby mogła być przyjęta, że czynności wykonane przez trenerów w ramach ich ze skarżącą spółką kontraktów, nie uznaje się za wykonywane samodzielnie działalnością gospodarczą; tym samym, że sone poza zakresem opodatkowania VAT.

Sprawa I SA/Go 391/16 dotyczyła przedłużenia terminu zwrotu kwoty nadwyżki podatku naliczonego nad należnym. S d uchylił zaskarżone postanowienie oraz poprzedzające je postanowienie organu I instancji stwierdzając orzeczenia obu organów zostały wydane przed podjęciem uchwały NSA z dnia 24 października 2016r, sygn. akt I FPS 2/16, w której zaprezentowano pogląd skutkujący uchyleniem zaskarżonego postanowienia wydanego przez organ odwoławczy jak również poprzedzającego go postanowienia wydanego przez organ pierwszej instancji. W uchwale tej wskazano bowiem, że swarto również odnotowa, co konieczne jest z uwagi na unijny wymóg dokonywania zwrotu w tzw. roszczeniowym terminie, że akceptowane w pewnej grupie orzeczeń przez sądy administracyjne było przedłużenie terminu zwrotu "do zakończenia procedury weryfikacyjnej", a nie jak powinno być prawidłowo - do określonej, konkretnej daty. W efekcie powodowało to, że tak

sformułowane rozstrzygnięcia w praktyce organów było postrzegane jako stale aktualne. Faktyczne wydłużenie terminu odbywało się bowiem poza nim samym. Wystarczyło tylko np. przedłużyć czas trwania kontroli podatkowej i tym samym zmieniać się skutek uprzednio już wydanego rozstrzygnięcia o przedłużeniu terminu zwrotu różnicy podatku. Od tego momentu postrzegano je przez pryzmat nowego (wydłużonego) już terminu trwania kontroli. Nie zgadzając się z takim podejściem, krytycznie trzeba ocenić poglądy zakładający możliwość poprzestania na wydaniu jednego, zawsze aktualnego (i "samouaktualniającego się") postanowienia o przedłużeniu terminu zwrotu, jak i wydawania kolejnych postanowień bez wskazania konkretnej daty, do której następuje przedłużenie. Tylko przedłużenia według dat dają możliwość zachowania i respektowania wspomnianej już reguły, że przedłużyć można tylko taki termin, który jeszcze nie upłynął. Pewno stosowania prawa wymaga zatem formułowania rozstrzygnięcia o przedłużeniu w sposób konkretny, niewymagający doszukiwania się tego, jak datę przesunięcia zwrotu organ miał na uwadze w przyjętych przez siebie okolicznościach. Biorąc pod uwagę, że zwrot powinien nastąpić w konkretnym terminie ustawowo przewidzianym (określonym dniami), to jego odsuwanie w czasie (przedłużenie) musi być konkretne, czyli wprost wskazywać na jaki dzień organ wydłuża a termin zwrotu w stosunku do terminu ustawowego (lub tego, który już był postanowieniem wcześniej wydany). W postanowieniu wydanym przez organ I instancji, nie wskazano konkretnej daty, do której nastąpiło przedłużenie zwrotu kwoty nadwyżki podatku naliczonego nad należnym, posługując się ogólnym sformułowaniem "do czasu zakończenia weryfikacji rozliczenia podatnika", które to z uwagi na brak skonkretyzowanej daty, zostało przez sąd zakwestionowane.

2. Podatek akcyzowy.

W sprawie I SA/Go 330/16 dotyczącej określenia wysokości zobowiązania podatkowego w podatku akcyzowym z tytułu wewnątrzwspólnotowego nabycia samochodu osobowego marki [] sprowadzonego do Polski jako pojazd specjalny, pomoc drogowa kwestii spornej o zasadniczym znaczeniu było również to, na kim ciąży obowiązek podatkowy. Skarżący kwestionował przypisanie mu statusu podatnika wskazując, że przemieszczenia i przetransportowanie samochodu dokonała inna osoba, której też został wydany niemiecki dowód rejestracyjny oraz tablice wywozowe, zatem to jemu powinien obciążyć obowiązek podatkowy z tytułu wewnątrzwspólnotowego

nabycia przedmiotowego samochodu. Z racji zawarcia umowy kupna - według twierdzenia skarżącego - już po przemieszczeniu pojazdu na terytorium kraju, nie ciąży na nim obowiązek podatkowy. Śledząc rozwój sprawy powyższe wskazały zgodnie z art. 100 ust. 1 pkt 2 ustawy o podatku akcyzowym przedmiotem opodatkowania akcyz jest nabycie wewnątrzspółnotowe samochodu osobowego niezarejestrowanego wcześniej na terytorium kraju zgodnie z przepisami o ruchu drogowym. Stosownie zaś do art. 102 ust. 1 cyt. ustawy podatnikiem jest m.in. osoba fizyczna, która dokonuje tej czynności. W art. 2 ust.1 tej ustawy, stanowi cym katalog objaśnień ustawowych, w pkt 9 przyjęto, że nabycie wewnątrzspółnotowe oznacza przemieszczenie m.in. samochodów osobowych z terytorium państwa członkowskiego na terytorium kraju. Śledząc zwrócić uwagę, że obowiązek z tytułu nabycia wewnątrzspółnotowego samochodu osobowego nie może nastąpić samoistnie z samym przemieszczeniem samochodu na terytorium kraju. Należy więc ten obowiązek równie z nabyciem prawa do rozporządzania samochodem osobowym jak właściciel. Wskazuje na to treść art. 101 ust. 2 ustawy o podatku akcyzowym, gdzie przewidziano, że obowiązek podatkowy z tytułu nabycia wewnątrzspółnotowego samochodu osobowego niezarejestrowanego wcześniej na terytorium kraju zgodnie z przepisami o ruchu drogowym powstaje z dniem przemieszczenia samochodu osobowego z terytorium państwa członkowskiego na terytorium kraju. Jeżeli nabycie prawa rozporządzania samochodem osobowym jak właściciel nastąpiło przed przemieszczeniem samochodu na terytorium kraju (pkt 1) albo z dniem nabycia prawa rozporządzania samochodem osobowym jak właściciel. Jeżeli nabycie prawa rozporządzania samochodem osobowym jak właściciel nastąpiło po przemieszczeniu samochodu osobowego na terytorium kraju (pkt 2). Potwierdzenie stanowi dodatkowo przepis art. 102 ust. 2 cyt. ustawy, który określa, że w przypadkach, o których mowa w art. 101 ust. 2 pkt 1 i 2, jeżeli przemieszczenia samochodu osobowego z terytorium państwa członkowskiego na terytorium kraju dokonał inny podmiot niż podmiot, który nabył prawo rozporządzania samochodem osobowym jak właściciel, podatnikiem jest osoba, która nabyła prawo rozporządzania samochodem osobowym jak właściciel. Zdaniem Sądu z przytoczonych powyżej przepisów wynika wyraźnie, że decydująca jest przesłanka nabycia prawa rozporządzania samochodem osobowym jak właściciel. Niewątpliwie prawo takie skarżący nabył na podstawie zawartej przez niego umowy kupna z dnia [] listopada 2010 r. Natomiast wskazywany przez niego osobom samoistnie tylko jako t, która dokonała przemieszczenia samochodu, bez prawa rozporządzania nim jak

właściciel. Zwrócono przy tym uwagę, że w wydany niemiecki dowód rejestracyjny. za wiadomości dopuszczenia do ruchu (cz. I oraz cz. II) w polu C4c zamieszczono adnotację, że posiadacz tego za wiadomości nie jest wykazany jako właściciel. Wobec powyższego ustalenie przez organy, że podatnikiem jest skarżący było prawidłowe i słusznie wywieziono to stwierdzenie z faktu, że to skarżący. jak określono w zaskarżonej decyzji - jest pierwszym udokumentowanym właścicielem spornego pojazdu na terenie kraju. Jako właściciel spornego samochodu skarżący wystąpił wnioskiem o rejestrację pojazdu, zawierając m.in. umowę kupna. Przedstawił wówczas także dowód uiszczenia opłaty recyklingowej, do wniesienia której, zgodnie z przepisami ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, obowiązany jest wprowadzający pojazd, za którego uznaje się m.in. dokonujący wewnątrz wspólnotowego nabycia pojazdu. Sporny samochód [] został przez skarżącego jako właściciela zarejestrowany po raz pierwszy w kraju, skarżącemu wydano pozwolenie czasowe oraz tablice rejestracyjne. Sąd dodał, że późniejsze zdarzenia, w tym cofnięcie przez skarżącego wniosku o rejestrację - zapewne z powodu perturbacji na tle wyjaśniania w tym względzie rodzaju pojazdu, dokonywane zmiany właściciela, czy też przeprowadzenie demontażu oznakowania i wyposażenia pojazdu specjalnego nie mają znaczenia dla prawidłowości ustaleń dotyczących powstania obowiązku podatkowego w podatku akcyzowym z tytułu wewnątrz wspólnotowego nabycia samochodu osobowego, jak też określenia podatnika tego podatku.

3. Podatek dochodowy od osób fizycznych.

Przedmiotem kontroli Sądu w sprawie I SA/Go 499/15 była decyzja w przedmiocie ustalenia skarżcej na kwotę 6.374.239 zł zobowiązania w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2008 r. od dochodów nieznanego pokrycia w ujawnionych źródłach przychodów.

Sąd dokonując badania zaskarżonej decyzji pod względem zgodności z prawem miał na uwadze wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 29 lipca 2014 r. w sprawie o sygn. akt P 49/13, w którym Trybunał orzekł, że art. 20 ust. 3 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2007 r., jest niezgodny z art. 2 w związku z art. 84 i art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, odraczając termin utraty mocy obowiązującej ww. przepisu

o osiemnaście miesięcy oraz wskazując, że możliwe będzie w dalszym ciągu prowadzenie postępowania w sprawie podatku od dochodów nieujawnionych na podstawie tego przepisu, który pozostaje nadal elementem systemu prawa. Według wskazań TK organy administracyjne i sądy, interpretując oraz stosując art. 20 ust. 3 u.p.d.o.f., powinny dodatkowo kierować się wskazówkami dotyczącymi tego przepisu wynikającymi z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 lipca 2013 r. w sprawie o sygn. akt SK 18/09 i nadawać im znaczenie zgodne z Konstytucją. Mając powyższe na uwadze Sąd rozpoznając sprawę odwołując się do uzasadnienia ww. wyroku w sprawie o sygn. akt SK 18/09, w którym Trybunał Konstytucyjny zauważył, że skoro w świetle regulacji Ordynacji podatkowej organy podatkowe są obowiązane zbierać materiały dowodowe umożliwiając rozpatrzenie sprawy, to w konsekwencji muszą – inaczej niż utrzymuje się w praktyce – gromadzić dowody zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść podatnika. Nie ulega zarazem wątpliwości, że podatnik – jako podmiot najlepiej orientujący się co do różnego finansowania czynionych wydatków i gromadzonego mienia – ma w tym zakresie najpełniejszą wiedzę, której zdobycie przez organy podatkowe, bez współpracy podatnika, może okazać się niemożliwe. Według TK, uwzględniając treść ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych i Ordynacji podatkowej, trudno stwierdzić, jakie przepisy prawne dają podstawę do przerwania na podatnika ciężaru dowodowego. W tym kontekście Trybunał zauważył, że wyrażona w art. 6 kodeksu cywilnego zasada, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, nie jest zasadą ogólnosystemową. Z tego względu za niezasadny TK uważa pogląd, że z treści art. 20 ust. 3 u.p.d.o.f. można wywnioskować, że wyrażone implicytne przerzucenie ciężaru dowodu na podatnika lub – tym bardziej – że omawiany przepis formułuje domyślnie domniemanie prawne dotyczące istnienia dochodu nieujawnionego w razie wystąpienia nadwyżki poczynionych wydatków i zgromadzonego mienia nad wykazanymi przychodami. Ostatecznie zatem, zdaniem Trybunału, dopuszczalne jest przyjęcie, że podatnik ma obowiązek – w ramach współdziałania z organem podatkowym – uczestniczyć aktywnie w postępowaniu podatkowym, jednak ciężar dowodu spoczywa na tym ostatnim, to w razie ustalenia nadwyżki dokonanych wydatków i zgromadzonego mienia nad zeznanym przychodem, wystarczające powinno być uprawdopodobnienie przez podatnika, że taka nadwyżka pochodzi z przychodów opodatkowanych lub wolnych od opodatkowania. Oznacza to, że podatnik nie ma obowiązku wykazania ich niewystąpienia, wystarczy, że podważy wiarygodność dowodów wiadczących

przeciwko niemu, co w konkretnym przypadku sprowadza się do uprawdopodobnienia posiadania pokrycia wydatków i mienia w przychodach opodatkowanych lub wolnych od opodatkowania. W ocenie TK ukształtowana w praktyce, niekorzystna dla podatników regulacja rozkłada ciężar dowodu może znacznie utrudniać im obronę w postępowaniu w przedmiocie ustalenia podatku od dochodów nieujawnionych szczególnie, że okres, w jakim dopuszczalne jest ustalenie takiego podatku, nie zostaje ograniczony czasowo w stosunku do momentu uzyskania przychodu, lecz - w bardzo niejednoznaczny sposób - w stosunku do momentu poczynienia wydatków lub zgromadzenia mienia, co może nastąpić wiele lat później. Dodatkowe problemy mogą wiązać się z zakresem dowodów, jakich miałyby dostarczyć podatnik. Trybunał zauważa także, że w przypadku przychodów niepodlegających opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych albo dochodów zwolnionych z tego podatku, przepisy podatkowe w ogóle nie nakładają obowiązku ich dokumentowania.

Oceniając zgodnie z prawem zaskarżonej decyzji z uwzględnieniem powyższych wskazówek zawartych w ww. wyrokach Trybunału Konstytucyjnego, Sąd uznał, że decyzja ta nie odpowiada prawu, a skarga zasługuje na uwzględnienie.

Spór w sprawie w głównej mierze dotyczy tego, czy skarżąca w 2008 r. zgromadziła mienie w postaci samolotu marki [] o wartości 2.868.758 USD. Zdaniem organu skarżąca [] listopada 2008 r. nabyła ww. samolot od firmy mającej siedzibę w Danii. Potwierdzają to w ocenie organów m.in. informacje uzyskane od odpowiednich władz podatkowych, w tym przekazana kopia umowy sprzedaży, z której wynika, że skarżąca była stroną tej umowy. Potwierdzeniem miałyby także wyjaśnienia ówczesnego konkubenta skarżącej T.K.

Sąd nie podzielił powyższego stanowiska. Wskazał, że nie można w świetle zgromadzonego materiału dowodowego przyjąć, że po stronie skarżącej nastąpiło bezspornie przysporzenie majątkowe, tj. nabycie mienia w postaci samolotu o wartości 2.868.758 USD. Zauważa przy tym, że w kwestii tego mienia od początku istniało wiele wątpliwości, które nie zostały w postępowaniu wyjaśnione, a wręcz rozstrzygnięte na niekorzyść strony. Wiadczą o tym chociażby wskazanie przez organ odwoławczy w decyzji kasacyjnej z dnia [] listopada 2013 r. w wątpliwości wynikających już z samej umowy sprzedaży samolotu, choćby w zakresie imienia i nazwiska nabywcy. W ocenie Sądu brak było dostatecznego potwierdzenia w materiale dowodowym, że rzeczywistym nabywcą samolotu była skarżąca.

W swoich wyjątkach twierdziła konsekwentnie, że nie przypomina sobie takiej transakcji i nie są jej znane źródła jej sfinansowania. Sąd uznał że pomocny w ustaleniu, kto zrobił podpis w umowie, byłby dowód z opinii biegłego grafologa, o co strona wnioskowała, natomiast organ wniosek ten oddalił.

W ocenie Sądu za stanowiskiem strony zdaje się przemawiać o wiadczeniu obywatela holenderskiego (ówczesnego konkubenta skarżycielki), który podaje że umowa zakupu samolotu została sporządzona na imię i nazwisko skarżycielki. Natomiast nie wiadczy to natomiast, że skarżycielka stała się właścicielką samolotu, jak twierdzi organ. Z dalszego fragmentu przywołanego o wiadczenia wynika ponadto, że skarżycielka nie podpisywała umowy nabycia samolotu [1], a tym samym nie była stroną tej umowy oraz nie uczestniczyła na żadnym etapie zakupu samolotu, a także nie miała żadnej wiedzy i wiadomości, że umowa zakupu została sporządzona na jej imię i nazwisko. Nieuprawnione było zatem twierdzenie organu, że z o wiadczenia, o którym mowa, wynika jednoznacznie, że zakup samolotu nastąpił na nazwisko strony, która stała się jego właścicielką. O ile można przyjąć, że w umowie poszono się imieniem i nazwiskiem skarżycielki, o tyle błędne jest wywodzenie z tego, że stała się ona właścicielką samolotu. Czy ktoś staje się właścicielką rzeczy nie decyduje bowiem poszycie się jego imieniem i nazwiskiem (co w świetle prawa jest przestępstwem) lecz życzeniem przez samego nabywcę o wiadczenia woli, że nabywa daną rzecz. Prawa własności samolotu nie potwierdza także dowód w postaci wyciągu z rejestru lotnictwa cywilnego, o który strona wnioskowała bezskutecznie w postępowaniu podatkowym, a który to dowód został dołączony do skargi. Wynika z niego, że pierwsza rejestracja miała miejsce [2] lipca 2008 r. i właścicielką była firma S z Francji, następnie w dniu [3] lipca 2008 r. nastąpiła zmiana na rzecz firmy z Danii, a od [4] lipca 2009 r. właścicielką była spółka z [5] na Cyprze. Skarżycielka w analizowanym okresie nie figurowała w ww. rejestrze jako właściciel samolotu. Także z faktu zapłaty za samolot przez firmę amerykańską nie można zdaniami Sądu - wywieść, że to skarżycielka stała się jego nabywcą. Organ, powołując się na protokoły z przesłuchania skarżycielki w Prokuraturze Okręgowej, podkreślał że wynika z niego, że skarżycielka w imieniu ww. spółki kupiła dom w Belgii. W ocenie Sądu, o ile powyższe może wskazywać na istnienie jakiegoś związku skarżycielki z firmą amerykańską, to w żadnym razie okoliczność ta nie przesądza, że skarżycielka stała się właścicielką samolotu. Natomiast gdyby nawet przyjąć, że również w przypadku samolotu wystąpiła w imieniu ww. podmiotu, na co nie ma żadnych dowodów, to nabywcą nie byłaby skarżycielka lecz sama

spółka. Tak więc fakt zapłaty przez spółkę za samolot w żadnym razie nie wskazuje, że skarżąca stała się jego właścicielem. W ocenie Sądu również kwestia nadpłaty przekazanej przez firmę z Danii na konto skarżącej nie zostaje należyte wyjaśnienie. Zdaniem organu zwrot nadpłaty potwierdza, kto był nabywcą samolotu. Jest to jednak przedwczesny wniosek, jako że o tym, kto jest nabywcą rzeczy, nie można wywodzić jedynie z faktu otrzymania przelewu tytułem nadpłaconych środków; szczególnie, gdy inny podmiot dokonał wcześniej zapłaty. Poza tym, o tym, kto staje się właścicielem rzeczy nie decydują przepływy środków na rachunku bankowym, lecz możliwość korzystania z niej zgodnie ze spójnym- gospodarczym przeznaczeniem oraz rozporządzenia rzeczą (art. 140 k.c.). Sąd zauważa również, że organy powoływane na oświadczenie złożył przez holenderskiego funkcjonariusza służby ledczej SIOD, że z postępowania karnego prowadzonego przez ten organ wynika, że skarżąca nabyła w imieniu własnym samolot o wartości 2,8 miliona USD, nie ustaliły, jak zakończyła się sprawa prowadzona przez organy ścigania. Co więcej ustalenia innych postępowań powinny zostać poddane ocenie w powiązaniu z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie podatkowej. W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu, skarżąca uprawdopodobnia, że przypisanie jej nabycia w 2008 r. mienia w postaci samolotu [o] było nieuprawnione w świetle dotychczas zgromadzonego materiału dowodowego. W szczególności bezpodstawne było wywodzenie z faktu wymienienia nazwiska skarżącej w umowie, że jest ona właścicielem, skoro sama temu zaprzeczała, jej konkubent oświadczył o posługiwaniu jej nazwiskiem, a z rejestru lotnictwa cywilnego wynika, że skarżąca nigdy nie figurowała jako właściciel tego samolotu. Sąd stwierdza, że w zakresie powyższych ustaleń w prowadzonym postępowaniu podatkowym doszło do naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 122, art. 187 § 1, art. 188 oraz art. 191 Ordynacji podatkowej, które miały istotny wpływ na wynik sprawy, w konsekwencji czego bez dostatecznych podstaw przypisano skarżącej zgromadzenie w 2008 r. mienia w postaci samolotu [o].

4. Podatek dochodowy od osób prawnych.

W sprawie I SA/Go 170/16 skarga została wniesiona na decyzję o odpowiedzialności podatkowej płatnika, określającej wysokość należności w kwocie 10.250.00 zł z tytułu niepobranego zryczałowanego podatku dochodowego od osób prawnych w związku z wypłaconymi w 2011 r. dywidendami. W wyniku przeprowadzonego

wobec skarżącej spółki postępowania kontrolnego w zakresie rzetelności wywiadywania się z obowiązków płatnika podatku dochodowego od dochodów (przychodów) z dywidend oraz innych przychodów z tytułu udziału w zyskach osoby prawnej wypłaconych podatnikom niemającym siedziby lub zarządu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w 2011 r. stwierdzono, że skarżąca pomimo tego na niej obowiązkowo nie obliczyła, nie pobrała i nie wpłaciła należnego zryczałowanego podatku dochodowego od wypłaconej w 2011 r. na rzecz szwajcarskiego udziałowca, spółki z siedzibą w Szwajcarii (zwanej spółką szwajcarską), dywidendy w łącznej kwocie 205.000.000 zł. Spór w rozpoznawanej sprawie skoncentrował się na kwestii czy w 2011 r. zwolniona była od podatku dochodowego od osób prawnych dywidenda wypłacona przez skarżącą jej jednemu udziałowcowi spółki szwajcarskiej a co za tym idzie, czy prawidłowe było ustalenie organów obu instancji, że skarżąca spółka pomimo obowiązkowo tego na niej jako płatnika nie obliczyła, nie pobrała i nie wpłaciła należnego zryczałowanego podatku dochodowego z tytułu tej wypłaty. Na podstawie m.in. informacji i dokumentów przedstawionych przez skarżącą ustalono, że dywidenda w łącznej kwocie 205.000.000,00 zł została wypłacona w transzach, tj. w dniu [] marca 2011 r. oraz w dniach [] maja 2011 r. a także w dniu [] września 2011 r. Organ kontroli skarbowej stwierdził że ww. dywidenda wypłacona na rzecz szwajcarskiego udziałowca nie korzystała z pełnego zwolnienia podatkowego, a jedynie z obniżonej do 5% stawki podatkowej. W ocenie organów Spółka nie mogła uwzględnić zwolnienia określonego w art. 22 ust. 4-4d w związku z art. 22 ust. 6 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (updop), w brzmieniu obowiązującym w 2011 r., wobec niespełnienia warunku określonego w art. 22b tej ustawy. Przepis art. 22b updop został dodany przez ustawę zmieniającą, tj. ustawę z dnia 25 listopada 2010 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz ustawy o zryczałowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz.U. Nr 226, poz. 1478). Zgodnie z nim zwolnienia i odliczenia wynikające z przepisów art. 20-22 updop stosuje się pod warunkiem istnienia podstawy prawnej wynikającej z umowy w sprawie unikania podwójnego opodatkowania lub innej ratyfikowanej umowy międzynarodowej, której stroną jest Rzeczpospolita Polska, do uzyskania przez organ podatkowy informacji podatkowych od organu podatkowego innego niż Rzeczpospolita Polska państwa, w którym podatnik ma swoją siedzibę lub w którym dochód został uzyskany. Warunek ten zaczął obowiązywać od dnia 1 stycznia 2011 r. Skarżąca stanowczo oponentowała

przeciwko zastosowaniu w sprawie przepisów ustawy podatkowej w nowym brzmieniu, czyni c podstawowym zarzutem skargi zarzut zastosowania niewłaściwych przepisów prawa materialnego, tj. naruszenie art. 12 ust. 1 w zw. z art. 7 ustawy zmieniającej w zw. z art. 22 ust. 4c pkt 2 w zw. z art. 22 ust. 6 oraz art. 22b updop przez zastosowanie w sprawie przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych w nowym brzmieniu, tj. przepisów, które względem skarżącej spółki oraz jej szwajcarskiego udziałowca jeszcze nie obowiązują i nie mogą obowiązywać z uwagi na rok podatkowy tych podmiotów rozpoczynający się w dniu 1 października 2011 r. Odnosząc się do tak sformułowanego zarzutu Sąd przywołuje przepisy intertemporalne w nim wskazane, w tym w szczególności art. 12 ust. 1 ustawy zmieniającej, zgodnie z którym podatnicy podatku dochodowego od osób prawnych, u których rok podatkowy jest inny niż rok kalendarzowy i rozpoczął się przed dniem 1 stycznia 2011 r. stosują do końca przyjętego przez siebie roku podatkowego przepisy ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2010 r. (z dwoma wyjątkami, które sprawy nie dotyczą). Z powyższego strona skarżąca wywodzi, że zastosowanie w sprawie znajdującej przepisy obowiązujące w 2010 r., zgodnie z którymi spełnione były wszystkie przesłanki zwolnienia od podatku dywidendy wypłaconej przez nią w 2011 r. spółce szwajcarskiej. Sąd zwrócił uwagę, że skarżąca domaga się stosowania tego przepisu do niej jako płatnika zryczałtowanego podatku dochodowego od dywidendy, obowiązki którego określa art. 26 ust. 1 updop, gdy tymczasem adresatem normy zawartej w przepisie art. 12 ustawy zmieniającej jest podatnik, nie zaś płatnik. Zaakceptowane jako prawidłowe wskazanie uczynione przez organy, że co do zasady omawiany przepis wiąże należność z podatkiem dochodowym, którego cechem jest to, że jest to tzw. podatek roczny, którego wymiar dokonywany jest za okresy roczne. Natomiast z uwagi na możliwość ustalenia przez podatnika roku podatkowego innego niż rok kalendarzowy, celem respektowania zakazu wprowadzania zmian stanu prawnego w czasie trwania roku podatkowego, w ustawie zmieniającej znalazł się zapis art. 12, korespondujący z przepisem korekcyjnym (art. 14), zgodnie z którym zmiany (z dwoma wyjątkami) wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2011 r. Zryczałtowany podatek od dywidend nie ma natomiast charakteru podatku rocznego, co potwierdza m.in. określony w art. 26 ust. 1 updop sposób jego rozliczania przez płatnika. Jako drugi ważki argument przemawiający za niestosowaniem art. 12 ustawy zmieniającej w sprawie podatku od dywidend Sąd wskazuje uregulowanie zawarte w art. 7 tej ustawy. Przepis ten określa, że podatnicy, których prawo do uzyskania dywidendy

zostały ustalone przed dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej, zachowując prawo do zwolnienia od podatku dochodowego na zasadach określonych w art. 22 ust. 4 updog, w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej. Sąd wyraził pogląd, że cyt. art. 7 wyraża niejasno odnosi się do podatku od dywidend i to w zakresie przystającym wprost do rozpoznawanej sprawy, bo dotyczą zwolnienia podatkowego dywidendy wypłaconej przez skarżącego w 2011 r. jej udziałowcowi spółce szwajcarskiej. Skarżąca dokonywała wypłaty dywidendy na podstawie uchwały Zarządu z dnia [] marca 2011 r. oraz uchwały Zgromadzenia Wspólników z dnia [] kwietnia 2011 r. Podjęcie tych uchwał było równoznaczne z ustaleniem prawa do uzyskania dywidendy w rozumieniu art. 7 ustawy zmieniającej. Oznacza to, że ustalenie prawa nastąpiło po dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 2011 r.), nie było zatem podstaw do stosowania przepisów updog w brzmieniu obowiązującym przed tą datą (do 31 grudnia 2010 r.). Mając powyższe na względzie Sąd stwierdził, że bezpodstawne było domaganie się przez skarżącego stosowania przepisów updog w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2010 r. do rozliczania przez niego, jako płatnika, podatku dochodowego od dywidendy, którą wypłaciła w 2011 r. spółce dominującej ze Szwajcarii. Prawo do dywidendy zostało ustalone w 2011 roku, zastosowanie mają zatem przepisy art. 22 ust. 4-4d updog, w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2011 r. Sąd wskazał, że analiza zmian wprowadzonych w updog ustawą zmieniającą z dnia 25 listopada 2010 r. prowadzi do wniosku, że z dniem 1 stycznia 2011 r. ustanowiony został dodatkowy warunek stosowania zwolnienia od podatku od dywidend i innych należności z tytułu udziału w zyskach osób prawnych oraz należności wymienionych w art. 21 ust. 1 updog, wprowadzony przepisem art. 22b tej ustawy. W kontekście przepisów art. 22 ust. 4c pkt 2 w związku z art. 22 ust. 6 cyt. ustawy określających przesłanki zwolnienia, nie jest to przepis o charakterze ogólnym, lecz – jak powyżej wskazano – dodatkowy warunek, który musi zostać spełniony, aby dokonujący wypłat określonych należności mógł jako płatnik, na skutek ich zwolnienia, nie pobrać i nie odprowadzić podatku z tego tytułu. Sąd zgodził się ze stanowiskiem organów, że w tym przypadku nie ma kolizji art. 22b jako przepisu ogólnego, wprowadzonego później, z wcześniejszymi przepisami, tj. art. 22 ust. 6 w zw. z art. 22 ust. 4c pkt 2 jako przepisami szczególnymi. W art. 22 ust. 6 updog są bowiem zawarte dodatkowe zasady zwolnienia w przypadku Konfederacji Szwajcarskiej, natomiast przepis art. 22b tej ustawy wprowadza dodatkowy warunek dla wszystkich wynikających z przepisów art. 20-22 updog zwolnień, w celu zabezpieczenia interesów fiskalnych Polski. Podzielając

poogl d wyra ony w wyroku Naczelnego S du Administracyjnego z dnia 15 lipca 2015 r., sygn. akt II FSK 3191/14, S d wskazaÿ e wprowadzenie art. 22b updop do porz dku prawnego nie wymagaÿo uchylenia przez prawodawc jakiegokolwiek normy, która by z tym przepisem kolidowaÿa. Przepis ten jest wyÿ cznie uzupeÿnieniem istniej cych regulacji dotycz cych zwolnie i odlicze od podatku dochodowego z dywidend oraz innych przychodów (dochodów) z tytuÿu udziaÿu w zyskach osób prawnych. Zgodnie z jego brzmieniem zwolnienia i odliczenia wynikaj ce z przepisów art. 20-22 stosuje si pod warunkiem istnienia podstawy prawnej wynikaj cej z umowy w sprawie unikania podwójnego opodatkowania lub innej ratyfikowanej umowy mi dzynarodowej, której stron jest Rzeczpospolita Polska, do uzyskania przez organ podatkowy informacji podatkowych od organu podatkowego innego ni Rzeczpospolita Polska pa stwa, w którym podatnik ma swoj siedzib lub w którym dochód zostaÿuzyskany. W wietle powy szego mo na twierdzi , e warunek jest speÿniony, tzn. zwolnienia b d funkcjonowa tylko wtedy, je eli istnieje podstawa prawna do wymiany informacji mi dzy polskimi organami podatkowymi a administracj kraju, w którym opodatkowana jest spóÿka wypÿcaj ca zyski lub otrzymuj ca je. Jest to mechanizm zabezpieczenia przed nadu yciami, daj cy mo liwo zweryfikowania statusu podmiotu z innego pa stwa, jego dochodów i prawa do zwolnie podatkowych. Pozwala to eliminowa sytuacje, w których, ze wzgl du na brak mo liwo ci wymiany informacji, nie b d zapewnione mechanizmy kontrolne dla oceny prawidłowo ci przyznawania wskazanych zwolnie . Tre regulacji wyra nie wskazuje na podstaw wymiany informacji, która powinna by wywiedziona z brzmienia umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania i zawartych w niej regulacji dotycz cych wymiany informacji mi dzy administracjami podatkowymi Polski i kraju, którego umowa dotyczy lub z innej ratyfikowanej umowy mi dzynarodowej, której stron jest Rzeczpospolita Polska. Konwencja mi dzy Rzecz pospolit Poland a Konfederacj Szwajcarsk w sprawie unikania podwójnego opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i majtku, sporz dzona w Bernie dnia 2 wrze nia 1991 r. (zwana Konwencja), nie zawieraÿa postanowie o wymianie informacji podatkowych. W dniu 20 kwietnia 2010 r. w Warszawie zostaÿpodpisany Protokółdo Konwencji, zawieraj cy m.in. zmian polegaj c na wprowadzeniu klauzuli umo liwiaj cej wymian informacji podatkowych opart na standardach Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD). Zgodnie z art. X Protokoÿu, do Konwencji zostaÿdodany art. 25a - Wymiana informacji. Ratyfikacja zmiany Konwencji nast piÿa 17 pa dziernika 2010 r. a powszechnie obowi zuj cym w Rzeczpospolitej Polskiej

prawem, w rozumieniu art. 87 ust.1 Konstytucji RP, postanowienia Protokołu z dnia 20 kwietnia 2010 r. z dnia 1 stycznia 2012 r. W dalszych rozważaniach Sąd stwierdził, że wystarczającą podstawą prawną, w rozumieniu art. 22b upod., do wymiany informacji nie można upatrywać w art. 10 ust. 1 Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską (Umowa WE-KS). Należy mieć na uwadze zawarte w pkt 2 Protokołu zobowiązanie państw członkowskich oraz Szwajcarii podjęcia dwustronnych negocjacji, co zdaniem Sądu świadczy, że postanowienia Umowy WE-KS nie są wyczerpujące, w tym nie jest wyczerpujący ani wystarczający precyzyjny jej art. 10 ust. 1. Z treści tego przepisu wynika, że wymiana informacji, o której mowa, dotyczy bardzo wąskiego zakresu, a mianowicie "w sprawie zachowania stanowiska oszustwa podatkowego według prawa państwa, do którego się zwrócono, lub podobne przestępstwo w odniesieniu do dochodu objętego niniejszą Umową". Informacja dotyczy wyłącznie oszustwa podatkowego lub innego przestępstwa podobnego. Z powyższego wynika, że zakres przedmiotowy udzielanej informacji nie jest wystarczający do przyjęcia, że spełniony jest warunek z art. 22b upod. Gdyby tak było to umawiające się strony nie zastrzegłyby w Protokole w sposób kategoriyczny (bezzwłocznie po podpisaniu Umowy) przystąpienia do dwustronnych negocjacji w odniesieniu do wyłączenia do ich odpowiednich umów w sprawie unikania podwójnego opodatkowania dochodów i kapitału, przepisów o pomocy administracyjnej w formie wymiany informacji na wniosek, dotyczących wszelkich postępowań administracyjnych, cywilnych lub karnych, a nie tylko karnych i w odniesieniu do ściśle wskazanych przestępstw. Można zauważyć, że gdyby rozumieć za wystarczający przepis art. 10 ust. 1 Umowy WE-KS, to wówczas zmiana umowy ze Szwajcarią o unikaniu podwójnego opodatkowania byłaby zbędna. Tymczasem jak wynika z wprowadzonego zmian (Protokół z dnia 20 kwietnia 2010 r.) art. 25a Konwencji wyciągniętej w imieniu państwa b d wymieniają takie informacje, które mogą mieć istotne znaczenie dla stosowania postanowień tej Konwencji albo dla wykonywania lub wdrażania wewnętrznego ustawodawstwa umawiających się państw dotyczącego podatków bez względu na ich rodzaj i nazwę, nakładanych przez umawiające się państwa lub ich jednostki terytorialne albo organy lokalne w zakresie, w jakim opodatkowanie to nie jest sprzeczne z Konwencją. Odnosząc się z kolei do stanowiska skarżącej spółki w kwestii stosowania do dochodów osiągniętych przez spółkę mającą siedzibę na terytorium Konfederacji Szwajcarskiej z tytułu dywidend wypłacanych przez zależną od niej spółkę mającą siedzibę na terytorium Polski, bezpośrednio i z pierwszeństwem wobec kolizji

z ustawami, przepisów art. 15 ust. 1 Umowy WE-KS S d zwrócić uwagę, że przepis ten określa zasady, na jakich dywidenda płacona spółce dominującej przez spółkę zależną nie podlega opodatkowaniu w państwie rodzym, jednakże z istotnym zastrzeżeniem, że bez uszczerbku dla zastosowania przepisów wewnątrznych lub opierających się na umowie, a dotyczących zapobiegania oszustwom lub nadużyciom w Szwajcarii i w państwach członkowskich. Treść tego zastrzeżenia wskazuje, że Szwajcaria i państwa członkowskie mają prawo wprowadzić i stosować przepisy wewnątrzne, które będą zapobiegały oszustwom i nadużyciom podatkowym. Polski prawodawca nie wprowadził zatem regulacji, która wykraczałaby poza wskazanie z art. 15 Umowy WE-KS. Zważywszy na treść przytoczonego przepisu S d stwierdzić nie wprowadzenie od 1 stycznia 2011 r. warunku określonego w art. 22b updog nie jest sprzeczne z postanowieniami Umowy WE-KS. Art. 22b updog nie koliduje z art. 15 ust. 1 Umowy WE-KS, lecz stanowi uregulowanie w zakresie mechanizmu zapobiegania oszustwom lub nadużyciom, o którym mowa w art. 15 ust. 1 tej Umowy.

5. Indywidualne interpretacje przepisów prawa podatkowego.

Sprawa o sygn. akt I SA/Go 198/16 dotyczyła interpretacji podatkowej wydanej w przedmiocie podatku od nieruchomości. S d uchylać zaskarżoną interpretację stwierdzić zgodzi się należy z organem, i nieprawidłowe jest stanowisko strony zgodnie z którym wobec wszystkich lokali znajdujących się w wielorodzinnym budynku mieszkaniowym powinna być stosowana stawka podatku od nieruchomości jak dla budynków lub ich części mieszkaniowych, chyba że zostaną przeznaczone na inne cele. Zasadnie organ zakwestionował możliwość zastosowania do lokali niemieszkalnych znajdujących się w budynku mieszkalnym stawki określonej w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit a) u.p.o.l. Nie oznacza to jednak, że w sprawie znajdzie automatycznie zastosowanie stawka o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. b u.p.o.l. W ocenie S du z przedstawionego przez Skarżcę stanu faktycznego nie wynika okoliczności zajmowania lokali niemieszkalnych znajdujących się w budynku mieszkalnym na działalność gospodarczą. S d podkreślić generalnie, w polskim systemie prawa podatkowego preferencje przyznano budownictwu mieszkaniowemu i zaspakajaniu potrzeb mieszkaniowych obywateli. W podatku od nieruchomości realizacja tej preferencji wyraża się w tym, że domy i lokale mieszkalne opodatkowane są według stawek najniższych. W art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. a u.p.o.l. ustawodawca przewidział stawki

podatków dla podatników posiadających majątek przeznaczony do celów mieszkalnych w stosunku do osób, które przykładowo, zajmują budynki na prowadzenie działalności gospodarczej i podlegają w myśl art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. b u.p.o.l. opodatkowaniu według stawek najwyższych. Budynek mieszkalny znajdujący się w posiadaniu przedsiębiorcy, podlega opodatkowaniu stawek podatków dla budynków mieszkalnych. Natomiast lokale niemieszkalne znajdujące się w tym budynku, stanowią odrębny przedmiot własności, podlegają opodatkowaniu stawek podatków dla budynków (ich części) pozostałych czyli stawek określonych w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. e. Generalnie rzecz biorąc opodatkowanie podatkiem od nieruchomości jest związane z posiadaniem nieruchomości. Uyte w u.p.o.l. określenia grunty, budynki i budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczej oznaczają - grunty, budynki i budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, z zastrzeżeniem m.in., że do budynków związanych z działalnością gospodarczą nie zaliczają się budynki mieszkalne. art. 1a ust. 1 pkt 3 w zw. z ust. 2a u.p.o.l. Dopiero stwierdzenie, że budynek mieszkalny (lub jego część) jest zajęty na prowadzenie działalności gospodarczej uzasadnia zastosowanie stawki podatku wyższej dla budynków związanych z działalnością gospodarczą - art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. b) u.p.o.l. W ocenie Sądu organ dokonałbyłbyłnej interpretacji przepisu art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. b w zw. z art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l., poprzez uznanie, że już sam fakt posiadania przez przedsiębiorcę lokalu niemieszkalnego w budynku mieszkalnym powoduje, iż nieruchomość ta podlega opodatkowaniu stawkami podatkowymi w wysokości jak związane z działalnością gospodarczą. W związku z tym nie można zgodzić się ze stanowiskiem organów podatkowych, że Spółka winna opłacać podatek od nieruchomości od powierzchni użytkowej lokali znajdujących się w budynkach mieszkalnych wg stawki jak dla związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej tylko z tego względu, że lokale te są w posiadaniu przedsiębiorcy. Opodatkowanie budynku mieszkalnego lub jego części stawek podatku wyższej dla budynków związanych z działalnością gospodarczą byłoby zasadne wtedy, gdy budynek ten lub jego część zostałyby zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej. Doszłoby zatem do naruszenia art. 1a ust. 1 pkt 3 i art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. b) ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

W sprawie o sygn. akt I SA/Go 318/16 Sąd uchylił w części indywidualną interpretację wydaną w przedmiocie podatku od towarów i usług w zakresie sposobu rozliczania naliczonego podatku VAT od 1 stycznia 2016 r. W sprawie nie było sporne,

e od ponoszonych przez Gmin wydatków mieszanych wskazanych przez Skar c jako wydatki typu I, II, III i IV przysięguje prawo do odliczenia cz ci podatku naliczonego. Takie stanowisko zaj ja Skar ca i nie zostajö ono zakwestionowane przez Organ interpretacyjny. Spornym natomiast okazaö si sposób okre lenia proporcji o którym mowa w art. 86 ust. 2a ustawy VAT. Zdaniem Strony w celu okre lenia w jakiej cz ci ponoszone wydatki okre lone jako wydatki mieszane typu I i II sju dziaöalno ci gospodarczej Gminy, nale y wykorzysta klucz podziaöu ustalony na podstawie przychodów osi ganych przez Gmin o którym mowa w art. 86 a ust. 2c pkt 3 ustawy o VAT (pre-proporcja przychodowa). W tym zakresie Skar ca wskazaö, e udziaö procentowy zostanie ustalony przy pomocy przychodów zwi zanych z dziaöalno ci gospodarz a caö ci przychodów Gminy, zgodnie z przepisami Rozporz dzenia. Natomiast w odniesieniu do wydatków mieszanych okre lonych przez Stron jako wydatki mieszane typu III i IV w celu okre lenia, w jakiej cz ci ponoszone wydatki mieszane sju dziaöalno ci gospodarczej Gminy nale y wykorzysta klucz podziaöu inny ni pre-proporcja przychodowa. Strona okre liö ten klucz podziaöu jako pre-proporcja rzeczywista. W odniesieniu do wydatków typu III (zwi zanych z obiektami sportowymi) z uwagi na wprowadzany regulamin w którym zostanie okre lony udziaö procentowy liczby godzin w których dany obiekt sportowy jest przeznaczony do odpöatnego udost pniaia, w stosunku do jego liczby godzin otwarcia (pre-proporcja godzinowa). Natomiast w celu okre lenia w jakiej cz ci ponoszone wydatki mieszane typu IV, sju dziaöalno ci gospodarczej Gminy, nale y wykorzysta klucz podziaöu ustalony jako udziaö procentowy powierzchni danej nieruchomo ci udost pnionej odpöatnie do powierzchni caöej nieruchomo ci (pre-proporcja metra owa).

Z kolei Organ odnosz c si do proponowanej przez Gmin smetody przychodowej+ z art. 86 ust. 2c pkt 3 ustawy o VAT, stwierdziö e nie mo e mie w tej sytuacji zastosowania, bowiem sposób ten nie pokrywa si ze sposobem, który zostajökre lony dla urz du obsięguj cego jednostk samorz du terytorialnego w rozporz dzeniu w sprawie sposobu okre lenia zakresu wykorzystywania nabywanych towarów i usöug do celów dziaöalno ci gospodarczej w przypadku niektórych podatników. Równie smetoda metra owa+ zaproponowana przez Gmin , któr chce ona odlicza podatek naliczony od wydatków zwi zanych z utrzymaniem rynku i inwestycjami z tym obiektem zwi zanymi, jak równie smetoda godzinowa+, w ocenie organu wydaw cego interpretacj , nie s najbardziej odpowiadaj ce specyfice wykonywanej przez Gmin dziaöalno ci i dokonywanych naby .

Zdaniem Ministra Finansów przedstawione metody nie są w pełni obiektywne i nie są w stanie odzwierciedlać pełnej, rzeczywistej liczby metrów lub godzin mających wpływ na ustalenie proporcji. Tym samym, proponowane przez Gminę sposoby określenia proporcji - są nieprawidłowe. Następnie Minister Finansów wskazał, że zaproponowane przez Gminę sposoby nie pokrywają się ze sposobami, które zostały określone dla urzędu obsługującego jednostki samorządu terytorialnego oraz jednostek budżetowych zakładów budżetowych w rozporządzeniu w sprawie sposobu określenia zakresu wykorzystywania nabywanych towarów i usług do celów działalności gospodarczej w przypadku niektórych podatników. W ocenie organu należy stosować rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie sposobu określenia zakresu wykorzystywania nabywanych towarów i usług do celów działalności gospodarczej w przypadku niektórych podatników (dalej: Rozporządzenie).

Gmina z brzmienia art. 86 ust. 2a ustawy o VAT, wywodzi, że ma prawo do częściowego odliczenia VAT naliczonego od wydatków mieszanych typu III i IV w drodze pre-proporcji rzeczywistej. Gmina stanęła na stanowisku, że w przypadku wydatków mieszanych typu III, powinna zastosować pre-proporcję godzinową. Podkreśliła, że wprowadzi regulamin określający szczytowo-godzinny wynajem obiektów sportowych. Tym samym, uregulowany będzie udział procentowy liczby godzin, w których przedmiotowy majątek jest przeznaczony do odpłatnego udostępnienia, w stosunku do jego liczby godzin otwarcia. Gmina wskazała, że w przeciwieństwie do wydatków mieszanych typu II, np. ponoszonych na wietlice wiejskie, w przypadku obiektów sportowych zaistnieje możliwość przypisania nabywanych towarów i usług do działalności opodatkowanej VAT oraz do działalności pozostającej poza regulacjami ustawy o VAT poprzez zastosowanie odpowiedniego klucza podziału kosztów. Mianowicie, w przypadku wydatków mieszanych typu III, Gminie powinno przysługiwać prawo do odliczenia części podatku naliczonego stosując pre-proporcję godzinową.

Zdaniem Gminy, pre-proporcja godzinowa będzie najbardziej odpowiednią w przypadku wydatków mieszanych typu III, gdy uwzględnia zakres wykorzystywania obiektów sportowych do udostępnienia nieodpłatnego oraz udostępnienia komercyjnego. Jednocześnie Gmina wyraziła pogląd, że w przypadku wydatków mieszanych typu IV, powinna zastosować pre-proporcję metrową. Podkreśliła, że jest w stanie precyzyjnie określić powierzchnię rynku udostępnienia wylicznie odpłatnie, jak i powierzchnię tej nieruchomości udostępnienia wylicznie nieodpłatnie. Tym samym, uregulowany zostanie udział procentowy powierzchni danej nieruchomości przeznaczonej do udostępnienia

odpłytnego w stosunku do powierzchni całej nieruchomości, która służy w Gminie do wykonywania czynności opodatkowanych (wymienionych jako A) oraz zdarzeń spoza zakresu VAT (wymienionych jako C i D).

Skarżca zaznaczyła, że pre-proporcja metra owa została przewidziana w dodanym art. 86 ust. 2c pkt 4 ustawy o VAT, w którym określono, że przy wyborze sposobu określenia proporcji można wykorzystać średnioroczną powierzchnię wykorzystywaną do działalności gospodarczej w ogólnej średniorocznej powierzchni wykorzystywanej do działalności gospodarczej i poza tą działalnością. Zdaniem Gminy pre-proporcja metra owa będzie najbardziej odpowiednia w przypadku, wydatków mieszanych typu IV, gdy uwzględnia zakres wykorzystywania rynku do udostępniania nieodpłatnego oraz udostępniania odpłatnego. Nadto skarżca wskazała, że z umów dzierżawy wynika, jaka konkretnie powierzchnia jest przeznaczona wyłącznie do udostępniania komercyjnego, stanowi tego czynności podlegające opodatkowaniu VAT. W konsekwencji, pre-proporcja metra owa najlepiej oddaje specyfikę działalności Gminy w tym zakresie, jest proporcją obiektywną i ekonomicznie uzasadnioną. Zauważyć należy, że zgodnie z Rozporządzeniem podstawowym + pre-proporcją, jak powinna stosować Gmina jest pre-proporcja przychodowa określona przedmiotowym aktem. Należy również zwrócić uwagę, że w świetle art. 86 ust. 2a ustawy o VAT, sposób określenia proporcji powinien najbardziej odpowiadać specyfice wykonywanej przez podatnika działalności i dokonywanych przez niego nabyć. Skoro Gmina uważa, że w przypadku wydatków mieszanych typu III i IV najbardziej odpowiednim kluczem podziału kosztów będzie odpowiednio pre-proporcja godzinowa i metra owa, to taki sposób odliczenia podatku VAT Gmina powinna stosować. Tak samo przewidział sam ustawodawca w przepisie art. 86 ust. 2h ustawy o VAT wskazując, że w przypadku gdy podatnik, dla którego sposób określenia proporcji wskazują przepisy wydane na podstawie ust. 22, uważa, że wskazany zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie ust. 22 sposób określenia proporcji nie będzie najbardziej odpowiadać specyfice wykonywanej przez niego działalności i dokonywanych przez niego nabyć, może zastosować inny bardziej reprezentatywny sposób określenia proporcji. Zdaniem Sądu z uwagi na brzmienie art. 86 w ust. 2c ustawy o VAT, przy wyborze sposobu określenia proporcji można wykorzystać w szczególności wymienione w tym ustawie dane.

Zatem zgodzić się należy ze Skarżcą, że w odniesieniu do wydatków mieszanych typu III i IV, przysługuje jej prawo do częściowego odliczenia podatku naliczonego stosując

pre-proporcji rzeczywist , tj. odpowiednio godzinow lub metrow , skoro sposób okre lenia proporcji w ocenie Strony odpowiada specyfice wykonywanej działalno ci i dokonywanych naby .

Co istotne Strona skar ca w tym zakresie metod pre-proporcji rzeczywistej logicznie uzasadniła. Organ natomiast wskazał e w odniesieniu również do wydatków mieszanych typu III i IV Skar ca powinna okre li proporcji przy u yciu metody a w zasadzie wzoru określonego w Rozporz dzeniu. Zdaniem Sadu stanowisko Organu w tym zakresie narusza w ocenie S du przepis art. 86 ust. 2h oraz ust. 2a i ust. 2b ustawy o VAT.

S d, mając na uwadze sposób okre lenia proporcji przedstawiony przez Skar c w odniesieniu do przedmiotowych wydatków mieszanych, zgodził si , e przedstawiony przez Gmin sposób odpowiada specyfice wykonywanej przez Gmin (i jej jednostki organizacyjne) działalno ci i dokonywanych przez ni naby . W odniesieniu do obiektów sportowych klucz podziału zostają określony jako pre-proporcja godzinowa, polegaj ca na okre leniu udziału procentowego liczby godzin w których obiekt sportowy przeznaczony jest do odpłatnego udost pnienia w stosunku do jego liczby godzin otwarcia. Natomiast w odniesieniu do wydatków zwi zanych ze znajduj cym si na terenie Gminy rynkiem. Skoro Gmina jest w stanie precyzyjnie okre li powierzchni placu udost pnian wyycznie odpłatnie jak i powierzchni placu udost pniom wyycznie nieodpłatnie to również jest to reprezentatywny sposób okre lenia proporcji.

W sprawie o sygn. akt I SA/Go 175/16 S d oddalił skarg na indywidualn interpretacj Ministra Finansów dotycz c podatku od towarów i usług w zakresie opodatkowania podatkiem VAT czynno ci egzekucyjnych dokonywanych przez komorników s dowych na podstawie ustawy o komornikach s dowych i egzekucji, za które pobieraj od dju nika opłat stosunkow .

Istota sporu dotyczyła przede wszystkim kwestii uznania komorników s dowych za podatników podatku VAT, nie korzystaj cych z wyłączenia, o którym mowa w art. 15 ust. 6 ustawy. Rozstrzygni cie sporu sprowadzało si do udzielenia odpowiedzi na dwa pytania. Po pierwsze, czy skar cy jest adresatem normy z art. 15 ust. 1 i ust. 2 ustawy VAT, a zatem czy działaj c jako organ egzekucyjny i dokonuj c czynno ci za które pobiera opłaty egzekucyjne, prowadzi w sposób samodzielny i niezale ny działalno gospodarcz wykonywan w ramach wolnego zawodu. Pozytywne rozstrzygni cie tej kwestii i uznanie komornika za podatnika podatku od towarów i usług, spowoduje konieczno udzielenia odpowiedzi na kolejne pytanie, tj. czy komornik podlega

wyż czeniu z opodatkowania podatkiem od towarów i usług na podstawie art. 15 ust. 6 ustawy VAT, a zatem czy działa jako organ władzy publicznej, w rozumieniu tego przepisu. Analiza tych zagadnień wymaga uwzględnienia treści, odpowiadających ww. przepisom prawa krajowego, przepisów art. 9 i art. 13 Dyrektywy 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L z 2006 r. Nr 347/1 ze zm. - dalej w skrócie: "Dyrektywa 112").

Sąd uznaje komornika działającego jako organ egzekucyjny i dokonujący czynności za które pobiera opłaty egzekucyjne, prowadzi w sposób samodzielny i niezależny działalność gospodarczą wykonywaną w ramach wolnego zawodu. Jak również, komornik nie podlega wyż czeniu z opodatkowania podatkiem od towarów i usług na podstawie art. 15 ust. 6 ustawy VAT. Sąd uznaje komornika nie działającego jako organ władzy publicznej, w rozumieniu tego przepisu.

Sąd wskazuje, że istota rozstrzygnięcia o statusie komornika jako podatnika w świetle art. 15 ust. 1 i 2 ustawy o VAT oraz art. 9 Dyrektywy 112, polega na należywym wyważeniu kryteriów wskazanych przez TSUE, co zmierza winno do ustalenia w jakiej sferze swojej działalności komornik wykonuje czynności samodzielnie, a w jakiej występuje w relacji podporządkowania. Podkreślić należy Trybunał zwracający uwagę na brak jakiegokolwiek podporządkowania hierarchicznego władzom publicznym podmiotów niebędących częścią struktury administracji publicznej. Nie chodzi tu zatem o ilość spełnionych kryteriów, czy ustalenie, które z kryteriów są dominujące lub charakterystyczne dla danej działalności. Ustalenie elementów wskazujących na istnienie zależności podporządkowania, w zasadzie wyklucza możliwość stwierdzenia samodzielności (niezależności), w rozumieniu przedstawionym przez TSUE. Hierarchiczne podporządkowanie jest wieloszczeblowym systemem podporządkowania organów w którym organ niższego szczebla podlega organowi wyższego szczebla w całym zakresie swojej działalności oraz pod względem sformalnym i personalnym. Organ wyższego szczebla kieruje kształtem działalności organów jemu podległych, ma prawo przejmowania spraw do załatwiania na swoim szczeblu.

Odnosząc powołane wyżej kryteria TSUE (C-276/14) do komornika, który w zakresie przedmiotowym opodatkowania podatkiem od towarów i usług rozważanym w niniejszej sprawie, podlega prawu publicznemu, działający w imieniu Państwa, przede wszystkim należy zwrócić uwagę na treść powołanego już wyżej art. 3a u.k.s.e, zgodnie z którym komornik na własny rachunek wykonuje czynności, o których mowa w art. 2. Przepis ten został dodany ustawą nowelizującą z 18 września 2001 r. o zmianie ustawy

o komornikach s dowych i egzekucji oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 130, poz. 1452). Nowelizacja ta pozbawia komornika s dowego statusu pracowniczego, komornik zostaj wprowadzie funkcjonariuszem publicznym dziaaj cym przy s dzie rejonowym, ale przestajby pracownikiem s du. Od tej chwili czynno ci wchodz ce w zakres ustawowych zada komornika podlegaj wykonaniu tylko na wjasnych rachunek, a pa stwo zostaj zwolnione z obowi zku finansowania dziaalno ci egzekucyjnej. Pa stwo zachowaj jednak instrumenty nadzoru na nad komornikami i ich dziaalno ci egzekucyjn . Ukształtowana w wyniku tych zmian odr bno statusu prawnego komornika s dowego polega na tym, e komornik, pozostaj c organem wjadzy publicznej (funkcjonariuszem publicznym), jest jednocze nie podmiotem, który wykonuje zawód zbli ony do zawodu maj cego status wolnego (por. Andrzej Marciniak, Ustawa o komornikach s dowych i egzekucji. Komentarz, Wydanie 6., LexisNexis, Warszawa 2014 r., s. 16).

S d wskazaż e o ile komornik jest funkcjonariuszem publicznym, to nie sposób przyj , e jest organem wjadzy publicznej. Pojawiaj ce si w tre ci uzasadnie Trybunału stwierdzenie sorgan wjadzy publicznej+ nale y odnie do organu egzekucyjnego, którym komornik niew tliwie jest. Z art. 10 Konstytucji wynika, e ustrój RP opiera si na podziale i równowadze wjadzy ustawodawczej, wykonawczej i wjadzy s downicznej. Wjadz ustawodawcz sprawuj Sejm i Senat, wjadz wykonawcz Prezydent RP i Rada Ministrów, a wjadz s downicz s dy i trybunały. Jak ju wcze niej wskazano komornik nie jest organem wjadzy s downicznej . jest pomocniczym organem wymiaru sprawiedliwo ci. Trybunał Konstytucyjny wprost wskazaż e komornik nie jest organem wjadzy s downicznej . pomimo organizacyjnego i funkcjonalnego powi zania z wjadz s downicz , komornicy nie s jednak organami tej wjadzy i nie sprawuj wymiaru sprawiedliwo ci (wyrok TK SK 21/11). Okoliczno , e komornik zostaj wyposa ony przez pa stwo w okre lone wjadcze kompetencje . np. do nakładania kar co jest atrybutem wjadzy publicznej . nie czyni z komornika organu innej wjadzy publicznej . wjadzy wykonawczej, co najwy ej pomocniczym organem wjadzy wykonawczej. Komornik nie podlega strukturze administracji publicznej, nie jest organem administracji publicznej. W orzeczeniu SK 21/11 wskazano, e komornik jest szczególnego rodzaju organem pa stwa, powożanym do wykonywania orzecze s dowych w drodze przymusowej egzekucji wiadcze pieni nych, a tak e wykonanie innych czynno ci okre lonych w ustawach. W innym orzeczeniu Trybunał wskazaż e komornik peñni funkcj publiczn . Wykonywanie zada pa stwa -

przymusowe wykonywanie wyroków- nie stanowi, a podmiot wykonujący te zadania staje się organem władzy publicznej. Pełnienie funkcji publicznej+te nie powoduje, a komornik staje się organem władzy publicznej. Podsumowując, komornik nie jest organem władzy wykonawczej ani organem władzy sądowniczej.

Sąd wskazał, że komornik jest podmiotem posiadającym określone samodzielne finansowe. Komornik zobowiązany jest do samodzielnego zorganizowania kancelarii komorniczej (art. 5 u.k.s.e.). Odpowiada on za jej utworzenie, ustala (po uzgodnieniu z prezesem sądu) dni i godzin przyjęcia interesantów, zatrudnia pracowników i inne osoby niezbędne do obsługi kancelarii, ochrony i pomocy w czynnościach w terenie, organizuje wyposażenie kancelarii w niezbędny sprzęt biurowy, odpowiada za tworzenie, prowadzenie i przechowywanie akt egzekucyjnych. W ramach samodzielności odpowiada także za gospodarkę finansową kancelarii. O samodzielności komornika świadczy także art. 36 ust. 4 u.k.s.e., zgodnie z którym Skarb Państwa nie odpowiada za zobowiązania komornika wynikające z zatrudnienia osób, o których mowa w ust. 1 i 2, oraz kosztów jego działalności. Na niezależność komornika wskazuje również ustawowy wymóg zawarcia umowy odpowiedzialności cywilnej za szkody, które mogą wynikać z wykonywania czynności egzekucyjnych.

W celu ustaleniu czy prowadzona jest działalność gospodarcza samodzielnie należało zbadać, w kontekście jej niezależności i podporządkowania innym podmiotom. Aby ocenić istnienie wspomnianego podporządkowania, należało zbadać, czy dana osoba wykonuje działalność we własnym imieniu, na własny rachunek i własną odpowiedzialność oraz czy ponosi związane z prowadzeniem tej działalności ryzyko gospodarcze. Celem stwierdzenia samodzielności danej działalności należało wziąć pod uwagę brak jakiegokolwiek podporządkowania hierarchicznego władzom publicznym podmiotów niebędących częścią struktury administracji publicznej, a także fakt, że działają one na własny rachunek i na własną odpowiedzialność, a swobodnie kształtują zasady wykonywania swojej pracy i one same pobierają stanowiące ich dochód zasadnicze wynagrodzenie (podobnie wyroki: Komisja /Niderlandy, C-235/85, pkt 14; Heerma, C-23/98, pkt 18; a także van der Steen, C-355/06, pkt 21-25 i pkt 34). Przymiot podatnika podatku od towarów i usług przypisany jest osobie fizycznej, osobie prawnej, jednostce organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, samodzielnie wykonującej działalność gospodarczą, o której mowa w art. 15 ust. 2 ustawy o podatku od towarów i usług. Samodzielność gospodarcza w prowadzeniu działalności gospodarczej oznacza możliwość podejmowania decyzji, a zarazem posiadanie

odpowiedniego stopnia odpowiedzialności za podjęte decyzje, w tym za szkody poniesione wobec osób trzecich, jak również ponoszenie przez podmiot ryzyka gospodarczego.

Sąd wskazał, że zasadnie organ interpretujący argumentował opodatkowanie polskich komorników powołując się na wyjątki przewidziane w wyrokach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, tj. w sprawie C-235/85 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Holandii, a także w postanowieniu w sprawie C-456/07 Karol Mihal przeciwko Danovy Urad Kosice Voraz. W wyroku ww. sprawie TSUE w pkt 10 wyraźnie zauważył: "W świetle neutralnego charakteru pojęcia "działalność gospodarcza", fakt, iż działalność notariuszy i komorników polega na wykonywaniu obowiązków przyznanych i regulowanych przez prawo w interesie publicznym, jest nieistotny. Co więcej, artykuł 6 szóstej dyrektywy przewiduje wyraźnie, że niektóre czynności wykonywane z mocy prawa podlegają systemowi VAT". Dodatkowo TSUE wskazał, że "wszystkie usługi świadczony za wynagrodzeniem przez przedstawicieli wolnych zawodów lub zawodów uważanych za takie, co do zasady, podlegają podatkowi od wartości dodanej (pkt 11). Ponadto w wyroku tym TSUE stwierdził, że skoro notariusze i komornicy w Holandii prowadzą niezależną działalność gospodarczą, polegającą na świadczeniu usług podmiotom trzecim, za co otrzymują wynagrodzenie, to muszą być oni uznani za podatników dla celów VAT, w rozumieniu artykułu 4 ust. 1 i 2 szóstej dyrektywy" (pkt 15). Jednocześnie TSUE odniósł się do kwestii wyłączenia spod opodatkowania VAT na podstawie art. 4 ust. 5 szóstej dyrektywy (ustanawiającego wyłączenia spod reżimu VAT podmiotów prawa publicznego) czynności wykonywanych przez notariuszy i komorników wskazując, że "nawet jeżeli przy wykonywaniu urzędowych czynności notariusze i komornicy realizują uprawnienia władzy publicznej, nie oznacza to, że mogą korzystać z powyższego wyłączenia. Powodem jest fakt, że prowadzą tę działalność nie jako podmiot rzeczący się prawem publicznym, ponieważ nie są częścią administracji publicznej, ale w formie niezależnej działalności gospodarczej prowadzonej w ramach wykonywania wolnego zawodu" (pkt 22). W wyroku tym TSUE analizując, czy do czynności wykonywanych przez notariuszy i komorników ma zastosowanie art. 4 ust. 4 szóstej dyrektywy wyłączenia systemu VAT osoby związane z pracodawcą umową o pracę lub innym stosunkiem prawnym tworzącym relację pracodawca-pracownik zauważył, że "notariusze i komornicy nie są związani z władzami publicznymi jako pracownicy, ponieważ nie są wyłączeni do administracji publicznej. Prowadzą działalność na własny

rachunek i własną odpowiedzialność; mogą swobodnie, chociaż podlegają pewnym ograniczeniom prawnym, ustalać w jaki sposób będą wykonywać swoją pracę i sami otrzymują dochody, z których pochodzą ich dochody. Fakt, iż podlegają kontroli dyscyplinarnej władz publicznych (podobna sytuacja występuje także w przypadku innych zawodów regulowanych) oraz że ich wynagrodzenie jest ustalane przez prawo nie stanowi wystarczających podstaw do uznania ich za osoby związane wami prawnymi z pracodawcą w rozumieniu artykułu 4 (4)", (pkt 14).

Mając na uwadze ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2011 r. Nr 231, poz. 1376, ze zm.) - regulując ich działalność. Minister Finansów prawidłowo wskazał, że wykonywana przez komornika działalność ma charakter zarobkowej działalności gospodarczej, charakteryzuje się samodzielnością finansową, jak również swoistego rodzaju konkurencyjnością, wyciągając dla gospodarki rynkowej. Strona kwestionując możliwość odwołania się do orzeczeń C-235/85 oraz C-456/07 z uwagi na możliwość odmiennego uregulowania działalności komornika w Holandii i Szwajcarii nie wskazała w którym elemencie te różnice mające znaczenie istnieją. Istotą jest, że działalność komorników polega na wykonywaniu obowiązków przekazanych i regulowanych w interesie publicznym, a przy wykonywaniu czynności podmioty te realizują uprawnienia władzy publicznej np. stosując przymus. Dla kwalifikacji komornika jako podatnika podatku od towarów i usług należy rozważyć również kwestię niezależności, rozumiana przez TSUE jako istnienie pewnego podporządkowania. Podstawowe ograniczenie swobody (samodzielności, niezależności) wykonywanej przez komornika działalności, wynika z przyjętego przez ustawodawcę modelu nadzoru administracyjnego i sędziowskiego na działalność komornika.

Gwarancją zgodnego z prawem wykonywania przez komornika powierzonych mu czynności, jest nadzór sędziowski sądu rejonowego, przy którym działa komornik, oraz nadzór administracyjny prezesa sądu na działalność komornika jako funkcjonariusza publicznego przy sądzie rejonowym. Nadzorowi sędziowskiemu podlegają czynności egzekucyjne komornika jako organu egzekucyjnego. Nadzór ten realizowany jest w dwóch formach, jako nadzór wykonywany na wniosek zainteresowanych podmiotów (dochód zaskarżenia, w tym skarga na czynności komornika - art. 767 K.p.c.) oraz z urzędu (art. 759 § 2 K.p.c.). Ta druga forma polega na wydawaniu przez sąd niezobowiązujących zarządzeń zmierzających do zapewnienia należytego wykonania egzekucji lub usuwaniu z urzędu dostrzeżonych uchybień. Nadzór administracyjny sprawowany

jest z jednej strony przez prezesa sądu rejonowego, przy którym działa komornik oraz przez Ministra Sprawiedliwości w ramach jego nadzoru zwierzchniego, z drugiej strony przez organy samorządu zawodowego komorników.

W ocenie Sądu orzekającego w sprawie, sprawowanie nadzoru judykacyjnego we wskazanym zakresie nie powoduje, że działalność wykonywaną przez komorników można uznać za zależną, podporządkowaną. Jak już wcześniej wskazano nadzór judykacyjny stanowi gwarancję zgodnego z prawem wykonania powierzonych komornikom czynności, a nie zależność (podległość hierarchiczną) od wskazanych organów w prowadzonej działalności.

W konsekwencji Sąd uznaje, że komornik sądowy wykonujący w szczególności czynności egzekucyjne wypełnia przesłanki zawarte w art. 15 ust. 2 ustawy o podatku od towarów i usług, a więc prowadzi działalność gospodarczą w rozumieniu ww. regulacji. Tym samym działa w charakterze podatnika VAT, o którym mowa w art. 15 ust. 1 ustawy. Sąd podzieli również pogląd Ministra Finansów, że do czynności dokonywanych przez komorników sądowych nie ma zastosowania wyłączenie zawarte w art. 15 ust. 6 ustawy. Jak wynika bowiem z treści art. 15 ust. 6 ustawy, nie uznaje się za podatnika organów władzy publicznej oraz urzędów obsługujących te organy w zakresie realizowanych zadań innych niż określone przepisami prawa, dla realizacji których zostały one powołane, z wyłączeniem czynności wykonywanych na podstawie zawartych umów cywilnoprawnych. Unormowanie to pozostaje w zgodzie z art. 13 ust. 1 Dyrektywy 2006/112/WE Rady, która stwierdza, że krajowe, regionalne i lokalne organy władzy oraz inne podmioty prawa publicznego nie są uważane za podatników w związku z działalnością, którą podejmują lub transakcjami, których dokonują jako organy władzy publicznej, nawet jeżeli pobierają należności, opłaty, składki lub płatności w związku z takimi działaniami lub transakcjami. W wyroku z dnia 28 stycznia 2010 r. w sprawie C-406/08 Uniplex (UK) Ltd., TSUE stwierdził, że art. 4 ust. 5 szóstej dyrektywy (odpowiednio art. 13 ust. 1 Dyrektywy 2006/112/WE) przewiduje zwolnienie na rzecz podmiotów prawa publicznego działających w charakterze organów władzy publicznej, przy czym oba te warunki muszą zostać spełnione łącznie. Oznacza to, że wyłączenie z opodatkowania jest działalnością podmiotu publicznego, która wykonywana jest w charakterze organu władzy publicznej. Odnosząc się do stwierdzenia Strony skarżącej, że działa albo w charakterze organu władzy publicznej albo jest organem państwa wykonującym władzę publiczną, Sąd wskazuje, że nie jest organem władzy publicznej, ani też organem państwa, a to chociażby z tego powodu, że nie jest częścią

administracji publicznej. Komornicy przejęli cząść kompetencji władzy publicznej. Nie ma możliwości prowadzenia egzekucji. Jednak ustawa określa zakres działania nie jest wystarczający do przyjęcia, że komornicy są organem władzy publicznej czy też organem państwa.

Sprawa o sygn. akt **ISA/Go 329/16** dotyczy interpretacji podatkowej w zakresie przepisów ustawy o podatku akcyzowym. zwolnienia z akcyzy na podstawie art. 30 ust. 7 a pkt 3 ustawy. Oddalając skargę Sąd sformułował następującą tezę: Zwolnieniu z akcyzy, na podstawie art. 30 ust. 7a pkt 3 ustawy o podatku akcyzowym, podlega energia elektryczna, która jest bezpośrednio użyta w procesie metalurgicznym rozumianym, na gruncie wykładni językowej, jako ciąg następujących po sobie zmian fizykochemicznych powstających przyczynowo i stanowiących etapy produkcji dążące do wytworzenia określonego produktu - metalu w odpowiedniej formie, z wykorzystaniem czynności przygotowawczych do tej produkcji, a także następujących w trakcie produkcji (nie mających bezpośredniego wpływu na proces metalurgiczny). oraz po samym wytworzeniu produktu końcowego będącego efektem tej produkcji.

Uzasadniając swoje stanowisko Sąd stwierdził, że zwolnieniu z akcyzy na podstawie art. 30 ust. 7a pkt 3 ustawy, podlega bezpośrednio ta część energii elektrycznej użytej przez wnioskodawcę, która jest bezpośrednio wykorzystana w trakcie czynności topnienia, przygotowania ciekłego metalu do odlewania i odlewania, podczas których dochodzi do zmian fizykochemicznych aluminium, dążących do wytworzenia produktu końcowego w postaci aluminiowych stopów odlewniczych. Zwolnienie o którym mowa w art. 30 ust. 7a pkt 3 ustawy jest zwolnieniem przedmiotowym, a nie podmiotowym. Tym samym fakt, że wnioskodawca jest producentem aluminiowych stopów odlewniczych tj. uzyskuje gotowy produkt w wyniku m.in. procesu metalurgicznego, nie oznacza, że każdy etap produkcji zachodzący w przedsiębiorstwie winien być objęty zwolnieniem, nawet jeżeli bezpośrednio jest związany z procesem metalurgicznym.

Za nieuprawnione uznaje Sąd twierdzenie Skarżycielki, że art. 30 ust. 7a pkt 3 ustawy wskazuje, że ustawodawca miał na myśli proces metalurgiczny jako proces produkcji. Posługując się językową definicją procesu produkcyjnego, który jest tylko częścią procesu produkcji, składającą się z działań wykonywanych w zakładzie przemysłowym w celu wytworzenia (z materiałów, półwyrobów, części maszyn i ich zespołów) gotowych wyrobów, nie sposób przyjąć, że każdy etap produkcji, nawet bezpośrednio związany z procesem metalurgicznym jest objęty zwolnieniem.

Przedmiotem sprawy I SA/Go 50/16 była interpretacja w zakresie zwolnienia podatkowego określonego w art. 17 ust. 1 pkt 34 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. Oddalając skargę Sąd stwierdził, że sporu koncentruje się na kwestii dopuszczalności stosowania zwolnienia podatkowego określonego w art. 17 ust. 1 pkt 34 u.p.d.o.p. w przedstawionym przez skarżącą stanie faktycznym. Skarżąca Spółka forsowała konsekwentnie pogląd, że zwolnione od podatku dochodowego są jej dochody uzyskane za usługi serwisowe (naprawy, usuwanie usterek) dokonywane na wyrobach wytworzonych przez nią na terenie specjalnej strefy ekonomicznej, niezależnie od tego, czy usługa wykonywana jest przez podwykonawcę, czy pracownika Spółki, niezależnie od tego, czy materiały potrzebne do naprawy zostają wytworzone na terenie strefy i niezależnie od tego, czy usługa serwisowa zostaje dokonana na terenie strefy, czy poza nią. Z kolei organ stanowiący na stanowisku, że ww. zwolnieniem objęte są wyłącznie przychody uzyskane w ramach działalności prowadzonej na terenie specjalnej strefy ekonomicznej, określonej (objętej) w zezwoleniu.

Sąd przypominał, że zgodnie z art. 12 powołanej wyżej ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych, dochody uzyskane z działalności gospodarczej prowadzonej na terenie strefy w ramach zezwolenia, o którym mowa w art. 16 ust. 1, przez osoby prawne lub osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą są zwolnione od podatku dochodowego, odpowiednio na zasadach określonych w przepisach o podatku dochodowym od osób prawnych lub w przepisach o podatku dochodowym od osób fizycznych. W myśl za art. 17 ust. 1 pkt 34 u.p.d.o.p., wolne od podatku są dochody, z zastrzeżeniem ust. 4-6, uzyskane z działalności gospodarczej prowadzonej na terenie specjalnej strefy ekonomicznej na podstawie zezwolenia, o którym mowa w art. 16 ust. 1 u.s.s.e, przy czym wielkość pomocy publicznej udzielanej w formie tego zwolnienia nie może przekroczyć wielkości pomocy publicznej dla przedsiębiorcy, dopuszczalnej dla obszarów kwalifikujących się do uzyskania pomocy w największej wysokości, zgodnie z odrębnymi przepisami. Równocześnie art. 17 ust. 4 ww. ustawy stanowi, że powyższe zwolnienie przysięguje podatnikowi wyłącznie z tytułu dochodów uzyskanych z działalności gospodarczej prowadzonej na terenie strefy. Stosownie do treści art. 16 ust. 1 i 2 u.s.s.e., podstawą do korzystania z pomocy podatkowej, udzielanej zgodnie z ustawą, jest zezwolenie na prowadzenie działalności gospodarczej na terenie danej strefy, uprawniające do korzystania z pomocy publicznej. Zezwolenie określa w szczególności przedmiot i warunki prowadzenia działalności.

W ocenie S du analiza przytoczonych przepisów prowadzi do wniosku, e podstawowym warunkiem obj cia zwolnieniem od podatku jest wi c to, aby dochody byyy dochodami uzyskanymi z dziajalno ci gospodarczej, a dziajalno generuj ca te dochody powinna speynia dwa kolejne warunki: powinna by prowadzona na terenie specjalnej strefy ekonomicznej oraz powinna by prowadzona na podstawie i w ramach udzielonego zezwolenia.

Dokonuj c zatem oceny, czy w wietle tre ci art. 17 ust. 1 pkt 34 u.p.d.o.p. dana dziajalno mo e zosta obj ta zwolnieniem podatkowym, w ka dym przypadku niezb dne jest ustalenie, czy dochody s uzyskane z okre lonego ródya tj. dziajalno ci gospodarczej, z zastrze eniem, e dziajalno ta jest prowadzona w okre lonym miejscu tj. na terenie strefy (art. 12 u.s.s.e.) i na podstawie stosownego zezwolenia, a wi c w jego ramach i w granicach zakre lonych przedmiotem dziajalno ci gospodarczej uj tej w zezwoleniu (art. 16 ust. 1 u.s.s.e.).

S d stwierdziy e w wietle powy szego, podstaw korzystania z pomocy publicznej - zwolnienia z opodatkowania podatkiem dochodowym od osób prawnych stanowi zezwolenie. Skoro bowiem analizowany przepis ustawy podatkowej, zawiera odesyanie do art. 16 ust. 1 u.s.s.e. - reguluj cego zezwolenia na prowadzenie dziajalno ci na terenie specjalnej strefy ekonomicznej - to w konsekwencji uzna nale y, e zakres zwolnienia uzale niony jest od tre ci konkretnego zezwolenia (por. wyrok NSA z 15 maja 2014 r. sygn. akt II FSK 1457/12 oraz z 20 sierpnia 2015 r. sygn. akt II FSK 1551/13). Innymi slywy, dochody uzyskane z innej ni okre lona w zezwoleniu dziajalno ci gospodarczej, nie s obj te przedmiotowym zwolnieniem.

Z przedstawionego we wniosku stanu faktycznego wynika, e skar ca spójka uzyskaj a zezwolenie na prowadzenie dziajalno ci gospodarczej na terenie specjalnej strefy ekonomicznej w zakresie produkcji i handlu wyrobami z metalu. Zezwolenie na prowadzenie dziajalno ci strefowej obejmuje m.in. cz ci i akcesoria do pojazdów samochodowych i ich silników. Wyroby skar cej Spójki to nie ostateczne produkty u ytkowane przez konsumentów, lecz pójprodukty stosowane w przemy le motoryzacyjnym. Ponadto skar ca wykonuje uslygi serwisowe (naprawy, usuwanie usterek) nieobj te gwarancj zarówno na terenie, jak i poza terenem specjalnej strefy ekonomicznej, wyprodukowanych przez siebie i sprzedanych wyrobów.

S d podkre liy e uzyskane przez Spójk zezwolenie nie obejmuje swym zakresem ww. uslygu. Jak sama zreszt wskazaaj a skar ca w zyp onym wniosku "Zezwolenie na prowadzenie dziajalno ci strefowej nie wskazuje, e wykonywanie uslygu poza SSE

z materiałów własnego oraz nabytego od kontrahentów w zakresie napraw (w tym poza gwarancją) wyrobów wytworzonych na terenie strefy stanowi działalność prowadzoną w specjalnej strefie ekonomicznej".

wiadczono usługi naprawcze nie mają równie charakteru czynności pomocniczych w prowadzonej przez skarżącego działalności na terenie strefy. Przypomnie należy, że działalność strefowa Spółki rozumiana jako działalność produkcyjna i handlowa polega na wytworzeniu i sprzedaży części, półproduktów. Nie występuje zatem w tym przypadku ciągły i nierozzerwalny, funkcjonalny związek, wymagany przy uznaniu ww. czynności serwisowych za pomocnicze. Wręcz przeciwnie, usługi naprawcze są samodzielnie gospodarczo, mogą być realizowane niezależnie od działalności wytwórczej Spółki i w każdym razie nie są niezbędne do wytworzenia wyrobu (części, półproduktu) w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Należy zatem uznać, że produkcja części i akcesoriów, jak i późniejszy serwis urządzeń z ich wykorzystaniem, to odrębne rodzaje działalności strefowych, wymagających odrębnego wskazania w zezwoleniu.

W sprawie I SA/Go 489/15 Sąd uchylił zaskarżoną interpretację wydaną w przedmiocie podatku od towarów i usług w zakresie prawa do odliczenia podatku VAT z faktury dokumentującej wydawanie posiłków obiadowych związanych z akcją promocyjną.

We wniosku o wydanie interpretacji, w ramach opisu stanu faktycznego strona wskazała, że prowadzi działalność gospodarczą w szczególności w zakresie sprzedaży paliw do pojazdów silnikowych na stacjach paliw. Podjęła decyzję o prowadzeniu sprzedaży promocyjnej paliw. Na podstawie regulaminu wydaje obiady dla kierowców ciężarówek na niektórych stacjach paliw, gdzie prowadzi działalność, na podstawie regulaminu premiowania. Jest organizatorem konkursu "200 litrów obiad gratis", w ramach którego klientom tankującym jednorazowo powyżej 200 litrów paliwa oferowany jest posiłek. Po zatankowaniu minimum 200 litrów paliwa klientowi (kierowcy samochodu) przysługują bonusy do skorzystania z darmowego posiłku od kontrahenta Spółki, który wydzierawia powierzchnię od Spółki i przygotowuje oraz wydaje obiady w tej samej nieruchomości. Strona wskazała, że na stacji paliw prowadzona jest ewidencja wydawanych bonów. Nadto, że zgodnie z treścią regulaminu premiowania, na jednej ze stacji paliw kierowca samochodu ciężarowego po zatankowaniu paliwa w ilości 200 litrów otrzymuje bonus na obiad (koszt obiadu 10 zł netto). Kierowca samochodu ciężarowego po zatankowaniu paliwa w ilości powyżej 400

litrów otrzymuje bon na obiad (koszt obiadu 12 zł netto). Kierowca informowany jest o promocji poprzez banery reklamowe zlokalizowane przy stacjach paliw (od 200 litrów obiad gratis). Zgodnie z treścią regulaminu premiowania na drugiej ze stacji paliw, wprowadzono bony obiadowe o wartości 10 zł brutto. Przy zakupie przez klienta jednorazowo 200 litrów oleju napędowego jest drukowany bon obiadowy o wartości 10 zł, a przy zakupie 400 litrów lub 600 litrów 20 zł lub 30 zł itd. Otrzymane bony należy realizować w ciągu 1 miesiąca od dnia wystawienia bonu w restauracji na stacji paliw. Bon może być realizowany w godzinach, ale nie mniejszych jak 10 zł. Wydawanie obiadów odbywa się w oparciu o zawarte umowy strony z kontrahentami, którzy dzierżawi bary przy przedmiotowych stacjach paliw. Kontrahenci przygotowują i oferują klientom skarbonki posiadającym bony posiłki, umożliwiają konsumpcję obiadu, przygotowują miejsce, dbają o jego czystość i porządek. Z tytułu przygotowania obiadu i wydania go oraz umożliwienia konsumpcji na dzierżawionym terenie klientowi - na mocy regulaminu sprzedaży premiowej - Wnioskodawca jest zobowiązany do zapłaty na rzecz kontrahenta wynagrodzenia. Strona wskazuje, że kontrahent dodatkowo pomaga w ewidencjonowaniu bonów wydrukowanych, wydanych, anulowanych oraz pomaga jej w organizowaniu konkursu obiad gratis za tankowanie paliwa. Współdziała też z kierownikiem stacji paliw w celu prawidłowego wykonania regulaminu. Wystawia faktury VAT na jej rzecz z tytułu wykonanej usługi kompleksowej związanej z organizacją sprzedaży premiowej przygotowania, wydania obiadu po zatankowaniu określonej ilości paliwa przez klienta. Wydawanie obiadów posiada marketingowy charakter. Promocja ma na celu zachęcenie klientów z dużymi samochodami do tankowania na stacji paliw Spółki, co jest konieczne dla zwiększenia sprzedaży i wypracowania dodatnich wyników w przedmiotowej działalności.

Na tle przedstawionego stanu faktycznego strona zapytuje, czy na podstawie art. 86 ust. 1 ustawy o VAT, ma prawo obniżyć kwotę podatku VAT należnego o podatek naliczony w związku z nabyciem towarów i usług przeznaczonych do organizowania sprzedaży premiowej ("obiad gratis") dla klientów tankujących paliwo powyżej 200 litrów paliwa, w szczególności nabytych usług od jej kontrahenta z tytułu świadczenia kompleksowej usługi na jej rzecz z tytułu organizowania sprzedaży premiowej?

Przedstawiając własne stanowisko w sprawie Spółka, nawołując do treści art. 86 ust. 1, art. 88 ustawy o VAT stwierdza, że jest uprawniona do odliczenia podatku VAT z tytułu nabytych usług i towarów związanych z realizacją sprzedaży premiowej (obiad za tankowanie paliwa). Jej zdaniem przygotowanie i wydawanie obiadów oraz pomoc

w organizowaniu akcji promocyjnej przez kontrahenta w ramach działania wspierających jej sprzedaż, wiążących się nierozdzielnie z działalnością gospodarczą Spółki. Bez wsparcia kontrahenta, nie mogłaby prowadzić sprzedaż i premiowej paliw. Zakup usługi od kontrahenta ma na celu generowanie sprzedaży opodatkowanej, a celem prowadzonej akcji promocyjnej jest zachęcenie nabywców do tankowania na stacji paliw skarżących. Podkreśla, że przedsiębiorca prowadzący stację paliw organizuje promocję polegającą na tym, że każdy kierowca, który w okresie trwania promocji zakupi co najmniej 200 litrów paliwa, będzie miał prawo do otrzymania nieodpłatnie posiłku. Zatem, prowadzona akcja promocyjna jest sprzedażą premii. Sprzedaż premii należy do transakcji, w ramach której obok sprzedaży towaru lub usługi dochodzi do wydania nabywcy premii (nagrody). Jej konstrukcja oparta jest bowiem na założeniu, że każdemu klientowi spełniającemu określone warunki wynikające z ustalonego regulaminu, np. kupującemu określony towar lub towar o określonej wartości albo korzystającemu z określonych usług, wydawana jest nagroda. Nagroda co do zasady ma postać rzeczową. W niniejszym stanie faktycznym jest to posiłek dla kierowcy.

W wydanej interpretacji indywidualnej Minister Finansów uznał stanowisko strony za nieprawidłowe. Nawiązując do treści art. 86 ust. 1, ust. 2 pkt 1, art. 88 ust. 1 pkt 4, art. 88 ust. 3a pkt 2, ust. 4 ustawy o VAT oraz też orzeczeń TSUE - C-349/96 (Card Protection Plan Ltd), C-41/04 (Levob Verzekeringen) - które dotyczą zagadnienia usług złożonych (kompleksowych) wskazał, że na podstawie przywołanych uregulowań i dokonanej analizy, w okolicznościach przedstawionych we wniosku, jeżeli nabyta usługa obiektywnie tworzy - w aspekcie gospodarczym - jedną całość, której rozdzielenie miałoby sztuczny charakter, to należy ją uznać za usługę kompleksową. W konsekwencji stronie przysługuje prawo do obniżenia podatku należnego o podatek naliczony wykazany w fakturze dokumentującej jej wykonanie, o ile nie zachodzi przesłanka wykluczająca to prawo określone w ustawie o VAT. Podkreślił, że w świetle powołanego art. 88 ust. 1 pkt 4 w/w ustawy, podatek naliczony z tytułu nabycia usług noclegowych i gastronomicznych - co do zasady - nie podlega odliczeniu. Ograniczenie to nie ma jednak zastosowania w sytuacji, gdy przedmiotem zakupu jest kompleksowa usługa organizacji imprezy, czyli co do istoty jedna usługa, na którą składają się poszczególne elementy, w tym usługi gastronomiczne. Odnosząc się do stanu faktycznego sprawy, wskazał, że przedmiotem transakcji zawartej pomiędzy stroną a kontrahentem jest sprzedaż gotowych posiłków wraz z obsługą oraz konsumpcją w miejscu sprzedaży, tym samym jest to usługa gastronomiczna. Ponadto, jak na

kompleksow usłóg , na któr kontrahent wystawia faktur dla skar cej składa si przygotowanie i wydanie obiadu. Zatem - jak wynika z opisu sprawy - usłoga gastronomiczna stanowi jedyn usłóg , któr kontrahent wykonuje na rzecz strony. W konsekwencji, od zakupu ww. usłóg gastronomicznych nie przysługuje prawo do odliczenia podatku naliczonego, na podstawie art. 88 ust. 1 pkt 4 lit. b ustawy o VAT.

S d uchylaj c zaskar ona interpretacj wskazañ e narusza ona przepisy post powania, w zakresie powoduj cym konieczno wyeliminowania jej z obrotu prawnego, albowiem analiza zaskar onego aktu uprawnia do postawienia tezy, e zostañ on wydany z pomini ciem niektórych elementów stanu faktycznego, co w konsekwencji mogłoby rzutowa na uznanie stanowiska strony za nieprawidłowe. Przypomniañ e Spółka we wniosku o interpretacj pytała o kwesti dotycz c podatku od towarów i usłóg w zakresie prawa do odliczenia podatku VAT z faktury dokumentuj cej wykonanie usłogi kompleksowej zwi zanej z organizacj sprzeda y premiowej paliwa. Jak podkre lała - to akcja promocyjna obiad gratis" dla klientów tankuj cych paliwo w odpowiedniej ilo ci.

Z przedstawionego przez ni stanu faktycznego wynikañ , e kontrahent : 1/ pomaga w prowadzeniu sprzeda y promocyjnej paliw; 2/ współdziała z kierownikiem stacji paliw w celu prawidłowego wykonania regulaminu akcji promocyjnej; 3/ wydaje bony uprawniaj ce do obiadu (termin wa no ci 1 miesi c); 4/ pomaga w ewidencji wydawanych obiadów; 5/ pomaga w ewidencjonowaniu bonów drukowanych, wydanych, anulowanych; 6/ przygotowuje i wydaje obiady; 7/ umo liwia konsumpcj obiadu, przygotowuje miejsce, dba o jego czysto i porz dek. W zwi zku z tymi czynno ciami kontrahent strony wystawia faktur za wiadczenie usłogi zwi zanej z obsłóg akcji promocyjnej na stacji paliw, której konsekwencj jest, e klient stacji otrzyma posiłek. Strona akcentowają równie , e przedmiotowa promocja ma na celu zach cenie klientów z du ymi samochodami do tankowania na stacji paliw Spółki, co jest konieczne dla zwi kszenia sprzeda y i wypracowania dodatnich wyników w tym rodzaju działalno ci.

Natomiast elementy do których ograniczył si organ to byłoby jedynie przygotowanie i podanie posiłku . a wi c to tylko cz działã kontrahenta w prowadzonej akcji promocyjnej. Zdaniem S du, maj c na wzgl dzie opis stanu faktycznego, trudno przyzna racj Ministrowi Finansów, e aktywno kontrahenta w usłudze promocji opiera si wyñ cznie na przygotowaniu posiłków obiadowych, a wi c usłudze gastronomicznej. Jak bowiem wskazywają strona, kontrahent obci a j kosztami

szeregu czynności organizacyjnych i technicznych dotyczących realizacji określonej regulaminem premiowania sprzedaży premiowej. Nie sposób też wywieść z treści wniosku, by celem samym w sobie strony byłyby czynnie zakup posiłku. Trafnie podnosi skarżąca, że sprzedaż premiowa należy do transakcji, w ramach której obok sprzedaży towaru lub usługi dochodzi do wydania nabywcy premii (nagrody). Jej konstrukcja oparta jest bowiem na założeniu, że każdemu klientowi spełniającemu określone warunki wynikające z ustalonego regulaminu, np. kupującemu określony towar lub towar o określonej wartości albo korzystającemu z określonych usług, wydawana jest nagroda. Nagroda co do zasady ma postać rzeczową. W niniejszym stanie faktycznym jest to posiłek dla kierowcy. Obiady serwowane kierowcom są związane z zakupem paliwa w określonej ilości. Stanowi pewną zachętę do zakupu paliwa w ilości, która uprawnia do jego otrzymania. Zdaniem Sądu, niesłusznie organ ogranicza aspekt rzeczowości jedynie do wymiarów kubka pamiętkowego, pamięci komputerowej, przedmiotów z logo firmy skarżącej, itp. Wydając interpretację Minister Finansów nie odniósł się do ogółu elementów przedstawionych w ramach opisu stanu faktycznego. W analizie i skonkretyzowanych ocenach nie objął wszystkich czynności dokonywanych przez kontrahenta.

6. Podatek od nieruchomości.

W sprawie o sygn. akt **I SA/Go 518/15** Sąd oddalił skargę Starosty na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego dotyczącą określenia wysokości zobowiązania w podatku od nieruchomości za 2014 r. Przedmiotowa sprawa dotyczyła opodatkowania Skarbu Państwa reprezentowanego przez starostę podatkiem od nieruchomości. Przedmiot opodatkowania według twierdzenia skarżącego starosty stanowiły nieruchomości (grunty) objęte tzw. postpowaniem komunalizacyjnym. W odniesieniu do przedmiotowych nieruchomości (drogi) do czasu wydania decyzji drugiej instancji nie było wydanych decyzji komunalizacyjnych, nie toczyło się również postpowanie w tym przedmiocie. Według skarżącego przedmiotowe nieruchomości stanowią drogi publiczne (kategorii gminnej), które z mocy ustawy są zwolnione z podatku od nieruchomości. Zdaniem natomiast gminy drogi te są drogami wewnętrznymi.

Zdaniem Sądu, kluczowym dla kwestii ostatecznego rozstrzygnięcia uprawnień właścicielskich jest uzyskanie ostatecznej decyzji wojewody. Powołując orzecznictwo

S du Najwy szego, S d stwierdził e decyzja wojewody jest deklaratoryjna, jednak e stanowi ona jedyny miarodajny dokument wiadczy o tym, e w odniesieniu do konkretnej nieruchomo ci zostają spejnione przesłanki skutkuj ce nabyciem jej własno ci przez gmin . W tym sensie decyzja ta zawiera te element konstytutywny, poniewa do czasu jej wydania gmina nie mo e ujawni przysięguj cych jej praw w ksi dze wieczystej, jak równie nie mo e skutecznie powoływa si na te prawa wobec osób trzecich. Ponadto dopiero prawomocna decyzja w sprawie stwierdzenia nabycia mienia komunalnego z mocy prawa lub przekazania stanowi podstaw do wpisu w ksi dze wieczystej. Zatem dopóki nie zostanie zako czone post powanie komunalizacyjne prawomocn decyzj wojewody nie ma mo liwo ci dokonania zmiany wpisu w ksi dze wieczystej.

Decyzja komunalizacyjna ma charakter deklaratoryjny i potwierdza jedynie to, co nast piło z mocy prawa. Naley jednak podkre li , e dopiero ta decyzja otwiera gminie, jako wła cicielowi, drog do swobodnego dysponowania mieniem i skłádania w odniesieniu do niego o wiadcze woli na zewn trz. Oznacza to, e bez decyzji komunalizacyjnej gmina nie jest legitymowana do wypowiedzania si na zewn trz w stosunku do mienia podlegaj cego komunalizacji.

Z ewidencji gruntów wynikał, e wła cicielem gruntu, na którym posadowione s drogi jest Skarb Pa stwa, a zatem sporne drogi nie mogły zosta zaliczone do adnej z ww. kategorii dróg publicznych (gminnych, powiatowych czy wojewódzkich), skoro nie stanowi własno ci jednostki samorz du terytorialnego. Nie ma podstaw, aby sporne grunty traktowa jako drogi gminne. Z akt sprawy nie wynikam w szczególno ci aby w tej materii zostają wydana stosowna uchwała. Uchwała rady gminy nie mogła zosta podj ta z uwagi na to, e w odniesieniu do przedmiotowych gruntów nie było przeprowadzone post powanie komunalizacyjne. Fakt korzystania z drogi przez nieoznaczony kr g podmiotów nie jest wystarczaj cy do zadecydowania o tym, czy z administracyjnego, a tym samym podatkowego punktu widzenia, dana droga nale y do kategorii dróg publicznych, czy te jest drog wewn trzn . Dopiero wydanie stosownego aktu (rozporz dzenia lub uchwały) przez uprawniony do tego organ (ministra, sejmik województwa, rad powiatu lub rad gminy) nadaje danej drodze charakter drogi publicznej, korzystaj cej ze zwolnienia wynikaj cego z art. 2 ust. 3 pkt 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Zatem brak wskazanego elementu (aktu) prawnego wyklucza zaliczenie drogi do dróg publicznych i wskazuje na to, e mo e stanowi ona drog wewn trzn (art. 8 ust. 1 ustawy o drogach publicznych).

Podkreśli należy, że dla uzyskania statusu drogi publicznej określonej kategorii musi być zachowana procedura zaliczenia drogi do dróg publicznych.

Według Skarżącego organ nie wskazał żadnego dowodu, który stanowiłby oparcie dla przyjętego stanowiska, że przyjęte do opodatkowania drogi są drogami wewnętrznymi. Zgodnie z treścią powołanego już art. 8 ustawy o drogach publicznych – drogi, drogi rowerowe, parkingi oraz place przeznaczone do ruchu pojazdów, niezaliczone do żadnej z kategorii dróg publicznych i niezlokalizowane w pasie drogowym tych dróg są drogami wewnętrznymi. W niniejszej sprawie poza sporem jest, że w odniesieniu do sporne drogi nie zostały zaliczone do żadnej kategorii dróg. Tym samym w świetle ustawy o drogach publicznych stanowi drogą wewnętrzną.

Spór w sprawie I SA/Go 123/16 sprowadza się do rozstrzygnięcia, czy obiekt będący byłym internatem garnizonowym, położony na budowanej wiasno ci skarżących nieruchomości w G., stanowi budynek będący przedmiotem opodatkowania podatkiem od nieruchomości.

Organy obu instancji uznały, że jest on budynkiem podlegającym ww. opodatkowaniu, natomiast skarżący stanął na stanowisku, że z uwagi na – ich zdaniem – brak dachu, który w 90 % został spalony, budynkiem takim nie jest.

WSA oddalając skargę uznała, że w niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia prawa, które skutkowałoby koniecznością uchylecia zaskarżonej decyzji. Sąd podkreślił, że w orzecznictwie sądów administracyjnych podkreślano, że powołana wyżej ustawowa definicja budynku nie uwzględnia jego stanu technicznego. Konsekwencją takiego rozumowania jest stwierdzenie, że obiekt budowlany pozostaje budynkiem nawet wówczas, gdy ze względu na uszkodzenia techniczne, faktyczne czy prawne nie jest i nie może być wykorzystywany zgodnie z jego przeznaczeniem. Przy badaniu czy dany obiekt jest budynkiem w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l. nie ma zatem znaczenia brak w nim okien, schodów, instalacji, fragmentów dachu ani też stopień zdemolowania budynku będącego jego wykorzystywaniem. Niezależnymi jego elementami są natomiast: trwałe związanie z gruntem, wydzielenie z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych, fundamenty, dach. Stwierdził, że dach, to część budynku ograniczająca go z góry, przykrywająca budynek, chroniąca go przed działaniem czynników zewnętrznych (np. opadów). Składa się on z konstrukcji nośnej, którą stanowi więcba dachowa oraz z pokrycia. Sąd administracyjny prezentuje również jednolite stanowisko, zgodnie z którym budynek posiada dach do momentu jego całkowitego usunięcia, demontażu, rozbiórki. Stan dachu, jego uszkodzenie lub częściowe usunięcie

nie oznacza, że dany obiekt "nie posiada dachu" i przez to przestaje być budynkiem w rozumieniu u.p.o.l. Dopiero obiekt całkowicie i trwale pozbawiony dachu, nieosłonięty, nieograniczony z góry przestaje być budynkiem, a tym samym przedmiotem opodatkowania podatkiem od nieruchomości. Nawet znacznie uszkodzony i przez to niespełniający swej ochronnej funkcji dach nie przestaje być istniejącym elementem obiektu budowlanego jakim jest budynek. WSA podkreśliła z zebranego materiału dowodowego (w tym zdjęcie), jak i zgodnego stanowiska stron jednoznacznie wynika, że pokrywający sporny obiekt dach w wyniku poważnego uszkodzenia. Na zdjęciach jest widoczna nadpalona wiązka, pokrycie budynku dachówek na nieznanym jego fragmencie, rynny okalające dach. Różnicami stronami wynika z odmiennej interpretacji spowodowanych przez powagę zniszczenia. Niemniej jednak, zdaniem Sądu dowody zebrane w sprawie potwierdzają, że sporny obiekt posiada dach, co powoduje, że spełnia on kryteria do uznania go za budynek w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l. Tego stwierdzenia nie może zmienić bardzo ciężki, czy wręcz katastrofalny stan dachu, uniemożliwiający korzystanie z budynku. Przy kwalifikowaniu danego obiektu, pod uwagę należy brać występowanie elementu budynku, jakim jest dach, nie zaś stan techniczny tego dachu. Słusznie zatem stwierdził organ odwoławczy w zaskarżonej decyzji, że organ I instancji prawidłowo uznał, że sporny obiekt nie utracił cech budynku w rozumieniu przepisów u.p.o.l. Następnie zasadnie przeszedł do badania wystąpienia przesłanki względów technicznych, o której mowa w art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. i uznał, że sporny budynek nie może być wykorzystywany do prowadzenia działalności gospodarczej z tych względów, opodatkował go podatkiem od nieruchomości według stawki przewidzianej dla tzw. budynków pozostałych. W tej sytuacji zarzuty skargi w tym zakresie uznano za bezzasadne.

7. Ordynacja podatkowa. Inne sprawy.

Sprawa I SA/Go 320/16 dotyczyła przeniesienia odpowiedzialności za zobowiązania spółki na członka zarządu - art.116 §1 pkt 2 Ordynacji podatkowej. W wyroku z dnia 21 grudnia 2016 r., oddalającym wniesioną skargę, Sąd mimo innych stwierdzeń z art.116 §1 pkt 2 Ordynacji podatkowej wynika, iż członek zarządu uwolnił się od poniesienia odpowiedzialności za zaległości spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w przypadku wskazania mienia, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części. Dokonując porównania

wartości mienia wskazywanego przez członka zarządu i wysokość zaległości podatkowych spółki stwierdził w uchwale przez ustawodawcę pojęcie nieostrego, jakim jest niewątpliwie sformułowanie "w znacznej części" wskazuje na, konieczność określenia proporcji wskazanego mienia spółki do wysokość zaległości podatkowych. Dla uznania, czy w przedmiotowej sprawie skarżąca wskazała takie mienie, konieczne jest odniesienie się do znaczenia językowego słowa "znaczny". Zgodnie z definicją słownikową (por. S. Dubisz (red.), Uniwersalny słownik języka polskiego, t. 4, Tłumacz, Warszawa 2003, s. 1046) "znaczny" to "dość duży pod względem liczby, ilości, natężenia; pokaźny, niemały, spory". Zwrócić należy uwagę, że określenie znaczna część odnosi się do zaspokojenia zobowiązań podatkowych, a nie mienia spółki. W art. 116 § 1 pkt 2 ordynacji podatkowej mowa jest o mieniu spółki (bez określenia), które pozwoli na zaspokojenie zaległości podatkowych w znacznej części (co), ustawodawca nie chodzi o znaczny majątek, ale taki który da realne zaspokojenie zaległości podatkowych w znacznej (dość dużej) części. Znaczny stopień zaspokojenia należy wziąć za taką sytuację, gdzie spłata należności wobec Skarbu Państwa będzie realna, ponadto zaspokojenie dotyczy będzie przynajmniej połowy należności. Za znaczna część, o której mowa w art. 116 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej należy uznać połowę i więcej wartości dochodzonej należności, nie tylko zaległości, ale także odsetek oraz kosztów egzekucyjnych. W zestawieniu z celem, któremu ma służyć instytucja odpowiedzialności osób trzecich, którym jest ochrona interesów fiskalnych, zmierzająca do zaspokojenia wierzycieli podatkowych, nie można w ocenie sądu uznać, że mienie wskazane przez skarżącą jako mienie spółki z o.o. umożliwia zaspokojenie w około 40% zaległości podatkowych tej spółki umożliwia zaspokojenie tych zaległości podatkowych "w znacznej części". Wskazałabym natomiast, że stwierdzenie, iż wskazanie takiego mienia byłoby wystarczające do uwolnienia członka zarządu od odpowiedzialności w myśl art. 116 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej utrudniałoby zaspokojenie wierzyciela podatkowego w pozostałej części około 60% której nie można uznać za śluznaczną". III. podatek od nieruchomości.

Zmiany sposobu zabezpieczenia dotyczą sprawy I SA/Go 478/15. Oddalając skargę Sąd stwierdził stosownie do art. 157 a ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2014, poz. 1619 ze zm.) organ egzekucyjny może w każdym czasie uchylić lub zmienić sposób lub zakres zabezpieczenia. Na postanowienie w sprawie zmiany lub uchylenia zabezpieczenia służy zażalenie. Uchwale przez ustawodawcę zwrotu smole+ (uchylić lub zmienić sposób

lub zakres zabezpieczenia) oznacza, że organ działa w ramach tzw. uznania administracyjnego. Zatem sposób rozstrzygnięcia pozostawiono całkowicie w gestii organu. Ustawodawca w przywołanym art. 157a ustawy egzekucyjnej nie sformułował żadnych warunków ani kryteriów, których wystąpienie może prowadzić do uchylecia lub zmiany sposobu zabezpieczenia. Tym samym do organu należy wybór jednego z możliwych sposobów rozstrzygnięcia sprawy, przy czym przed rozstrzygnięciem organ zobowiązany jest do dokładnego i wnikliwego rozpatrzenia stanu faktycznego sprawy oraz podnoszonych przez wnioskodawcę argumentów. Tym samym zakres kontroli dokonywanej przez Sąd jest ograniczony do oceny prawidłowości ustalenia przez organy stanu faktycznego sprawy. W tym zakresie stwierdzić należy, że stan faktyczny sprawy został przez organy należycie wyjaśniony. Postanowienie zawiera wskazanie podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów. Uzasadnienie wyjaśnia w sposób przejrzysty sposób rozumowania organów, jest logiczne i spójne.

Problematyki zaskarżenia rozstrzygnięcia dotyczących przedłużenia terminu zwrotu nadwyżki podatku naliczonego nad należnym dotyczyły sprawy o sygn. akt **ISA/Go 412/16 i ISA/Go 420/16**. Postanowieniami z dnia 13 grudnia 2016 r. Sąd odrzucił skargi na postanowienia Naczelnika Urzędu Skarbowego wydane w przedmiocie przedłużenia terminu zwrotu nadwyżki podatku naliczonego nad należnym w podatku od towarów i usług. W rozpoznawanej sprawie zaskarżono w przedmiocie przedłużenia terminu zwrotu nadwyżki podatku naliczonego nad należnym w podatku od towarów i usług po uprzednim wezwaniu Naczelnika US do usunięcia naruszenia prawa. Wskazać także należy, że skarżone postanowienie zostało wydane na podstawie art. 216 § 1 w zw. z art. 292 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. . Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 613 ze zm.) oraz art. 87 ust. 2 zdanie drugie ustawy z dnia 1 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 710). W uzasadnieniu postanowienia Naczelnik US wskazał, że na wydane przez niego postanowienie nie przysięguje zażalenie.

Ze stanowiskiem organu podatkowego nie zgodziła się skarżąca Spółka, która pismem z [] września 2016 r. wezwała Naczelnika US do usunięcia naruszenia prawa. Następnie Naczelnik US pismem z [] października 2016 r. odpowiedział na wezwanie skarżącej Spółki do usunięcia naruszenia prawa stwierdzając, że jest ono niezasadne. Nieuznanie przez Naczelnika US argumentacji skarżącej Spółki zawartej w wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa legitymuje podstaw wniesienia przez nią skargi do

Wojewódzkiego S du Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim na postanowienie przedy aj ce termin zwrotu nadwy ki podatku naliczonego nad nale nym.

Zaskar alno postanowie wydawanych w toku kontroli podatkowej przez organy podatkowe w przedmiocie przedy enia terminu zwrotu nadwy ki podatku naliczonego nad nale nym w podatku od towarów i usyug na skutek pytania prawnego skierowanego przez skjad orzekaj cy Izby Finansowej Naczelnego S du Administracyjnego postanowieniem z dnia 13 lipca 2016 r., sygn. akt I FSK 724/16 byja przedmiotem uchway Izby Finansowej Naczelnego S du Administracyjnego wydanej 24 pa dziernika 2016 r. sygn. akt I FPS 2/16.

Skjad orzekaj cy w sprawie o sygn. akt I FSK 724/16 zada ynast puj ce pytanie: "Czy w stanie prawnym obowi zuj cym po 15 sierpnia 2015 r., po zmianie art. 3 § 2 pkt 4 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. . Prawo o post powaniu przed s dami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 ze zm.) dokonanej ustaw z 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy . Prawo o post powaniu przed s dami administracyjnymi (Dz. U. z 2015 r. poz. 658), przysyuguje skarga do s du administracyjnego od rozstrzygni cia w przedmiocie przedy enia terminu zwrotu nadwy ki podatku naliczonego nad nale nym, o którym mowa w art. 87 ust. 2 ustawy z 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usyug (Dz. U. z 2011 r. nr 177, poz. 1054 ze zm.), wydanego w toku kontroli podatkowej, post powania podatkowego b d post powania kontrolnego?".

W nast pstwie powy szego Naczelný S d Administracyjny 24 pa dziernika 2016 r. podj ynast puj c uchway : sPrzedy enie terminu zwrotu ró nicy podatku, o którym mowa w art. 87 ust. 2 zdanie drugie ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usyug (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054, ze zm.), w przypadku, gdy weryfikacja rozliczenia podatnika dokonywana jest w ramach kontroli podatkowej (lub post powania podatkowego, lub post powania kontrolnego) nast puje w formie zaskar alnego za aleniem postanowienia naczelnika urz du skarbowego, przewidzianego w art. 274b w zwi zku z art. 277 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, ze zm.), na które przysyuguje skarga do s du administracyjnego na podstawie art. 3 § 2 pkt 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o post powaniu przed s dami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718, ze zm.).+W uzasadnieniu powy szej uchway Naczelný S d Administracyjny wskazaý e postanowienie o przedy eniu terminu zwrotu ró nicy podatku plasuje si jako postanowienie wydane w szeroko rozumianym post powaniu administracyjnym, na które sju y za alenie, czego wymaga dla dopuszczalno ci skargi art. 3 § 2 pkt 2

P.p.s.a. Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że stosując uchwały w imieniu tzw. zasady nieszkodzenia będącym pouczeniem (art. 214 O.p.) i urzeczywistnienia prawa do sądu, rozumianego jako prawo do odpowiednio ukształtowanej procedury oraz prawo do uzyskania wyroku w rozsądnym terminie, należy zaakceptować dopuszczalność traktowania złoonych w odpowiednim terminie wezwania do usunięcia naruszenia prawa (w trybie art. 52 § 3 P.p.s.a.), jako terminowo złoonych już zaale, które powinny podlegać przekazaniu organowi drugiej instancji (dyrektorowi izby skarbowej) do rozpatrzenia. W postanowieniach Sądu wskazał, że powołana wyżej uchwała z 24 października 2016 r. sygn. akt I FPS 2/16 w oparciu o art. 269 P.p.s.a. ma moc wiążącą dla Sądu. Ogólna moc wiążąca uchwały powoduje, że wiążąca sądy administracyjne we wszystkich sprawach, w których miałyby być stosowane interpretowany przepis, a pogląd wyrażony w konkretnej uchwale NSA może zostać zmieniony tylko stosownie uchwały takiego samego składu NSA. Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podzielił pogląd zaprezentowany w powołanej uchwale.

Wziwszy pod uwagę argumentację przedstawioną przez Naczelny Sąd Administracyjny w powołanej uchwale z 24 października 2016 r. w odniesieniu do rozpoznawanej sprawy należy uznać uprawnienie skarżącej Spółki do wniesienia zaalenia na postanowienie Naczelnika US wydane w przedmiocie przedsięwzięcia zwrotu nadwyżki podatku naliczonego nad należnym w podatku od towarów i usług, tym samym uznając pismo wzywające do usunięcia naruszenia prawa Naczelnika US za zaalenie. Podkreślenia jednak wymaga, że zaalenie powinno podlegać przekazaniu organowi drugiej instancji (dyrektorowi izby skarbowej) do rozpatrzenia, co w niniejszej sprawie nie nastąpiło.

W rozpoznawanej sprawie do wezwania do usunięcia naruszenia prawa (które w świetle powołanej uchwały NSA powinno zostać potraktowane jako zaalenie) odniósł się Naczelnik US, który jako organ podatkowy I instancji wydał zaskarżone przez skarżącą Spółkę postanowienie. Tym samym należy stwierdzić, że w sprawie nie wyczerpano trybu odwoławczego, bowiem brak jest rozstrzygnięcia organu wyższego stopnia, co zaskutkowało odrzuceniem skargi z powodu jej niedopuszczalności na podstawie 58 § 1 pkt 6 P.p.s.a.

V. Wybrane sprawy i zagadnienia z orzecznictwa Wydziału II.

1. Sprawy z zakresu rozstrzygnięć nadzorczych Wojewody oraz aktów organów jednostek samorządu terytorialnego

W zakresie spraw dotyczących rozstrzygnięć nadzorczych Wojewody na uwagę zasługuje sprawa o sygn. akt **II SA/Go 504/16**, w której Sąd uchylił rozstrzygnięcia nadzorcze Wojewody stwierdzające nieważność uchwały rady powiatu m.in. w sprawie odwołania starosty na wniosek grupy radnych. Sąd ustalił i określił w art. 31 ust. 3 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2016 poz. 814 dalej jako u.s.p.) termin głosowania w sprawie odwołania starosty, zgodnie z którym rada powiatu przeprowadza głosowanie w sprawie odwołania starosty na następnej sesji po tej, po której zgłoszono wniosek o odwołanie, nie wcześniej jednak niż po upływie jednego miesiąca od dnia zgłoszenia wniosku, jest terminem procesowym adresowym do rady powiatu jako organu, nie zaś do innych podmiotów biorących udział w podejmowaniu tej czynności w szczególności do radnych i termin ten ma charakter instrukcyjny. Zdaniem Sądu brak wskazania w cyt. przepisie skutków niedochowania tego terminu uniemożliwia domniemywanie prekluzyjności powyższego terminu, szczególnie, że ustawodawca w wielu przepisach zawartych w u.s.p. w sposób jednoznaczny określił sankcje, jakie pociąga za sobą niedochowanie ustalonego dla organu terminu (np. art. 81 ust. 1, art. 29 ust. 1). Jednocześnie Sąd wskazał w uzasadnieniu cel jakiemu ma służyć w/w termin, w szczególności jako podkreślenie i wzmocnienie obowiązku podjęcia przez radę powiatu czynności zmierzających do przeprowadzenia głosowania nad wnioskiem o odwołanie starosty. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał i konsekwencją złożenia wniosku o odwołanie starosty jest obowiązek rady powiatu przeprowadzenia nad nim głosowania, nawet mimo upływu terminu określonego w art. 31 ust. 3 u.s.g., wniosek bowiem mimo upływu tego terminu nie staje się bezprzedmiotowy.

W sprawie o sygn. akt **II SA/Go 781/16** Sąd uchylił rozstrzygnięcia nadzorcze Wojewody, w którym stwierdził on nieważność uchwały zgromadzenia zwikłymi dzielnym w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku. Sąd nie podzielił stanowiska Wojewody, według którego kompetencje do uchwalania regulaminu utrzymania czystości i porządku przyznane zostały wyłącznie radzie gminy, stając na

stanowisku, i w przypadku przekazania zwi zkuwi mi dzygminnemu zada okre lonych w ustawie o utrzymaniu czysto ci i porz dku w gminach, to zgromadzenie zwi zku jest organem uprawnionym do uchwalenia regulaminu utrzymania czysto ci i porz dku w zakresie zada przekazanych zwi zkowi. Zdaniem S du skoro ani w ustawie z dnia 8 marca 1990 r. o samorz dzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446 dalej jako u.s.g.), ani te w ustawie z dnia 13 wrze nia 1996 r. o utrzymaniu czysto ci i porz dku w gminach (Dz. U. z 2016 r. poz. 250 dalej jako u.p.c.g.) nie ograniczono kompetencji zwi zku mi dzygminnego do stanowienia prawa miejscowego, wyÿ czaj c tak mo liwo w stosunku do regulaminu utrzymania czysto ci i porz dku, to przyj nale y, e z mocy art. 64 ust. 3 u.s.g. w zw. z art. 3 ust. 2a u.p.c.g. wyÿ ciwy organ zwi zku mi dzygminnego przej ÿ kompetencje przysÿguj ce radzie gminy tak e w zakresie uchwalanie takiego regulaminu. S d nie zgodziÿ si tak e z opini Wojewody, e organ stanowi cy uchwalaj c regulamin czysto ci i porz dku, powinien zawrze w nim postanowienia odnosz ce si do wszystkich enumeratywnie wymienionych w przepisie zagadnie . Zdaniem S du skoro nast piÿ podziaÿ zada okre lonych w art. 4 ust. 2 u.c.p.g. na dwa podmioty, nie ma przeszkód, by zostaÿj podj te dwie uchwaÿj przez dwa ró ne organy . pierwsza przez zgromadzenie zwi zku - w zakresie gospodarowania odpadami komunalnymi, które to zadania zostaÿj przekazane zwi zkowi i druga uchwaÿa, przez rad gminy w pozostaÿym zakresie, nieprzekazanym zwi zkowi. Wedÿug S du zagadnienia zwi zane z odpadami komunalnymi wskazane w art. 4 ust. 2 u.c.p.g. oraz pozostaÿe sprawy zwi zane utrzymaniem czysto ci i porz dku na terenie gminy wymienione w tym przepisie, nie s ze sob nierozzerwalne i ich zakresy niew tpliwie s rozÿ czne. S d podkre liÿ i skoro wol gmin tworz cych zwi zek mi dzygminny byÿo przekazanie mu tylko cz ci zada wynikaj cych z ustawy utrzymania czysto ci i porz dku w gminach, a mianowicie zada z zakresu gospodarki odpadami, to prawdziwa wyÿadnia przepisów tej ustawy, nie powinna prowadzi do ograniczenia kompetencji organów zwi zku w zakresie przekazanych mu zada , w stosunku do kompetencji organów tworz cych zwi zek gmin.

W sprawie o sygn. akt **II SA/Go 771/16**, S d oddalaj c skarg na rozstrzygni cie nadzorcze Wojewody stwierdzaj ce niewa no uchwaÿj rady miejskiej w sprawie zmiany uchwaÿj w sprawie uchwalenia programu współpracy gminy z organizacjami pozarz dowymi oraz podmiotami, o których mowa w art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o dziaÿalno ci po ytku publicznego i o wolontariacie na 2016 r. (Dz. U.

z 2016 r., poz. 239, dalej u.d.p.p.), stwierdził, że ustawodawca w art. 5 ust. 2 cyt. ustawy, określił formy w jakich odbywa się współpraca organów administracji publicznej z organizacjami pozarządowymi oraz podmiotami wymienionymi w art. 3 ust. 3 ustawy. Użyte w tym przepisie sformułowanie „w szczególności” oznacza, że wskazane w siedmiu punktach tego przepisu formy współpracy nie stanowi zamkniętej liczby przypadków. Jedną z tych form jest (określone w pkt. 1) zlecenie organizacjom pozarządowym oraz podmiotom wymienionym w art. 3 ust. 3 ustawy, realizacji zadań publicznych na zasadach określonych w ustawie. Ustawodawca w art. 5 ust. 2 ww. ustawy nie ograniczył jednostek samorządu terytorialnego w zakresie form współpracy z organizacjami pozarządowymi, umożliwiając organom stanowiącym uwzględnienie w uchwale innych, dodatkowych form współdziałania. Jednak samo zlecenie organizacjom pozarządowym oraz podmiotom wymienionym w art. 3 ust. 3 ustawy realizacji zadań publicznych, jako forma współpracy, może mieć tylko – co wynika z treści art. 5 ust. 4 ustawy – formy: 1) powierzania wykonywania zadań publicznych wraz z udzieleniem dotacji na finansowanie ich realizacji, lub 2) wspierania wykonywania zadań publicznych, wraz z udzieleniem dotacji na dofinansowanie ich realizacji. Wskazane zatem w tym przepisie formy zlecenia realizacji zadań publicznych mają charakter katalogu zamkniętego. Tę katalogu organ stanowiący gminy nie może rozszerzać w drodze uchwały. Wprowadzenie zatem do uchwały nie przewidzianej w u.d.p.p. formy zlecenia realizacji zadań publicznych, polegającej na wspieraniu zadań publicznych poprzez udzielenie dofinansowania wkładu własnego organizacji do projektów współfinansowanych ze środków własnych, stanowiło zdaniem Sądu istotne naruszenie ww. przepisów u.d.p.p.

W wyrokach dotyczących spraw z zakresu uchwał organów jednostek samorządu terytorialnego tutęjszy Sąd wypowiedział się m.in. co do następujących zagadnień:

W sprawie o sygn. **II SA/Go 759/16**, Sąd uznał za zasadną skargę Prokuratora Rejonowego na uchwałę rady miejskiej w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania, wysokości stawek opłat za parkowanie, wysokości stawek opłaty dodatkowej oraz sposobu ich pobierania w zakresie uchwalenie prawa pobierania opłat w strefie płatnego parkowania w soboty w godzinach od 10.00 do 14.00. Sąd stwierdził i skarżona uchwała w zakresie uchwalenie prawa pobierania opłat w strefie płatnego parkowania w soboty w godzinach od 10.00 do 14.00 istotnie narusza art. 13b ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (DZ.U. z 2015 r. poz. 460, dalej u.d.p.), z którego to przepisu wynika, że opłaty za postój w strefie płatnego parkowania

w wyznaczonych miejscach pobiera się jedynie w dni robocze. Wobec braku legalnej definicji „dnia roboczego” i w tym względzie co do charakteru soboty na gruncie prawa cywilnego, jak i prawa administracyjnego, Sąd ostatecznie uwzględnił uchwałę NSA z dnia 15 czerwca 2011 r. sygn. akt I OPS 1/11, według której sobota powinna być traktowana na równi z dniem wolnym od pracy w rozumieniu art. 57 § 4 kpa, uznając ją na gruncie prawa administracyjnego, w tym przepisów ustawy o drogach publicznych sobota nie jest dniem roboczym. Sąd dokonując takiej interpretacji stwierdził, że sobota traktowana należy w ten sam sposób na gruncie tej samej gałęzi prawa - prawa administracyjnego, w tym na gruncie ustawy o drogach publicznych, za czym przemawia zasada zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa. Sąd stwierdził, że wykładnia przepisu art. 13 b ust. 1 udp, wobec braku legalnej definicji „dnia roboczego”, powinna uwzględnić taki sposób rozumienia, który zapewnia tzw. bezpieczeństwo prawne, a zatem aby przepis nie stanowił swoistego rodzaju pułapki wobec jego niejednolitej wykładni zważając w tym względzie na interpretacje.

W sprawie o syn. akt II SA/Go 889/15 Sąd uwzględnił skargę Wojewody na uchwałę rady powiatu w sprawie zakazu użytkowania niektórych jednostek pływających na jeziorach powiatu, wyrażając pogląd, że art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz.U. z 2013 r., poz. 627 ze zm., dalej u.o.p.), mówiący o negatywnym oddziaływaniu na cele ochrony Natura 2000 i zabraniający podejmowania działań mogących, osobno lub w połączeniu z innymi działaniami, znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000, wobec treści art. 116 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz.U. z 2013 r., poz. 1232 ze zm.), dającego radzie powiatu uprawnienie do podejmowania uchwał w sprawie ograniczenia lub zakazu użytkowania jednostek pływających lub niektórych ich rodzajów na określonych zbiornikach powierzchniowych wód stojących oraz wodach płynących, jeżeli jest to konieczne do zapewnienia odpowiednich warunków akustycznych na terenach przeznaczonych na cele rekreacyjno-wypoczynkowe, nie może stanowić rodzaju aktu prawa miejscowego jakim jest uchwała rady powiatu ograniczająca lub zakazująca użytkowania jednostek pływających lub niektórych ich rodzajów na określonych zbiornikach powierzchniowych wód stojących oraz wodach płynących. Wynikający z art. 33 ust. 1 u.o.p. zakaz podejmowania działań mogących, osobno lub w połączeniu z innymi działaniami, znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000, zważany jest bowiem z realizacją indywidualnych przedsięwzięć np. siedliska rolniczego czy też farmy wiatrowej. Dotyczy

on tak e aktów prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego, takich jak akty planowania np. planów zagospodarowania przestrzennego, czy te projektów polityk, strategii, planów lub programów. Nie może jednak stanowić podstawy do podjęcia przez radę powiatu uchwały w sprawie ograniczenia lub zakazu używania jednostek przywajcyjch lub niektórych ich rodzajów na określonych zbiornikach powierzchniowych wód stojących oraz wodach płynących.

W sprawie o sygn. akt **II SA/Go 207/16**, Sąd stwierdza, że nieważne jest zarządzenie wójta gminy w sprawie ogłoszenia konkursu ofert na prowadzenie przedszkola niepublicznego przyjęte przepis art. 90 ust. 1d ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz.U. z 2004 r., nr 256, poz. 2572 ze zm.) odnosi się do przyznania dotacji, o której mowa w ust. 1b i 1c, czyli dotacji z budżetu gminy na każdego ucznia, przeznaczonej dla niepublicznego przedszkola lub niepublicznej innej formy wychowania przedszkolnego. Według Sądu przepis ten nie daje upoważnienia organowi wykonawczemu gminy do wydania zarządzenia w sprawie ogłoszenia konkursu ofert na prowadzenie przedszkola niepublicznego.

Z kolei w sprawie o sygn. akt **II SA/Go 173/16**, Sąd uwzględnia skargę na uchwałę rady miejskiej w sprawie zatwierdzenia taryf za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków oraz o dopięcie orzeknięte upięw terminu, o którym mowa w art. 24 ust. 5 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2015 r., poz. 139). skutkuje wygaśnięciem kompetencji rady gminy do podjęcia uchwały o zatwierdzeniu taryf za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków. W przypadku upięwu terminu z art. 24 ust. 5 ustawy, rada nie ma legitymacji do podjęcia uchwały w przedmiocie zatwierdzenia taryf, gdy z mocy art. 24 ust. 8 tej ustawy, taryfy zweryfikowane przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta) wchodzi w ycie po upięwie 70 dni od dnia zjżenia wniosku o zatwierdzenie taryf. Podjęcie uchwały z naruszeniem terminu określonego w art. 24 ust. 5 ustawy, tj. po upięwie 45 dni od dnia zjżenia wniosku, powoduje, że uchwała ta jest sprzeczna z prawem i z woli ustawodawcy, czyli z mocy prawa, jest nieważna, o czym stanowi art. 91 ust. 1 u.s.g.

2. Sprawy z zakresu pomocy społecznej

W ród spraw z zakresu szeroko pojmowanej pomocy społecznej na uwag zasługuje sprawa o sygn. akt II SA/Go 714/16, w której S d uwzgl dnia skarg w przedmiocie odmowy przyznania świadczenia wychowawczego na pierwsze dziecko na podstawie ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy pa stwa w wychowywaniu dzieci (Dz. U. z 2016 r. poz. 195 . okre lanej dalej jako u.p.p.) ze wzgl du na przekroczenie kryterium dochodowego. Istota sporu w sprawie sprowadzają si do rozstrzygni cia kwestii, czy świadczenie rentowe, wypłacone skar cej za okres od dnia 28 pa dziernika 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r. nale ać w wietle powożanego przepisu art. 7 ust. 2 u.p.p. podzieli przez jeden miesi c, a to wobec wypłacenia go jednorazowo w grudniu 2014 r., czy te podzieli przez liczb miesi cy, adekwatnie do okresu za który przyznano świadczenie w 2014 r. Chodziło zatem o dokonanie wykładni zawartego w powy szym przepisie art. 7 ust. 2 u.p.p. sformuowania "dochód dzieli si przez liczb miesi cy, w których dochód ten był uzyskiwany". Organy administracji uznały, i dochód ten nale ać podzieli przez jeden miesi c. Poprzestają wi c na potocznym znaczeniu przymiotnika "uzyskiwany" powstającego od czasownika uzyskiwa oznaczaj cego otrzymywa , osi ga , zdobywa uznaj c, e dochód uzyskiwany w danym miesi cu to taki, który zostają osi gni ty, fizycznie otrzymany przez członka rodziny. S d uwzgl dnia skarg stwierdził i przyj te przez organy rozumienie art. 7 ust. 2 u.p.p. doprowadza do nieakceptowalnej sytuacji, a mianowicie, i tylko dlatego, e wypłacono skar cej w jednym miesi cu świadczenie rentowe przysługuj ce za okres ponad dwóch miesi cy jej miesi cznie dochody ustalono na poziomie dwukrotnie wy szym ni w rzeczywisto ci. S d podkre lił i celem szeregu przepisów zawartych w u.p.p., zwi szcza art. 7 u.p.p. jest ustalenie dochodów osoby ubiegaj cej si o pomoc pa stwa oraz jej rodziny wprawdzie w oparciu o dane z roku kalendarzowego poprzedzaj cego okres na jaki ustalane jest prawo (przy czym w przypadku pierwszego świadczenia wychowawczego jest to rok 2014), jednak e w sposób jak najbardziej odzwierciedlaj cy aktualny poziom dochodu takiej osoby oraz członków jej rodziny. S d uznał i nie mo na doszuka si w przypadku przyznawania świadczenia wychowawczego jakichkolwiek konstytucyjnych warto ci oraz racjonalnego i istotnego kryterium uzasadniaj cych ró nicowanie sytuacji osób, którym przyznano świadczenie rentowe w stosunku miesi cznym w identycznej wysoko ci, tyle tylko, i jednej z tych osób regularnie wypłacono świadczenie w ka dym miesi cu, a innej w sposób

skumulowany w jednym miesiącu. W konsekwencji Sąd uznał i organy administracji winny być podzielić świadczenie rentowe przez liczbę miesięcy, adekwatnie do okresu, za który je przyznano skarżącej w 2014 r.

Z kolei w sprawie o sygn. akt **II SA/Go 554/16** przedmiot kontroli Sądu stanowiły decyzje przyznające świadczenie pielęgnacyjne na czas określony, gdy organy przyjął, że do złożenia przez skarżącego wniosku zastosowanie ma przepis art. 24 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych w jego brzmieniu obowiązującym w dniu złożenia wniosku, a to z uwagi na treść art. 21 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją wydatków budżetowych. W związku z tym mając na uwadze stan prawny obowiązujący w dniu złożenia wniosku zdaniem organów nie było możliwe uwzględnienie wniosku skarżącego i przyznania świadczenia na czas nieokreślony. Sąd wskazał i w okolicznościach sprawy powinna być dokonana prokonstytucyjna wykładnia art. 24 ustawy o świadczeniach rodzinnych uwzględniająca normy art. 69 i 71 Konstytucji RP. Wykładnia literalna prowadziłaby bowiem do powstania luki czasowej w pobieraniu świadczenia, w sytuacji, gdy nie można przypisać skarżącemu winy w niezłożeniu kolejnego wniosku o przyznanie świadczenia.

Natomiast w sprawie o sygn. akt **II SA/Go 573/16** Sąd uchylił zaskarżone decyzje organów I i II instancji i umorzył postępowanie administracyjne w przedmiocie ustalenia odpłatności skarżącej za pobyt jej matki w domu pomocy społecznej, a wydane na skutek wznowienia z urzędu postępowania w sprawie ustalenia odpłatności w domu pomocy społecznej. Sąd uznał i w postępowaniu wznowionym dopuszczalne jest wyjątkowo rozstrzygnięcie sprawy to samej pod względem podmiotowym, przedmiotowym i podstawy prawnej ze spraw rozstrzygniętych decyzjami ostatecznymi. Zmiana jednego z elementów składających się na to samo sprawę powoduje, że mamy do czynienia z inną sprawą administracyjną, która w konsekwencji nie może być rozpoznana w postępowaniu wznowieniowym. Zdaniem Sądu w okolicznościach rozpoznawanej sprawy nie występuje to samo podmiotowa, bowiem skarżąca nie brała udziału w postępowaniu zakończonym wydaniem decyzji ustalającej odpłatność za pobyt jej matki w domu pomocy społecznej, a w postępowaniu wznowieniowym skarżąca nie występuje jako następcą prawnym matki, lecz jako osoba zobowiązana do partycypowania w kosztach utrzymania, która zostaje pominięta w postępowaniu zwykłym.

3. Sprawy z zakresu zagospodarowania przestrzennego

W zakresie spraw dotyczących zagospodarowania przestrzennego na uwag zasługuje orzeczenie wydane w sprawie o sygn. akt II SA/Go 669/16 w przedmiocie ustalenia opłaty z tytułu wzrostu wartości nieruchomości, związanej z uchwaleniem planu miejscowego. Uchylając decyzje organów obu instancji ze względu na liczne uchybienia związane z kwestią wyceny nieruchomości, Sąd za wadliwe uznaje tenajęcie na skarżących opłaty planistycznej solidarnie, mimo, iż z treści aktu notarialnego dotyczącego sprzedaży wycenianej nieruchomości wynika, iż współwłasność czynna (w postaci ustawowej wspólności majątkowej) przekształciła się we współwłasność ułamkową. Na skutek rozwiązania majątku skarżących. Sąd stwierdza, że kwestia ta nie ma wpływu na sam dopuszczalność ustalenia opłaty planistycznej, jednak ma ona znaczenie dla określenia zakresu obciążenia skarżących z tego tytułu. Jeden przepis prawa nie ustanawia bowiem zasady solidarnej odpowiedzialności byłych właścicieli z tytułu zobowiązań publicznoprawnych, których źródłem jest decyzja administracyjna, wydana po ustaniu wspólności majątkowej. Sąd stwierdza, że z samego faktu występowania współwłasności nieruchomości nie można wyprowadzić wniosku, iż zobowiązanie z tytułu opłaty planistycznej obciąża jednakowo wszystkich współwłaścicieli danej nieruchomości, bowiem w przypadku współwłasności nieruchomości, określonej mianem współwłasności w częściach ułamkowych, należy uwzględnić odpowiednie regulacje Kodeksu cywilnego. Sąd stwierdza, że orzeczenie organu w przedmiocie opłaty planistycznej niewątpliwie ma charakter ustalający. Wprowadzenie przepisu art. 36 ust. 4 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2016 r. poz. 778) wskazuje, iż adresatem takiej decyzji jest właściciel lub użytkownik wieczysty, jednak nie przewiduje on regulacji odnoszących się do sposobu ustalania wysokości opłaty w przypadku współwłasności lub współużytkowania wieczystego nieruchomości, dlatego też Sąd odwołuje się do przepisów Kodeksu cywilnego, dotyczących współwłasności, stwierdzając, że w rozpoznawanej sprawie należy przyjąć, iż organ ustalający opłat planistycznych z tytułu wzrostu wartości nieruchomości będącej przedmiotem współwłasności, powinien ustalić w wysokości uwzględniającej wzrost wartości danej nieruchomości oraz rozdzielić zobowiązanie z tytułu tej opłaty na poszczególnych współwłaścicieli, stosownie do wielkości ich udziałów w tej nieruchomości, ustalonych przez nich w akcie notarialnym. Sąd uznaje, iż organ administracyjny powinien

zastosowa reguły podziału wiadczenia, co nie narusza przepisów art. 34 u.p.z.p. i jest zgodne z przyjętymi przez strony ustaleniami w zakresie współwłasności do opisanej nieruchomości.

4. Sprawy z zakresu ochrony przyrody

W sprawie o sygn. **akt II SA/Go 489/16** Sąd wypowiedział się w przedmiocie strony postępowania o usunięcie drzew i krzewów. Sąd oddalił skargę na decyzję samorządowego kolegium odwoławczego o umorzeniu postępowania odwoławczego w sprawie dotyczącej odmowy zezwolenia gminie na usunięcie drzewa na nieruchomości. Odwołanie w sprawie wniosła osoba fizyczna - właścicielka nieruchomości posiadającej z nieruchomości, na której znajdują się drzewo, podnosząc, że ma interes prawny, uzasadniający nadanie jej statusu strony postępowania. Wskazując na okoliczności dotyczące stanu przedmiotowego drzewa podnoszą, że zagra ono uszkodzeniu jej mienia, a także życiu lub zdrowiu osób zamieszkujących w jego sąsiedztwie. Sąd wskazał w uzasadnieniu, że przepis art. 28 k.p.a. w przedmiotowym postępowaniu konkretyzuje, jako przepis szczególny art. 83 u.o.p. stanowiący, że usunięcie drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości może nastąpić po uzyskaniu zezwolenia wydanego na wniosek posiadacza nieruchomości - za zgodą właściciela tej nieruchomości albo właściciela urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 kodeksu cywilnego, jeżeli drzewo lub krzew zagraja funkcjonowaniu tych urządzeń. Zgoda właściciela nieruchomości nie jest wymagana w przypadku wniosku złożonego przez spółdzielnię mieszkaniową, wspólnotę mieszkaniową, w której właściciele lokali powierzyli zarządcę nieruchomości wspólnej albo zarządcę nieruchomości będącej własnością Skarbu Państwa. Zgoda właściciela nieruchomości nie jest wymagana także w przypadku wniosku złożonego przez użytkownika wieczystego lub posiadacza nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym. Skarżąca nie jest jedną z osób wymienionych w art. 83 ust. 1 pkt 1 u.o.p., gdy jest właścicielem nieruchomości sąsiedniej. Sąd podkreślił, iż stroną postępowania w przedmiocie usunięcia drzew i krzewów jest posiadacz nieruchomości, a jeżeli nie jest on jednocześnie właścicielem - to także jej właściciel, gdy oboje mają interes prawny w rozumieniu art. 28 k.p.a. w toczącym się postępowaniu. Nie jest natomiast stroną postępowania prowadzonego na podstawie wyżej wskazanego przepisu właściciel

nieruchomości siedniej, bowiem nie można przypisać mu interesu prawnego w rozumieniu art. 28 k.p.a.

5. Sprawy z zakresu postępowania w przedmiocie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej

W sprawie o sygn. akt II SA/Go 691/15 przedmiotem kontroli była decyzja wydana przez dyrektora oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia oddalająca odwołanie od rozstrzygnięcia konkursu ofert na zawarcie umów o udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej. Skąd oddalając skargę jednego z uczestników konkursu stwierdziła i wyprowadzana z art. 134 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. nr 164, poz. 12 ze zm.) zasada równości nie oznacza, i sposób przeprowadzenia weryfikacji w trybie § 17 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 22 grudnia 2014 r. w sprawie sposobu ogłaszania o postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, składania ofert, powoływania i odwoływania komisji konkursowej, jej zadań oraz trybu pracy (Dz.U. z 2014 r. poz. 1980) winien nastąpić wobec wszystkich podmiotów uczestniczących w konkursie przy użyciu tych samych środków. Jeżeli więc w przypadku jednego oferenta przeprowadzono oględziny urzędowe, nie oznacza, aby w stosunku do pozostałych oferentów, konieczne było również przeprowadzenie oględzin. Sposób bowiem weryfikacji powinien być indywidualizowany oraz adekwatny do sytuacji faktycznej i prawnej każdego z podmiotów, gdyż zasada równości oznacza konieczność traktowania w podobny sposób osób znajdujących się w podobnej sytuacji. Ponadto przepis § 17 ust. 2 i 3 powyższego rozporządzenia nie dokonuje wartościowania wskazanych w nich środków przy użyciu, których dokonuje się weryfikacji prawdziwości twierdzeń, nie dzieląc je na lepsze lub gorsze, w sensie bardziej wiarygodne lub mniej wiarygodne.

6. Sprawy z zakresu prawa o ruchu drogowym

W sprawie o sygn. akt II SA/Go 838/16 przedmiot kontroli Sąd stanowiła decyzja o umorzeniu jako bezprzedmiotowego postępowania wszczętego wnioskiem strony o dokonanie w dowodzie rejestracyjnym pojazdu zmiany błędnego wpisu

w zakresie jego rodzaju (z ci gnika samochodowego na samochód ci arowy). Rozpoznanie wniosku byö dla strony istotne z uwagi na wymiar podatku od rodków transportu za okres 5 lat. Organy orzekaj ce w sprawie umorzyÿ post powanie jako bezprzedmiotowe uznaj c, e wyrejestrowanie pojazdu z uwagi na jego kasacj , powoduj ce w nast pstwie wycofanie z obrotu dowodu rejestracyjnego czyni post powanie bezprzedmiotowym. S d uchylaj c decyzje organów obu instancji przede wszystkim wskazaÿ i danie strony nie dotyczyö jedynie zmiany by dnych danych co do rodzaju pojazdu, wpisanych w dowodzie rejestracyjnym przy jego pierwszej rejestracji, ale skorygowania ich tak e w ewidencji prowadzonej przez organ. S d wywiódÿ e zgodnie z regulacjami Prawo o ruchu drogowym, dowód rejestracyjny stanowi dokument potwierdzaj cy dopuszczenie pojazdu do ruchu. Dane zwarte w dowodzie rejestracyjnym pojazdu maj charakter spochodny+. Ich ródÿem jest bowiem baza danych w rozumieniu § 1 pkt 7a rozporz dzenia Ministra Infrastruktury z dnia 27 wrze nia 2003 r. w sprawie szczególnych czynno ci organów w sprawach zwi zanych z dopuszczeniem pojazdu do ruchu oraz wzorów dokumentów w tych sprawach. Stwierdziÿ i nie budzi w tliwo ci w wietle obowi zuj cych przepisów, e wyrejestrowanie pojazdu w rozumieniu art. 79 Prd (np. jak w niniejszej sprawie z powodu wskazanego w ust. 1 pkt 6.) poci ga za sob ten skutek, e stosownie do § 6 zaÿ cznika nr 1 pt. Instrukcja w sprawie rejestracji pojazdów do omawianego rozporz dzenia Ministra Infrastruktury z dnia 27 wrze nia 2003 r. w sprawie szczególnych czynno ci organów w sprawach zwi zanych z dopuszczeniem pojazdu do ruchu oraz wzorów dokumentów w tych sprawach, organ uniewa nia dotychczasowy dowód rejestracyjny pojazdu. Jednak e w wietle przeanalizowanego stanu prawnego, uprawnione pozostaje stwierdzenie, e zmiana danych zawartych w dowodzie rejestracyjnym (tych nie wymagaj cych zmiany decyzji o rejestracji jak np. wpis o rodzaju pojazdu) nie jest mo liwa, bez uprzedniej zmiany danych zawartych w bazie danych, sÿu cej gromadzeniu i przetwarzaniu danych przez organ rejestruj cy. Dopiero zmiany w niej dokonane i uwidocznione w centralnej ewidencji pojazdów, daj podstaw do zmiany danych w dowodzie rejestracyjnym. W konsekwencji tego, fakt uniewa nienia dowodu rejestracyjnego, jako dokumentu zawieraj ce dane pochodz ce z ewidencji, nie stanowi przeszkody do dokonania zmiany danych ewidencyjnych pojazdu. Uniewa nienie dowodu rejestracyjnego, jako skutku decyzji o wyrejestrowaniu pojazdu, nie ma bowiem wpÿwu byt danych zgromadzonych w bazie danych organu rejestruj cego i w konsekwencji w centralnej ewidencji pojazdów. W dalszym ci gu

w tych bazach funkcjonuj i pozostaj dost pne dane o wyrejestrowanych pojazdach (w tym i ich rodzaju) jak te dane o wja cicielu i byjych wja cicielach. Z tych przyczyn S d za by dne uznaj stanowisko organów, i brak dowodu wyklucza mo liwo merytorycznego rozpoznania wniosku strony w zakresie obejmuj cym danie zmiany danych ewidencyjnych co do rodzaju pojazdu i skutkuje bezprzedmiotowo ci post powania w rozumieniu art. 105 § 1 Kpa.

7. Pomoc finansowa z Unii Europejskiej

W sprawie o sygn. akt II SA/Go 419/16 S d orzekł w przedmiocie ustalenia kwoty nienale nie pobranych pätno ci z tytułu realizacji Programu Rolno rodowiskowego, uchylaj c decyzje organów obu instancji. W uzasadnieniu S d wskazał e przepis art. 18 ust. 1 zdanie drugie rozporz dzenia Komisji nr 65/2011 stanowi, e w przypadku zobowi za wieloletnich zmniejszenia pomocy, wykluczenia i odzyskiwanie maj zastosowanie równie do kwot wypłaconych ju z tytułu tego zobowi zania w latach wcze niejszych, jednak e zdaniem S du powy sze uregulowanie nie mo e by samoistn podstaw prawn do nałoż enia w formie decyzji obowi zku zwrotu nienale nie pobranych pätno ci. Zgodnie z tre ci art. 18 ust. 2 rozporz dzenia Komisji nr 65/2011 pa stwo członkowskie odzyskuje wsparcie lub nie przyznaje go lub okre la kwot zmniejszenia pomocy w szczególno ci na podstawie rozmiaru, zasi gu i trwało ci stwierdzonej niezgodno ci. Rozmiar niezgodno ci zale y w szczególno ci od ci aru skutków niezgodno ci, przy uwzgl dnieniu celów, którym miały sju y niespełnione kryteria. Zasi g niezgodno ci zale y w szczególno ci od skutków, jakie niezgodno wywiera na cało operacji. To, czy niezgodno jest trwało, zale y w szczególno ci od długo ci okresu, w którym wyst puj jej skutki lub od mo liwo ci wyeliminowania tych skutków za pomoc racjonalnych rodków. W ocenie S du, przepis art. 18 rozporz dzenia Komisji nr 65/2011 nale y odczytywa jako norm o charakterze kompetencyjnym, upowa niaj c pa stwo członkowskie do szczegóöwej regulacji przesłanek czy te przypadków zwrotu pätno ci rolno rodowiskowej, która powinna uwzgl dnia rozmiar, zasi g i trwało stwierdzonej niezgodno ci, czyli kryteria zdefiniowane w tym przepisie. Polski ustawodawca ustanowił zasady zwrotu nienale nie pobranych pätno ci m.in. w przepisach ustawy o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich, która w art. 28 ust. 1 stanowi, e pomoc i pomoc techniczna, pobrane nienale nie lub w nadmiernej wysoko ci, podlegaj zwrotowi wraz z odsetkami

określonymi jak dla zaległości podatkowych, chyba że przepisy, o których mowa w art. 1 pkt 1, lub przepisy ustawy stanowią inaczej. Szczegółowe przypadki zwrotu płatności rolno-rodowiskowej zostały uregulowane w § 39 rozporządzenia rolno-rodowiskowego z 2013 r.

W sprawie o sygn. akt **II SA/Go 644/16** przedmiotem zaskarżenia była decyzja określająca kwotę dofinansowania podlegającą zwrotowi. Istota sporu sprowadza się do oceny czy skarżąca gmina zawierając aneks do umowy z wykonawcą w którym zrezygnowała z części robót, naruszyła sinne procedury+ w rozumieniu art. 184 ust. 1 u.f.p., przez co spowodowała lub mogła spowodować szkodę w budowie ogólnym Unii Europejskiej w rozumieniu art. 98 ust. 2 rozporządzenia 1083/2006, przy czym te sinne procedury+ to przepis art. 144 ust. 1 ustawy Prawo o zamówieniach publicznych. Podzielając stanowisko organu co do tego, iż zmiana dokonana aneksem stanowiła zmianę istotnych postanowień umowy, Sąd nie podzielił stanowiska organu co do tego, że zamawiający nie przewidywał możliwości dokonania takiej zmiany w ogłoszeniu o zamówieniu lub specyfikacji istotnych warunków zamówienia oraz nie określił warunków takiej zmiany. W ocenie Sądu zamawiający wskazał we wzorze umowy, stanowiącym integralną część SIWZ, konkretne okoliczności, które mogłyby w przyszłości podstawą zmiany umowy, a których nie można było przewidzieć w chwili zawarcia umowy. Sąd wskazał, iż swoboda kontraktowania ze względu na ochronę środków publicznych może być ograniczana, co czyni art. 144 ust. 1 ustawy p.z.p., jednak przepis winien być tak wykładany by przeciwdziałał nadużyciom, ale nie w sposób zakazujący dokonania jakiegokolwiek zmiany kontraktu. Zamawiający nie może zostać pozbawiony możliwości wprowadzania zmiany do zakresu zamówienia, w sytuacji gdy zmiana taka warunkuje osiągnięcie korzystniejszego z punktu widzenia Skarbu Państwa czy jednostki samorządu terytorialnego celu inwestycji. Sąd wskazał przy tym na racjonalny przesłanek, którymi kierowała się skarżąca gmina dokonując zmiany umowy przez ograniczenie zakresu robót w pierwszym etapie realizowanej inwestycji i wykonując te roboty w drugim etapie.

Z kolei w sprawie o sygn. akt **II SA/Go 280/16** Sąd badał zgodnie z prawem negatywnego wyniku oceny merytorycznej wniosku o dofinansowanie projektu w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego na lata 2007-2013, stwierdził, że ocena projektu została przeprowadzona w sposób naruszający prawo i przekazując sprawę do ponownego rozpoznania zarzadowi województwa. W toku rozpoznawania sprawy pojawiają się kwestie równego traktowania beneficjentów pomocy na wszystkich

etapach post powania konkursowego, w tym równie na etapie ponownego rozpatrzenia wniosku w przypadku pomy lnego przej cia procedury odwoławczej. Zgodnie z art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 roku o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz.U z 2009r., nr 84 poz. 712 ze zm.) instytucja zarz dzaj ca wykonuj c zadnia na ni najb one wskazan ustaw powinna uwzgl dni zasad równego dost pu do pomocy wszystkich kategorii beneficjentów w ramach programu oraz zapewni przejrzysto reguļ stosowanych przy ocenie projektów. Omawiana zasada musi by przestrzegana zarówno na etapie tworzenia kryteriów wyboru, zatwierdzania dokumentów konkursowych, jak i w trakcie procedur wyboru projektów do dofinansowania. Zdaniem S du postanowienia zawarte w pkt 2 rozdziaju VIII Regulaminu konkursu dotycz ce oceny formalnej i merytorycznej projektu w zakresie w jakim zakazuj podmiotowi ubiegaj cemu si o dofinansowanie, który pomy lnie przeszedł procedur odwoławcz wprowadzanie zmian odno nie warto ci kwalifikowanej tj. zmniejszenie o wi cej ni 10% pierwotnie wskazanej kwoty w powi zaniu z postanowieniem punktu 3 rozdziaju II regulaminu, w którym ustalono rezerw finansow w wysoko ci 100.000 zļ w celu sfinansowania umów zawartych z beneficjentami, którzy pozytywnie przejd procedur odwoławcz stanowi naruszenie zasady równego traktowania jako dyskryminowanie po rednie danego podmiotu. Podmiot taki jest bowiem traktowany w porównywalnej sytuacji mniej korzystnie ni podmiot który nie musiaļkorzysta z procedury odwoławczej. Ustalenie bowiem kwoty przeznaczonej do dofinansowania projektów zgłoszonych przez podmioty, które pozytywnie przeszły procedur odwoławcz na znacznie ni szym poziomie (w niniejszej sprawie 10 razy mniej), bez mo liwo ci skorygowania przez taki podmiot warto ci kwalifikowanej stawia ten podmiot w sytuacji mniej korzystnej ni podmiot, który nie musiaļprzechodzi procedury odwoławczej. Ma to bowiem wpływ bezpo redni na kwot , jak b dzie musiaļprzeznaczy z własnych rodków finansowych w przypadku zakwalifikowania jego projektu do dofinansowania i zawarcia z nim umowy. S d nie kwestionuje w niniejszej sprawie uprawnienia instytucji zarz dzaj cej do ustalenia tzw. rezerwy finansowej o której mowa w punkcie 3 regulaminu na poziomie znacznie ni szym ni kwota rodków przeznaczonych na konkurs mi dzy innymi z uwagi na postanowienia art. 30 f ustawy który stanowi, e procedura odwoławcza o której mowa w art. 30a-30e, nie wstrzymuje zawierania umów z wnioskodawcami, których projekty zostają zakwalifikowane do dofinansowania, a jedynie postanowienie regulaminu zawarte w pkt 2 rozdziaju VIII regulaminu, które uniemo liwiaj podmiotom, które

pozytywnie przeszły procedur odwoławczą dokonanie zmian w projekcie odnośnie zmiany wartości kwalifikowanej (oraz powiązanych z tą zmianą wartości, ilości planowanego zakupu sprzętu) z uwagi na obniżenie wartości rezerwy finansowej na dofinansowanie.

8. Sprawy z zakresu dostępu do informacji publicznej

W sprawie o sygn. akt II SA/Go 909/16 Sąd uwzględnił skargę na decyzję odmawiającą udzielenia informacji publicznej. Zagadnieniem spornym w sprawie była kwestia zastrzeżenia klauzuli tajemnicy przedsiębiorca, na którą powoływał się organ odmawiając udzielenia wnioskowanej informacji publicznej. Skarżący zwrócił się do Spółki Energetycznej o udostępnienie informacji publicznej poprzez przesłanie kserokopii dokumentacji techniczno-prawnej, w tym dokumentacji prawnej stanowiącej podstawę lokalizacji i budowy infrastruktury elektroenergetycznej na działkach budowlanych własności wnioskodawcy, a w szczególności poprzez przesłanie kserokopii decyzji stanowiących podstawę lokalizacji i budowy linii energetycznych oraz dokumentów techniczno-prawnych (protokołów odbiorów technicznych i przekazania linii energetycznych i szypów energetycznych do eksploatacji, protokołów zdawczo-odbiorczych linii energetycznych i szypów energetycznych, protokołów zdawczo-odbiorczych środków trwałych przekazania na rzecz ówczesnego państwowego przedsiębiorstwa energetycznego, dzienników budów linii i szypów energetycznych, decyzji wydanych przez ówczesne organy administracji ustalające miejsce i warunki realizacji budowy oraz lokalizacji urządzeń przesyłowych itp. Odmawiając udzielenia wnioskowanych informacji, organ powoływał się na art. 17 ust. 1 w związku z art. 16 ust. 1 i 2 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej. W uzasadnieniu organ wskazał, że stosownie do treści art. 5 ust. 2 ustawy prawo do informacji publicznej ulega ograniczeniu ze względu na prywatność osoby fizycznej lub tajemnicę przedsiębiorcy. Organ podniósł, że zgodnie z obowiązującym w spójnie Wykazem dokumentów zawierających informacje klasy C+, dana informacja należy do kategorii informacji chronionych ze względu na tajemnicę przedsiębiorcy, dlatego przedmiotowa informacja nie podlega udostępnieniu we wnioskowanym trybie. Sąd orzekając zwrócił uwagę, że ustawa o dostępie do informacji publicznej nie zawiera definicji pojęcia tajemnica przedsiębiorcy. Ustawa z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (DZ.U. z 2003 r. Nr 153 poz. 1503) zawiera

definicji pojęcia tajemnicy przedsiębiorstwa, przez którą należy rozumieć nieujawnione do wiadomości publicznej informacje techniczne, technologiczne, organizacyjne przedsiębiorstwa lub inne informacje posiadające wartość gospodarczą, co do których przedsiębiorca podjął niezbędne działania w celu zachowania ich poufności. Zdaniem Sądu tajemnicą przedsiębiorstwa stanowią informacje znane jedynie określonej grupie osób i związane z prowadzonym przez przedsiębiorcę działalnością, wobec których podjął on wystarczające środki ochrony w celu zachowania ich w poufności (nie jest wymagana przesłanka gospodarczej wartości informacji jak przy tajemnicy przedsiębiorstwa). Informacja staje się "tajemnicą", kiedy przedsiębiorca przejawia wolę zachowania jej jako niepoznawalnej dla osób trzecich. Sąd uznał w okolicznościach badanej sprawy, brak podstaw do uznania, że przynajmniej części danych przez skarżącego informacji - w postaci decyzji administracyjnych - stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa. W szczególności za nieuprawnione uznał przyjęcie za tajemnicę przedsiębiorstwa podstaw prawnych wybudowania i użytkowania urządzeń elektroenergetycznych na nieruchomości należącej do skarżącego. Zdaniem Sądu dane powyższe nie mają wartości o znaczeniu gospodarczym, technologicznym. Co do zasady za dokumentacja związana z procesami inwestycyjnymi, zwłaszcza decyzje administracyjne i inne dokumenty z nią związane noszą cechy informacji publicznej, do której dostęp gwarantuje u.d.i.p. Dane wrzebrane w tych dokumentach podlegają bowiem anonimizacji. Dodatkowo Sąd zwrócił uwagę, że przepis art. 11 ust. 4 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji z istoty swojej wyklucza objęcie tajemnicą informacji, które można uzyskać w zwykłej formie. Jeżeli zatem są to dokumenty wytworzone w toku postępowania administracyjnego w związku z realizacją inwestycji, będą dostępne w zwykłej formie.

Z kolei sprawa o sygn. akt **II SA/Go 341/16** dotyczyła decyzji dyrektora Agencji Nieruchomości Rolnych, który odmówił Stowarzyszeniu udzielenia informacji publicznej w części dotyczącej podania danych osobowych nabywców sprzedanych i wydzierżawionych przez Agencję, uzasadniając powyższe ochroną prawa do prywatności kontrahentów. Uwzględniając skargę stowarzyszenia Sąd wskazał, że Agencja stanowi podmiot obowiązany do udostępnienia informacji publicznej jako państwowa osoba prawna. Z art. 6 ust. 1 pkt 6 tej ustawy wynika, że wykonuje ona zadania w zakresie restrukturyzacji oraz prywatyzacji mienia Skarbu Państwa użytkowanego na cele rolnicze, obrotu nieruchomościami i innymi składnikami majątku Skarbu Państwa użytkowanymi na cele rolne, administrowania zasobami majątkowymi

Skarbu Państwa przeznaczonymi na cele rolne, zabezpieczenia majątku Skarbu Państwa. Sąd uważa, że skoro majątek, którym dysponuje Agencja jest majątkiem publicznym to wszelkie informacje dotyczące tego majątku mają charakter informacji publicznej i podlegają udostępnieniu w trybie i na zasadach przyjętych w ustawie. Informacja publiczną stanowi również materiały dokumentujące fakt lub sposób zadysponowania majątkiem publicznym, w tym treści i postanowienia umów cywilnoprawnych dotyczących takiego majątku dlatego dane o kontrahentach jednostek sektora publicznego, podlegają udostępnieniu w trybie informacji publicznej i nie podlegają wyłączeniu z uwagi na prywatność tych osób wskazanej art. 5 ust. 2 u.d.i.p. Sąd podkreśla, że z art. 33 ustawy z dnia z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 885) wynika zasada jawności gospodarowania środkami publicznymi (zasada transparentności). Ponadto z art. 35 tej ustawy wynika zasada domniemania niezastrzeżenia klauzuli dotyczącej wyłączenia jawności w umowach zawieranych przez jednostki sektora finansów publicznych. Przepis ten przewiduje bowiem, że klauzule umowne dotyczące wyłączenia jawności ze względu na tajemnic przedsiębiorstwa w umowach zawieranych przez jednostki sektora finansów publicznych lub inne podmioty, o ile wynikające z umowy zobowiązanie jest realizowane lub przeznaczone do realizacji ze środków publicznych, uważa się za niezastrzeżone, z wyłączeniem informacji technicznych, technologicznych, organizacyjnych przedsiębiorstwa lub innych posiadających wartość gospodarczą, w rozumieniu przepisów o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, co do których przedsiębiorca podjął niezbędne działania w celu zachowania ich w tajemnicy, lub w przypadku gdy jednostka sektora finansów publicznych wykazuje, że informacja stanowi tajemnicę przedsiębiorstwa z uwagi na to, że wymaga tego istotny interes publiczny lub ważny interes państwa.

9. Sprawy z zakresu gospodarki mieniem

W sprawie o sygn. akt II SA/Go 625/16 przedmiot zaskarżenia stanowią decyzja ograniczająca sposób korzystania z nieruchomości w oparciu o przepis art. 124 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Sąd uchylając zaskarżoną decyzję nie podzielił stanowiska organu co do tego, iż inwestor wykazał przeprowadzenie bezskutecznych rokowań z właścicielem nieruchomości. Inwestor ograniczył się bowiem wyłącznie do zaproponowania właścicielowi nieruchomości ustanowienia sędziobności przesyłu i ta

proponując nie została przyjęta. Sąd uznał i nie oznacza to jednak, że niemożliwe było uzyskanie zgody właściciela gruntu na wykonanie prac o jakich mowa w art. 124 u.g.n. na warunkach innych niż ustanowienie sąsiedniości przesyłowej np. przez zawarcie umowy obligacyjnej. Ustanowienie sąsiedniości przesyłowej jest alternatywnym trybem pozyskania przez inwestora tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości w zakresie posadowienia i lokalizacji niezbędnych urządzeń przesyłowych. Sąd wskazał i tryby administracyjny i cywilnoprawny ograniczenia własności na potrzeby urządzeń przesyłowych są różniczne. Wprowadzenie do obowiązków tego systemu prawnego w 2008 roku instytucji sąsiedniości przesyłowej nie ograniczyło swobodnej woli stron w zakresie ukształtowania stosunku prawnego wedle swego uznania. W pełni stosuje się tutaj zasad swobody umów i prawo nie zakazuje zawierania w tym zakresie umów obligacyjnych, np. zbliżonych do najmu, dzierżawy albo użyczenia. Co za tym idzie ewentualne prowadzenie rokowań związanych z toczącym postępowaniem o ustanowienie sąsiedniości przesyłowej nie oznacza przeprowadzenia rokowań poprzedzających wydanie zezwolenia na podstawie art. 124 u.g.n. Zdaniem Sądu korzystając z drogi administracyjnej inwestor powinien wykazać nie tylko, że nie doszedł do porozumienia z właścicielem w kwestii ustanowienia sąsiedniości przesyłowej (ta kwestia jest przedmiotem postępowania cywilnego - art. 305² § 1k.c.), ale że właściciel w ogóle nie wyraził zgody na dobrowolne udostępnienie nieruchomości na wykonanie prac, o których mowa w art. 124 ust. 1 u.g.n.

10. Sprawy z zakresu aktów stanu cywilnego

W sprawie o sygn. akt **II SA/Go 941/15** rozpoznana została skarga na decyzję odmawiającą zmiany imienia i nazwiska na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 października 2008 r. o zmianie imienia i nazwiska (Dz.U z 2016 r. poz. 10). Sąd uchylając zaskarżoną decyzję wskazał i wprowadził przepis art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy nie wprowadzając żadnych dodatkowych kryteriów, które mają wpływ na zmianę imienia i nazwiska na to faktycznie używane np. nie wskazuje czasu posługiwania się innym imieniem i nazwiskiem. Nie oznacza to jednak, iż organy administracji nie są uprawnione do badania, czy używanie innego imienia i nazwiska jest w świetle zobiektywizowanych okoliczności uzasadnione i może prowadzić do ich zmiany. Jednocześnie nie Sąd podkreślił i wskazywane przez skarżącego przyczyny posługiwania się innym nazwiskiem i jednym imieniem związane z jego przeżyciami z dzieciństwa,

niech ci do noszonego nazwiska, wol odci cia si od swych biologicznych rodziców, b d cych alkoholikami i nieidentyfikowania go z nimi, nie sposób - jak czyni to organy administracji - nie kwalifikowa jako wa nego powodu w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy o zmianie imienia i nazwiska. S d przywoją orzecznictwo i pi miennictwo z którego wynika, i nie mo na wyć czy spo ród wa nych powodów uzasadniaj cych danie zmiany nazwiska w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy o zmianie imienia i nazwiska takiego trwałego stanu psychicznego i subiektywnego negatywnego nastawienia do noszonego nazwiska, e w zobiektywizowanych i zrationalizowanych kryteriach oceny, powoduje on skoncentrowanie aktywno ci yciowej czyłwieka, na d eniu do jego zmiany, której brak utrudnia pełnienie ról społecznych. Wa ne powody, b d ce przyczyn zmiany imienia i nazwiska obywatela, winny by ka dorazowo badane przez organ z punktu widzenia wnioskodawcy, którego wa ne interesy jako obywatela, osadzone w uczuciach emocjonalno-psychicznych winny wzi gór nad obiektywnym porz dkiem prawnym; zaistnienie wa nych wzgl dów winno by wywa one ocen zarówno pierwiastków subiektywnych, jak i obiektywnych.

11. Sprawy z zakresu o wiaty

W sprawie o sygn. akt **II SA/Go 458/16** S d poddał kontroli decyzji rektora szkołł wy szej - wydana na podstawie art. 177 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wy szym (Dz.U. z 2012 r. poz. 572 ze zm. . okre lanej dalej jako p.s.w.) - uchylaj ca w ramach nadzoru decyzj komisji stypendialnej o przyznaniu stypendium rektora dla najlepszych studentów. S d uchylaj c powy sze rozstrzygni cie dokonał wykładni przepisu art. 177 ust. 6 p.s.w. w zakresie tego do jakiego momentu czasowego odnosi si zawarte w tym przepisie sformułowanie o niezgodno ci decyzji z przepisami ustawy lub regulaminu, o którym mowa w art. 186 ust. 1 p.s.w. W ocenie S du orzekaj cego w tej sprawie nale y odnosi to do chwili wydawania zakwestionowanej decyzji. Tylko wi c decyzja niezgodna z przepisami ustawy lub regulaminu w dniu jej podj cia mo e by uchylona w powy szym trybie nadzoru sprawowanym przez rektora. Nie mog zatem by podstaw jej uchylecia nowe okoliczno ci, powstałe po wydaniu decyzji, na które powojuje si organ, tj. rozpoznanie wniosków o ponowne rozpatrzenie sprawy innych studentów w przedmiocie przyznania im stypendiów dla najlepszych studentów i stworzenie nowej listy rankingowej. Przeciwnie stanowisko prowadziłby do nadmiernej ingerencji w decyzj , korzystaj c

z przymiotu ostateczno ci w rozumieniu art. 16 k.p.a. na podstawie, której strona nabyła ju uprawnienie i co wi cej cz ciowo je zrealizowała. Ponadto dopuszczalno uchylenia decyzji w stanie faktycznym na jaki powojuje si organ w niniejszej sprawie, mogłoby teoretycznie prowadzi do sytuacji, i w istocie w przewidywalnym terminie nie dochodziłby do stabilizacji nabycia uprawnienia do stypendium przez adnego ze studentów. Nie mo na bowiem wykluczy , i w wyniku uchylenia decyzji w trybie nadzoru i ponownego przeliczenia punktacji wobec mo liwo ci przedj enia nowych dowodów, konieczne byłoby stworzenie nowej listy rankingowej, która uzasadniałby z kolei uchylenie decyzji o przyznaniu stypendium, która stała si podstaw wszcz cia pierwotnego post powania nadzorczego. Wykładnia przepisów prowadz ca do tego rodzaju sytuacji jest nieakceptowalna.

Ponadto S d uznaj i art. 174 ust. 4 p.s.w. nie ogranicza mo liwo ci finansowania przez uczelni stypendiów rektora dla najlepszych studentów z cz ci funduszu pomocy materialnej dla studentów i doktorantów pochodz cej z pozabud etowych ródej funduszu (art. 103 ust. 5 p.s.w.). W zwi zku z tym ý czne rodki (z dotacji oraz innych przychodów funduszu) wydatkowane w danym roku na stypendia rektora dla najlepszych studentów mog przekracza 40% rodków dotacji przeznaczonych na stypendia rektora, stypendia socjalne oraz zapomogi. Tak samo nale y traktowa okre lony w art. 174 ust. 4 p.s.w. limit liczby stypendiów rektora dla najlepszych studentów (mog by one przyznane w liczbie nie wi kszej ni 10% liczby studentów ka dego kierunku studiów prowadzonego na uczelni). Przepis ten nie ogranicza mo liwo ci przyznania stypendiów rektora w liczbie przekraczaj cej dziesiociprocentowy limit pod warunkiem sfinansowania liczby stypendiów przekraczaj cych ustawowy limit z innych przychodów funduszu pomocy materialnej dla studentów i doktorantów.

12. Sprawy z zakresu bezczynno ci organów administracji publicznej

W sprawie o sygn. akt **II SAB/Go 38/16** S d orzekł w sprawie skargi burmistrza na bezczynno wojewody maj c polega na niewydaniu przez organ nadzoru zarz dzenia zast pczego o wyga ni ciu mandatu radnego, a to z uwagi na niewydanie przez rad gminy uchwałj w tym przedmiocie. S d odrzucił skarg uznaj c j za niedopuszczaln . Zdaniem S du, zarz dzenie zast pcze nie jest adnym z aktów, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 1-4a ppsa wobec czego bezczynno organu

polegająca na niewydaniu takiego zarządzenia nie stanowi bezczynności organu, o której mowa w art. 3 § 2 pkt 8 lub pkt 9 tej ustawy jako niepostępowanie w sprawie wydania zarządzenia zastępczego na podstawie art. 98a ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym nie jest postępowaniem administracyjnym. Sąd stwierdza, że nie istnieje żaden przepis prawa, który uprawniałby podmiot do wydania zarządzenia zastępczego i jednocześnie nie rodziłby po stronie wojewody obowiązek przeprowadzenia w tym przedmiocie postępowania zakozonego takim zarządzeniem. Przedmiotem skargi do sądu administracyjnego może być zatem jedynie akt nadzoru nad działalnością organu jednostki samorządu terytorialnego, a nie zaniechanie przez organ podjęcia takiego rozstrzygnięcia. Brak reakcji organu nadzoru na pisma zawierające dane podjęcia działań w trybie nadzoru nie jest bezczynnością organu uzasadniając dopuszczalność wniesienia skargi do sądu administracyjnego. Sąd stwierdza, że brak dopuszczalności skargi w oparciu o regulacje szczególne, odwołując się do ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie i wskazując jej przepis art. 64 przewiduje w ust. 1 zaskarżenie bezczynności wojewody lub organu niezespółonej administracji rządowej w zakresie m.in. niewykonywania czynności nakazanych prawem, za przedmiot orzekania przez sąd administracyjny określa jako (ust. 2) nakazanie wykonania. Stwierdza jednak, że przepis ten nie daje podstaw do wywodzenia możliwości wniesienia skargi na bezczynność organu nadzoru w przedmiocie wydania zarządzenia zastępczego. Treść przepisu art. 98a ust. 2 u.s.g. wskazuje bowiem, że akt w postaci zarządzenia zastępczego wydawany jest na tej podstawie prawnej jedynie wówczas, gdy w określonym stanie faktycznym wojewoda dostrzeże materialnoprawne przesłanki do stwierdzenia wygaśnięcia mandatu radnego. Skorzystanie przez wojewodę z posiadanej kompetencji poprzedzone jest zatem oceną okoliczności faktycznych i prawnych. Przepisy prawa nie zakreślają wojewodzie jako organowi nadzoru określonego terminu na wydanie zarządzenia zastępczego, od momentu powzięcia informacji o ewentualnych przesłankach do wydania takiego aktu, zatem trudno przyjąć, że w takiej sytuacji zaistnienie stanu bezczynności. Brak jest tego przepisu prawa, który uprawniałby jakikolwiek podmiot do wydania zarządzenia zastępczego i jednocześnie nie rodziłby po stronie wojewody obowiązek przeprowadzenia w tym przedmiocie postępowania zakozonego takim zarządzeniem. Kompetencja wojewody w tym zakresie aktualizuje się bowiem w dokonanej przez organ nadzoru analizie okoliczności faktycznych i prawnych danej przez sprawy i następnie uznanie zaistnienia materialnoprawnych przesłanek do wydania zarządzenia zastępczego

(tu: w przedmiocie stwierdzenia wygaśnięcia mandatu radnego). Zważywszy na taki charakter omawianej kompetencji wojewody nie można - zdaniem Sądu - uznać, iż wydanie zarządzenia zastępczego należy do czynności nakazanych prawem, o których mowa w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie odniesieniu do których dopuszczalna jest skarga na bezczynność. Z tych przyczyn Sąd uznaje, że skarga burmistrza podlega odrzuceniu również ze względu na brak właściwości administracyjnej do jej rozpoznania, ocenianej na gruncie przepisu szczególnego. Sąd zaznaczył, że nawet gdyby przyjęto dopuszczalność wniesionej przez Burmistrza skargi w oparciu o przepis art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. to również podlegała ona odrzuceniu na podstawie art. 58 § 1 pkt 5a p.p.s.a. bowiem interes prawny wnoszącego skargę nie został naruszony stosownie do wymagań art. 64 ust. 1 w zw. z odpowiednio stosowanym art. 63 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r.

W sprawie o sygn. akt **II SAB/Go 27/16** Sąd stwierdził zasadność skargi na bezczynność organu w zajęciu wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji administracyjnej. Uznając, że postępowanie prowadzone było przez SKO przewlekłe, Sąd zwrócił uwagę, że wniosek o stwierdzenie nieważności w.w. decyzji wpłynął do właściwego organu i nie został rozpatrzony, czyli sprawa nie została zakończona. Sąd wskazał, że ustalając krąg stron postępowania w sprawie o stwierdzenie nieważności decyzji organ napotkał przeszkody w ustaleniu spadkobierców jednej ze stron postępowania. Dokonanie wszystkich ustaleń dotyczących spadkobierców, adresów ich zamieszkania oraz pobytu, SKO zleciło burmistrzowi. Przyjęty tryb postępowania miał oczywisty wpływ na termin zajęcia sprawy, skutkując naruszeniem obowiązujących w tym zakresie przepisów (art. 12 i art. 35 kpa). Sąd wskazał, że podstawą prawną zlecenia burmistrzowi przeprowadzenia postępowania wyjątkowego w danym zakresie budzi wątpliwość prawne. Stosownie do treści art. 136 kpa organ odwoławczy może przeprowadzić na żądanie strony lub z urzędu dodatkowe postępowanie w celu uzupełnienia dowodów i materiałów w sprawie albo zleci przeprowadzenie tego postępowania organowi, który wydał decyzję. Przytoczony przepis znajduje zastosowanie w postępowaniu odwoławczym, gdy jego adresatem jest organ odwoławczy, nadto wiadczą o tym jego systematyka (Dział II rozdział 10 kpa - „Odwołania”). W badanej sprawie organ do którego wpłynął wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji, czyli SKO - nie był organem odwoławczym w stosunku do burmistrza, lecz organem pierwszej instancji. Dlatego w analizowanym zakresie,

przepisy odnoszące się do kompetencji organu odwoławczego w postępowaniu administracyjnym, nie mogą stanowić podstawy czynności podejmowanych przez SKO. Sąd rozważa również zasadność przyjęcia tego w sprawie przez SKO trybu postępowania w oparciu o art. 52 kpa (pomoc prawna). Należy mieć jednak na uwadze, że na podstawie wskazanego przepisu organ może zwrócić się o przeprowadzenie konkretnej, wyrwanej z biegu postępowania czynności procesowej, nie może zlecać przeprowadzenia całego postępowania, nadto ratio legis przepisu jest ułatwienie uczestnikom postępowania udziału w czynnościach procesowych toczącego się postępowania, a nie ułatwienie organowi prowadzenie postępowania wyjątkowo.

Z kolei w sprawie o sygn. akt **II SAB/Go 41/16** Sąd orzekł w sprawie ze skargi osoby małoletniej (lat 16) na bezczynność kierownika Urzędu Stanu Cywilnego o przesłanie na jego adres pocztowy kserokopii lub fotokopii jego aktu urodzenia. Wniosek złożony został pocztą elektroniczną, z podpisem elektronicznym. Jednocześnie nie strona złożyła oświadczenia o rezygnacji z doręczania mu pism drogą elektroniczną. W odpowiedzi organ wezwał skarżącego do usunięcia braku formalnego wniosku o wydanie kopii aktu stanu cywilnego przez złożenie wniosku podpisanego przez jego ustawowego przedstawiciela, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia. Po złożeniu zaalenia skarżący złożył skargę do Sądu na bezczynność Kierownika Urzędu Stanu Cywilnego dając zobowiązania organu do rozpatrzenia wniosku skarżącego o wydanie kopii jego aktu urodzenia, stwierdzenia, że bezczynność miała miejsce z racją naruszeniem prawa oraz wymierzenia organowi grzywny. Uwzględniając skargę co do zasady (bezczynności) Sąd wskazał, że zgodnie z art. 45 ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 1741 ze zm., dalej p.a.s.c.) odpis aktu stanu cywilnego i oświadczenie o zamieszczonych lub niezamieszczonych w rejestrze stanu cywilnego danych dotyczących wskazanej osoby wydaje się osobie, której akt dotyczy, lub jej małżonkowi, wstępnemu, zstępniemu, rodzeństwu, przedstawicielowi ustawowemu, opiekunowi, osobie, która wykazuje w tym interes prawny, sędziowi, prokuratorowi, organizacjom społecznym, jeżeli jest to zgodne z ich celem statutowym i przemawia za tym interes społeczny, oraz organom administracji publicznej, jeżeli jest to konieczne do realizacji ich ustawowych zadań. Zgodnie zaś z art. 130 ust. 5 p.a.s.c. osobie uprawnionej do otrzymania odpisu można umożliwić nieodpłatnie wykonanie fotokopii aktu stanu cywilnego sporządzonego w księdze stanu cywilnego prowadzonej przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, jeżeli jej wykonanie nie zagra trwałości księgi i zawartych

w niej aktów stanu cywilnego. Fotokopia aktu stanu cywilnego nie ma mocy dokumentu urzędowego. Przepisy ustawy - Prawo o aktach stanu cywilnego odsyła w sprawach tam nieuregulowanych do kodeksu postępowania administracyjnego, przy czym odesłanie to jest bezpośrednie. Z kolei przepisy kodeksowe, zgodnie z art. 30 § 1 k.p.a. nakazują oceniać zdolność prawną i zdolność do czynności prawnych stron według przepisów prawa cywilnego. Takie rozwiązanie powoduje pewne kłopoty zakresowe, gdy kluczowe pojęcia czynności zobowiązującej oraz czynności rozporządzającej nie są konstrukcjami prawa administracyjnego. Ograniczenia zdolności do czynności prawnych osób fizycznych, zgodnie z przepisami kodeksu cywilnego (art. 17 do 22) ich pełną kompetencją w szczególności:- dokonywanie czynności prawnych niemających charakteru czynności zobowiązujących lub rozporządzających, zawieranie umów należących do umów powszechnie zawieranych w drobnych bieżących sprawach życia codziennego, nawiązanie, bez zgody przedstawiciela ustawowego, stosunku pracy oraz dokonywanie czynności prawnych, które jej dotyczą, rozporządzenie, bez zgody przedstawiciela ustawowego swoim zarobkiem, chyba że sędzią opiekuńczą z ważnych powodów inaczej postanowi. W tych sprawach czynności prawne osoby o ograniczonej zdolności do czynności prawnych nie wymagają potwierdzenia przedstawiciela ustawowego i osoby takie mają pełną zdolność procesową, tzn. zdolność do podejmowania wszystkich czynności procesowych. W sprawie wniosek dotyczących wydania fotokopii aktu urodzenia osoby posiadającej ograniczoną zdolność do czynności prawnych. Zdaniem Sądu czynność ta mieści się w zakresie kompetencyjnej samodzielności takiej osoby gdy nie jest czynnością rozporządzającą ani też zobowiązującą. Przez czynność prawną rozporządzającą należy bowiem rozumieć taką czynność, której celem i bezpośrednim skutkiem jest przeniesienie, obciążenie, albo zniesienie prawa majątkowego, natomiast czynność prawna zobowiązująca polega na powiększeniu pasywów osoby dokonującej tej czynności. Dokonanie tej czynności, jak i jej realizacja przez organ w postaci czynności materialnoteczniczej nie wpływa w żadnym zakresie na prawa i obowiązki strony, tak samo w odniesieniu do jej sytuacji administracyjnoprawnej. Kontrolowane postępowanie nie spełnia cech klasycznej konkretyzacji stosunku prawnego między stronami, nie ma też w nim mowy o wyrażeniu przez stronę stanowiska w takiej sytuacji, gdy przepisy prawa przewidują najwcześniej na daną osobę obowiązek, skierowania do niej nakazu lub zakazu albo uznania uprawnienia lub obowiązku wynikających z przepisów prawa.

VI. Działalność pozaorzecznicza S du.

1. Działalność Wydziału Informacji S dowej.

W 2016 roku Wydział Informacji S dowej Wojewódzkiego S du Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim realizował zadania przewidziane w § 5 Regulaminu wewnętrznego urzędowania wojewódzkich sądów administracyjnych polegające m.in. na : informowaniu osób zainteresowanych o wyjątkowo ci sądów administracyjnych oraz o stanie spraw załatwianych w S dzie, udostępnianiu do wglądu akt sądowych, prowadzeniu spraw petycji, skarg i wniosków, udostępnianiu informacji publicznej o działalności S du, prowadzeniu statystyki sądowej oraz wykonywaniu obowiązków administratora systemu informatycznego.

W sekretariacie Wydziału III udzielano odpowiedzi na pytania skierowane osobiście, telefonicznie, za pośrednictwem poczty lub przy pomocy środków komunikacji elektronicznej. Informacje o działalności tutejszego S du zostają udostępnione w Biuletynie Informacji Publicznej oraz za pośrednictwem ogólnodostępnej strony internetowej, pod adresem : www.gorzow.wsa.gov.pl. Na bieżąco były udostępniane stronom i pełnomocnikom do wglądu akta spraw toczących się przed S dem.

Wydział Informacji S dowej odnotował wpływ 5 wniosków o zróbnicowanym zakresie zainteresowania . W 2016 r. nie było skarg dotyczących działalności WSA w Gorzowie Wielkopolskim. Wszystkie sprawy zostały załatwione przez udzielenie stosownej odpowiedzi. WIS udzielał innych informacji oraz wyjaśnień, dotyczących wyjątkowo ci rzeczowej sądów administracyjnych, sposobu i trybu wnoszenia skarg do S du na decyzje administracyjne oraz różnych kwestii procesowych.

W zakresie zadań Wydziału Informacji S dowej dot. udostępniania informacji publicznej załatwiono 30 spraw (w 2015- 15, 2014 - 10, w 2013 - 8).

Wnioskodawcy występowali o udostępnienie informacji publicznej dotyczącej m.in. wpływu skarg, w których stron lub uczestnikiem postępowania był konkretny organ administracji państwowej, technik wspomagających działalność oraz kosztów funkcjonowania S du (systemy elektroniczne, meble, dostawcy mediów technicznych), udostępnienia pytań, kazuśów i innych zagadnień przydatnych podczas postępowania konkursowych na stanowiska asystentów sędziów i referendarzy sądowych.

Stosownie do zarządzenia nr 9 Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 lipca 2007 roku w sprawie utworzenia Centralnej Bazy Orzeczeń i Informacji o Sprawach sądów administracyjnych i udostępnienia orzeczeń przez internet Wydział Informacji Sądowej realizował zadania polegające na anonimizacji i zatwierdzaniu do publikacji orzeczeń wydanych przez tutejszy Sąd.

Uruchomiony w 2014 roku Elektroniczny Terminarz Rozpraw (e - Wokanda) także w 2016 roku stanowił ważne narzędzie informacyjne dotyczące wokandy sądowych. Za pośrednictwem dostępnego na stronie internetowej Sądu terminarza istnieje możliwość ustalenia danych dotyczących terminu rozprawy, godziny rozpoczęcia i zakończenia posiedzenia sądowego i numeru sali sądowej, na której się ono odbywa. W Biuletynie Informacji Publicznej i stronie internetowej Sądu wprowadzono ułatwienia dla osób niepełnosprawnych poprzez zainstalowanie modułu czytania treści strony przez elektronicznego lektora.

Wydział Informacji Sądowej w trybie ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych aktów prawnych przesyła do ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubuskiego 43 prawomocne wyroki uwzględniające skargi na akty prawa miejscowego (w roku poprzednim . 15).

Bezcenne i terminowo były sporządzane analizy i informacje statystyczne dotyczące działalności orzeczniczej Sądu.

Biblioteka sądowa, systematycznie gromadzi zbiory zawierające przepisy prawa krajowego i wspólnotowego oraz komentarze i publikacje naukowe, przydatne w realizacji zadań, w tym w działalności orzeczniczej, w 2016 r. zwiększyła swoje zasoby o nowe wydawnictwa z tego zakresu.

2. Konferencje i szkolenia.

W 2016 roku poprzez Regionalny Ośrodek Szkoleniowy Sądów Administracyjnych w Gorzowie Wielkopolskim systematycznie prowadzono szkolenia podnoszące poziom umiejętności teoretycznych i praktycznych szeroko rozumianej kadry orzeczniczej, pomocniczej oraz pracowników administracyjnych Sądu.

- w dniach 11- 13 kwietnia z udziałem wykładowców z Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu zorganizowano warsztaty sądowskie.

Warsztaty odbyły się w Toruniu, w ich trakcie prof. Bogusław Brzeziński przedstawił zagadnienia z zakresu wykładni prawa podatkowego, a prof. Bartosz Rakoczy z

zakresu ochrony środowiska. W warsztatach uczestniczyli s dziowie Wojewódzkich Sądów Administracyjnych z Poznania, ódźci, Kielc, Szczecina i Gorzowa Wielkopolskiego.

- w dniach 7 . 9 listopada 2016 r. w ramach porozumienia o powoñaniu ROSSA w Bukowinie Tatrza skiej zorganizowano warsztaty s dziowskie, w których udziañwzi li s dziowie WSA ze Szczecina, Gorzowa Wielkopolskiego i Kielc.

Tematem warsztatów byñy zagadnienia podatkowe, wywñaszczenia nieruchomo ci oraz postępowania proceduralnego na podstawie p.p.s.a.

Oprócz wy ej wymienionych form aktywno ci przedstawiciele Wojewódzkiego S du Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. Uczestniczyli w:

- 11 . 13 stycznia 2016 r. w konferencji przewodnicz cych wydziañów orzecznich s dów administracyjnych i przewodnicz cych wydziañów informacji s dowej w Jachrance wzi li udziañ Prezes WSA s dzia NSA Jan Grz da, Wiceprezes WSA s dzia WSA Sñawomir Pauter oraz Przewodnicz ca WIS s dzia WSA Krystyna Skowro ska . Pastuszko.

Szkolenie zorganizowañNaczelný S d Administracyjny.

- na zaproszenie O rodka Studiów Fiskalnych Uniwersytetu Mikoñaja Kopernika w Toruniu, w dniach 14 . 15 kwietnia 2016 r. w wiosennym przegl dzie orzecznictwa podatkowego oraz 17 . 18 listopada 2016 r. w konferencji po wi conej wyñudzeniu podatku od towarów i usñug uczestniczyñs dzia WSA Jacek Niedzielski.

- w dniach 6 . 8 czerwca 2016 r. w konferencji szkoleniowej s dziów orzekaj cych w sprawach ogólnoadministracyjnych udziañwzi li s dziowie WSA Jacek Ja kiewicz oraz Adam Jutrzenka . Trzebiatowski.

Konferencj zorganizowañ Wojewódzki S d Administracyjny w Szczecinie wspólnie z Izb Ogólnoadministracyjn NSA.

- w dniu 15 czerwca 2016 r. na zaproszenie Uniwersytetu ódzkiego i Centrum Ochrony Danych Osobowych w konferencji po wi conej realizacji prawa dost pu do informacji publicznej udziañwzi ñs dzia WSA MichañRuszy ski.

- w dniach 20 . 22 czerwca 2016 r na zaproszenie Wojewódzkiego S du Administracyjnego w Gda sku i Izby Finansowej NSA w konferencji szkoleniowej dla s dziów orzekaj cych w sprawach podatkowych udziañwzi li s dziowie WSA Alina Rzepecka oraz Dariusz Skupie .

- w dniach 26 . 27 września w konferencji dla sędziów orzekających w sprawach podatkowych, zorganizowanej przez Izbę Finansów NSA udział wzięli sędziowie WSA: Alina Rzepecka, Krystyna Skowrońska . Pastuszko oraz Jacek Niedzielski. Konferencja poświęcona była problemom związanym z unikaniem opodatkowania, oszustwom podatkowym i walce z tymi zjawiskami oraz koncepcji snadu ycia prawa+

- w dniach 17 . 18 października 2016 r. we Wrocławiu odbyło się cykliczne spotkanie Czesko . Polskiej Grupy Roboczej Sędziów Administracyjnych. W spotkaniu tym WSA w Gorzowie Wlkp. reprezentowany był przez sędziów WSA Alin Rzepeck i Krystyn Skowro sk . Pastuszko.

- w dniach 24 . 26 października 2016 r. na zaproszenie Prezesa Wojewódzkiego S du Administracyjnego w Krakowie i Izby Gospodarczej NSA w ogólnopolskiej konferencji sędziów s dów administracyjnych ze strony tutejszego WSA udział wzięli: Prezes WSA, s dzia NSA Jan Grz da oraz s dzio wie WSA Anna Juszczyk . Wi niewska oraz Aleksandra Wieczorek.

Tematem wiod cym była autokontrola orzecze w postepowaniu s dowo administracyjnym.

- w dniach 24 . 26 listopada 2016 r. WSA w Szczecinie zorganizowały konferencj poświęconie temu orzecznictwu NSA w sprawach podatkowych oraz innym tematom związanym z t problematyk .

W konferencji tej udział wzięli s dzio wie WSA Gra yna Stanisze wska oraz Dariusz Skupie .

- w dniu 7 grudnia 2016 r. w ogólnopolskiej konferencji naukowej dotycz cej wdro enia ogólnego rozporz dzenia o ochronie danych . aspekty proceduralne udział wzię ją s dzia WSA Krystyna Skowro ska . Pastuszko.

Konferencje zorganizowały Uniwersytet Warszawski oraz NSA I GIODO.

Jak zaznaczono na wst pie rozdziaju w roku 2016 cyklicznie prowadzono szkolenia asystentów nie tylko w siedzibie S du, ale te asystenci WSA w Gorzowie Wlkp. brali udział w takich szkoleniach:

- 25 kwiecie 2016 r. . w WSA w Warszawie,
- 17 maja 2016 r. . w WSA w Krakowie,
- 13 czerwca 2016 r. . w WSA w Warszawie,
- 29 września 2016 r. . w WSA w Poznaniu,
- 10 października 2016 r. . w WSA w Warszawie

W dniach 24 . 26 lutego 2016 r. w VII konferencji szkoleniowej kierowników sekretariatów wydziałów orzecznich i wydziałów informacji s downej w s dach administracyjnych w Serocku udział wzięli kierownicy sekretariatów tutejszego S du.

W dniach 4-10 czerwca 2016 roku tu. S d go cięc delegacji przedstawicieli nowotworzonego s downictwa administracyjnego Mongolii, która w ramach wymiany do wiadomości i współpracy międzynarodowej odwiedziła Polskę. Organizatorami pobytu delegacji byli Naczelny S d Administracyjny i Krajowa Rada S downictwa.

Zgodnie z podziałem delegacji WSA w Gorzowie Wielkopolskim obję opieką pi ciu s dów wchodzących w jej skład.

W trakcie pobytu w Gorzowie Wlkp. Gościom przedstawiono merytoryczne aspekty działalności S du poprzez zorganizowane warsztaty obrazujące organizację i funkcjonowanie s downictwa administracyjnego w Polsce. Ponadto przedstawiono praktyczne aspekty pracy wydziałów orzecznich, urzędzenia biurowe i ewidencyjne . od wpływu skargi do wydania orzeczenia.

W trakcie pobytu uczestnicy uczestniczyli w wykładach nt. ustroju s dów administracyjnych oraz wyjątkowo rzeczowej i miejscowej WSA i NSA .

Chcąc zobrazować praktyczne działania organów administracyjnych zorganizowano spotkania z Prezydentem Miasta Gorzowa Wielkopolskiego, z przedstawicielami Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Zielonej Górze oraz regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze. Wszystkie one odbyły się w siedzibach urzędów.

W trakcie pobytu delegacji zapewniono udział w rozprawach przed WSA w Gorzowie Wielkopolskim

VII. Tabele statystyczne.

Wpływ i załatwienia skarg w latach 2005 - 2016.

Rok	Pozostało z poprzedniego roku	Wpłynęło ogółem	Załatwiono					Pozostało na następny rok
			Ogółem	w tym				
				na rozprawie		na posiedzeniu niejawnym		
				L.b.	%	L.b.	%	
2005	0	3.569	1.926	974	50,57	952	49,43	1.643
2006	1.643	2.514	2.980	1.914	64,23	1.066	35,77	1.177
2007	1.177	2.048	2.691	1.686	62,65	1.005	37,35	534
2008	534	1.907	2.099	1.599	76,18	500	23,82	342
2009	342	1.819	1.921	1.517	78,97	404	21,03	240
2010	240	2.388	2.352	1.842	78,32	510	21,68	276
2011	276	2.372	2.367	1.742	73,60	625	26,40	281
2012	281	2.367	2.321	1.680	72,38	641	27,62	327
2013	327	1.904	1.976	1.361	68,88	615	31,12	255
2014	255	1.832	1.827	1.214	66,45	613	33,55	260
2015	260	1.775	1.669	1.180	70,70	489	29,30	366
2016	366	1.779	1.784	1.253	70,23	531	29,77	361

Wpływ skarg kasacyjnych 2016

L.p.	Rodzaj sprawy	Wpłyn ło	Odrzucono skarg kasacyjn	Przekazano do NSA
1	SA	578	37	514
2	SAB	18	1	18

Udziaêpeñnomocników w rozprawach w 2016r.

Udziaÿw rozprawach	Wydziaÿł w liczbach	Wydziaÿłl w liczbach	Razem
Peñnomocników administracji pa stwowej	172	124	296
Adwokatów jako peñnomocników skar cych i uczestników post powania	32	96	128
Radców prawnych jako peñnomocników skar cych i uczestników post powania	56	92	148
Doradców podatkowych	61	-	61
Rzeczników patentowych	-	-	-
Prokuratorów	-	2	2
Rzecznika Praw Obywatelskich	-	-	-
Ogółem	321	314	635

Wpływ i załatwienia skarg za rok 2016 w podziale na wydziały

Wydział	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono			Pozostało na następny okres
			w tym	w tym		
				w tym	na rozprawie	
Wydział I	84	482	474	379	95	92
Wydział II	282	1.297	1.310	874	436	269
Razem	366	1.779	1.784	1.253	531	361

Wpływ i załatwienia skarg za rok 2016 w podziale na rodzaje spraw

Rodzaj spraw	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono			Pozostało na następny okres
			w tym	w tym		
				w tym	na rozprawie	
SA	342	1.565	1.569	1.147	422	338
SAB	23	196	198	97	101	21
SO	1	18	17	9	8	2
Razem	366	1.779	1.784	1.253	531	361